

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

OCTOMBRIE 1993

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

"CHEMAȚI ÎN HRISTOS"

19 - 27 NOIEMBRIE 1993

În Hristos" - ce adevăr prețios, care apare așa de frecvent în Sfintele Scripturi! Făgăduințe și îndemnuri, apeluri și sfaturi, încurajări și binecuvântări, toate sunt legate de Hristos. Fiecare chemare a lui Dumnezeu pentru noi este în Hristos. Numai în Domnul nostru ne putem pocăi, putem găsi siguranță, dobândi biruința, sluji cu iubire; numai în Hristos putem mărturisi, aștepta venirea Sa, putem fi reînviați, putem ajunge la tîm. Numai în Hristos, niciodată singuri.

Anul acesta, prelegerile Săptămânii de Rugăciune au fost scrise în cea mai mare parte de fratele Folkenberg, președintele Conferinței Generale. În ele răsună întrebările pătrunzătoare ale unui conducător preocupat de starea spirituală a poporului lui Dumnezeu. Prietenul meu, vei fi alături de mine în rugăciune fierbinte, în zilele acestei săptămâni? Te vei ruga pentru tine, ca să dai curs chemării lui Dumnezeu? Te vei ruga pentru cei chemați împreună cu tine în Hristos, ca să fie credincioși harului mântuirii? Vă veți ruga

VINERI - SEARA 19 NOIEMBRIE

pentru cei care au fost chemați la responsabilitățile conducerii, pentru ca să slujim în adevăratul spirit al Învățătorului? Vă veți ruga pentru biserică, ca să ne unim în dragoste, zel și o umblare neincetată cu Domnul?

Un conducător poate fi atras de multe subiecte. El poate considera că sunt multe lucruri de spus. Dar aici avem un singur subiect, un singur apel - chemați în Hristos. Atunci când primim predicarea despre El, atunci când Îl alegem pe El, rămânem în El. În Domnul nostru avem neprihănirea și viața.

DUMNEZEU - ÎN HRISTOS

De ce este Evanghelia, în esență, o chemare în Hristos?

Motivul este simplu - acolo ne întâlnim cu Dumnezeu. Pentru că, în virtutea legământului cerească, Dumnezeu a fost în Hristos ca să-Și implinească voința de a ne mântui. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine“ (2 Cor. 5, 19).

„Nu numai la venirea Mântuitorului, ci de-a lungul tuturor veacurilor de după căderea în păcat s-a rostit făgăduinței răscumpărării: 'Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine' (2 Cor. 5, 19). De la păcatul primilor noștri părinți, n-a existat nici o comunicare directă între Dumnezeu și om. Tatăl a incredințat lumea în mâinile Domnului Hristos, pentru ca, prin lucrarea Sa de mijlocire, să poată răscumpăra pe om și să îndreptățească autoritatea și sfințenia Legii lui Dumnezeu. Orice comunicare între Cer și neamul omenesc căzut s-a făcut prin Hristos. Fiul lui Dumnezeu a fost Cel care a dat primilor noștri părinți făgăduința răscumpărării. El a fost Cel ce S-a descoperit patriarhilor. Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și Moise au înțeles Evanghelia. Ei au așteptat mântuirea prin Cel ce era Înlouitorul și Garantul omului.

Isus era Lumina poporului Său - Lumina lumii - înainte să fi venit pe pământ în formă omenască. Prima rază de lumină care a străpuns întunecimea în care păcatul învăluisese lumea a venit de la Hristos.

Și de la El a venit fiecare rază din strălucirea Cerului care a căzut peste locuitorii pământului. În planul răscumpărării, Domnul Hristos este Alfa și Omega - Cel dintâi și Cel de pe urmă" (P.P., pag. 366, ed. engl.).

Dumnezeu a venit atât de aproape de noi, în Hristos! Decăderea noastră nu L-a dezgustat și nu L-a îndepărtat. Dumnezeu a fost ispitit pentru noi în Hristos. Absurditatea păcatului și egoismului omenesc nu L-a făcut să renunțe la hotărârea de a ne salva. „Domnul vede, cu privirea mândrie, că nu este nici o neprihănire. El vede că nu este nici un om și Se miră că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul Lui Îi vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl sprijinește. Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă și Își pune pe cap coiful mântuirii" (Is. 59, 15-17).

„Dumnezeu era în Hristos.“ Ființele divine sunt unite în sacrificiu și suferință răscumpărătoare.

„Dumnezeu era în Hristos în formă omenească și a suferit toate isпитirile cu care omul a fost chinuit; în folosul nostru, El a fost părtaș la suferințele și încercările naturii umane, în nefericirea ei“ (E.G.White, 7 B.C., pag. 930).

O, cât de puțin înțeles este sacrificiul Tatălui, în dăruirea Fiului Său pentru noi! Dar Dumnezeu nu S-a dat înapoi, însuflețit de dorul de a Se întâlni iarăși cu omul în pace - în Hristos.

OAMENI - ÎN HRISTOS

Destinul omenirii este legat de cel dintâi reprezentant al ei, Adam. Iar revolta lui Adam împotriva lui Dumnezeu a transmis tuturor urmașilor săi necredința, neascultarea și moartea. În Adam „toți mor“, spune apostolul Pavel (1 Cor. 15, 22). „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Rom. 3, 23).

• Dar Isus a schimbat cursul evenimentelor. El a intervenit și

S-a impus ca un nou Adam, un nou începător al unei umanități restaurate după chipul lui Dumnezeu. „Cine este acesta, care vine din Edom... în haine strălucitoare și calcă mândru, în plinătatea puterii Lui? Eu sunt Cel ce am făgăduit mântuirea și am putere să izbăvesc!... Eu singur am călcat în teasc și nici un om dintre popoare nu era cu Mine... Căci venise anul celor răscumparați. Mă uitam împrejur și nu era nimeni să M-ajute și Mă îngrozeam, dar nu era cine să Mă sprijinească; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor“ (Is. 63, 1-5).

Brațul de sprijin este brațul care a fost ținut pe cruce, „dreapta Sa biruitoare“!

Și, pentru că noi am fost acolo, pe Cruce, prin noul nostru Reprezentant, suntem în El și avem atât puterea unei vieți triumfătoare: „Dacă este cineva în Hristos, este o ființă nouă“ (2 Cor. 5, 17), cât și nădejdea vieții veșnice: „Toți vor învia în Hristos“ (1 Cor. 15, 22).

Ce reunire uimitoare! Întregul Cer tresaltă de bucurie pentru refacerea părtășiei nestingerite dintre Dumnezeu și om - în Hristos: „Voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu“ (1 Cor. 3, 23).

Vă invit să dăm glas uimirii și certitudinii salvării noastre în Hristos, prin cuvintele temeinice și pline de adorație și iubire ale imnului „Știu că mă mântuiesc prin Tine“ (nr. 84). Din neferi-

cire, prea rar cântate, aceste versuri au fost traduse în românește de fr. Ștefan Demetrescu, venerabilul vestitor al Singurului Nume prin care poți fi scăpat.

Glasul fr. Demetrescu, pe care moartea l-a adus la tăcere acum 20 de ani, continuă să răsună în miile de biserici și case, îndrăgostindu-ne de „Isus, ce dulce Nume“ și asigurându-ne: „Eu sunt înscris în Cartea Vieții“.

Să cântăm, deci, cu o nouă fervoare și grațitudine, imnul „Știu că mă mântuiesc prin Tine.“

„Știu că mă mântuiesc prin Tine,

Fiu al lui Dumnezeu, Hristos,
Ce locuiești în slăvi senine
Și-n sufletul de-amaruri ros;
Tu, bucuriilor izvor,
Și singurul Mântuitor.

Părintele mă dete Ție,
El vrea ca să mă mântuiești;
Și-afar de-această garanție,
Mai știi că și Tu mă iubești.
Voința Ți se va-implini,
Și-s sigur că nu voi pieri.

Te-a răstignit a Ta dorință
Ca să mă faci să-Ți fiu pe plac;
Ce-ai câștigat prin suferință
Rămâne-al Tău în veac de veac.

Din harul unei-așa iubiri
Nu cad prin mii de prigoniri.“

ADRIAN BOCĂNEANU

SECRETAR UNIUNE

CURIERUL ADVENTIST
Nr. 10/1993
ANUL LXX
Revista
CURIERUL ADVENTIST
este

organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Corectură:

Florica Gheciulescu

Tehnoredactare computerizată:

George Toncu

Culegere:

Lori Gheorghiiță

CUPRINS

- CHEMAȚI ÎN HRISTOScop.1
- EDITORIALpag.1
- CHEMARE... LA POCĂINȚĂ.....pag.2
- CHEMAȚI LA IUBIRE ȘI PACE.....pag.6
- CHEMAȚI A FI SIGURIpag.8
- CHEMAȚI LA BIRUINȚĂpag.12
- CHEMAȚI LA ÎMPREUNĂ
SIMȚIREpag.16
- CHEMAȚI SĂ DĂM MĂRTURIE.....pag.20
- CHEMAȚI LA AȘTEPTARE.....pag.24
- CHEMAȚI LA REÎNVIORARE.....pag.29
- CHEMAȚI LA BIRUINȚĂpag.32
- CHEMAȚI LA RĂSPLĂTIREpag.36
- PRELEGERI PENTRU COPIIpag.38
-cop.4
- ATÂT DE MULT - versuricop.4

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI“
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

O nouă Săptămână de Rugăciune, o nouă ocazie de a ne reconsacra, de a ne apropia, ca biserică, de tronul harului lui Dumnezeu, de a lăsa ca Dumnezeu să ne vorbească, iar noi, ca tânărul Samuel, să fim gata să ascultăm de glasul Celui Atotputernic.

Prelegerile din această Săptămână de Rugăciune ne vorbesc despre chemarea Domnului Hristos la pocăință, la biruință și împreună simțire; ne vorbesc despre certitudinea mântuirii noastre și despre nevoia reînviării spirituale. Și câtă nevoie avem de puterea reînviătoare a Duhului lui Dumnezeu!

Evenimentele din lume, pe plan economic, politic, social și religios, ne spun, cum n-au făcut-o până acum, că „nu va mai fi nici o zăbavă“. Cât de imperios necesar este ca hainele să ne fie fără pată, caracterul nepătat, albit în sângele ispășitor al Mielului lui Dumnezeu. Căci nu trebuie să uităm că, în timp ce Judecata de Cercetare se desfășoară în ceruri, în timp ce păcatele credincioșilor ce realmente se pocăiesc sunt îndepărtate din Sanctuarul ceresc, pe pământ, în biserică rămășiței poporului Său, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire și convertire, de renunțare cu desăvârșire la păcat și trăirea unei noi și profunde experiențe cu Hristos. Timpul se grăbește foarte tare.

Va aduce această Săptămână de Rugăciune trezirea atât de necesară în comunitățile noastre, în viața fiecăruia dintre noi? Va prilejui ea experiența profunde convertiri și a realei pocăinți? Serva Domnului sublinia cu mult timp în urmă: „În fiecare comunitate este nevoie de mărturisire, pocăință și reconvertire“ (R.H., 15 decembrie 1904). Este o nevoie imperioasă de experiența camerei de sus.

Așa cum ne scria un cititor al revistei noastre:

„În timp ce lumea se pregătește să împlinească în detaliu profețiile..., membrii bisericii sunt legănați într-o falsă siguranță. Multe păcate trec drept virtuți.“

„Biserica doarme și foarte mulți membri nu au ulei de rezervă în candelile lor. Ei primesc Cuvântul cu plăcere, dar neglijează să-l trăiască în viața lor... Ei se mulțumesc cu o lucrare specială“ (P.D., pag. 374).

„Oare nu va răspunde nimeni înaintea lui Dumnezeu de această situație? Nu este nimeni care să se ridice în numele și în puterea lui Dumnezeu și să cheme întreaga biserică la o reală pocăință? Solia martorului credincios să nu găsească ecou la nimeni? (M.P.).“

Dumnezeu ne oferă tuturor ocazia de a face o hotărâță schimbare în viața noastră. Această Săptămână de Rugăciune poate și trebuie să fie o nouă Zi a Cincizecimii. Lumea are nevoie de o biserică a rămășiței, plină de puterea Duhului Sfânt. Dumnezeu dorește să Se manifeste cu putere în și printr-o astfel de biserică. Dumnezeu să ne dea această minunată și atât de necesară experiență.

CHEMARE LA POCĂINȚĂ - ÎN HRISTOS

POCĂINȚA BIBLICĂ NU SE DEMODEAZĂ
NICIODATĂ

SÂMBĂTĂ DIMINEAȚA - 20 NOIEMBRIE

Pocăiți-vă!“ strigă predicatorul de la colțul străzii studenților care treceau pe acolo, cum și oamenilor ce umblau după cumpărături. „Pocăiți-vă sau, de nu, veți fi osândiți, veți fi blestemați!“ Dar mulțimea trecătorilor de-abia îi arunca o privire așa, din curiozitate. Predicatorul din colțul străzii, cu sistemul său audio, acționat de baterii, cu care se adresa publicului, adăuga zgomot la vacarmul orașului. Solia sa cădea în urechile surde ale oamenilor care preferau idei mai gustate, ca de exemplu: „Trăiește după potențialul tău uman!“, „Nu lăsa pe nimeni să te facă să te simți vinovat!“, „Nu există păcat, ci numai alegerea stilului de viață.“

Pocăință? Singurul lucru de care unii gândesc că au nevoie să se pocăiască este faptul că s-au simțit cândva vinovați. Pocăința este în mod categoric demodată.

Profeții Vechiului Testament n-au considerat că pocăința nu

mai era la modă. Ei au vorbit foarte mult despre pocăință. „De aceea, spune casei lui Israel“, i-a spus Dumnezeu lui Ezechiel, „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‘Întoarceți-vă și abateți-vă de la idolii voștri, întoarceți-vă privirile de la toate urâciunile voastre!’“ (Ezech. 14,6).

Cineva ar putea spune: „Eu știu că Vechiul Testament este plin de chemări la pocăință, dar Noul Testament introduce era harului. „Numai că harul fără pocăință“, spune Dietrich Bonhoeffer, „este un har ieftin.“ Harul fără pocăință nu este nicidecum har, ci mai de grabă o „zugrăveală“ ieftină. De fapt, solia Noului Testament, mesajul Evangheliei este, de asemenea, un mesaj al pocăinței.

Iată care era solia lui Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă căci Împărăția Cerurilor este aproape!“ (Mat. 3,2).

Iată care a fost solia lui Isus: „Pocăiți-vă, căci Împără-

ția Cerurilor este aproape!“ (Matei 4, 17).

Iată care a fost mesajul apostolilor: „Ucenicii au plecat și au propovăduit pocăința“ (Marcu 6,12).

Iată care a fost mesajul lui Petru, în Ziua Cincizecimii: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre“ (Fapte 2, 38).

Mesajul lui Petru, adresat lui Simeon, a fost: „Pocăiește-te dar de această răutate a ta și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale“ (Fapte 8, 22).

Solia lui Pavel spunea: „Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor“ (Fapte 26,20).

Acesta a fost mesajul lui Isus, adresat Bisericii din Laodicea, prin Ioan: „Eu mustru și pedepesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!“ (Apoc. 3, 19).

În adevăr, de la Genesa 3 și până la Maleahi 4, și de la Matei 1 la Apocalips 22, solia lui Dumnezeu adresată omului este: „Pocăiește-te!“

Solia lui Noe, adresată batjocoritorilor de pe treptele ce duceau spre corabie, nu a fost că... „ceva bun este pe cale să se întâmple cu voi!“

Împăratul Ieroboam nu i-a spus lui Amos să plece din oraș pentru că a vestit că... „Dumnezeu este în ceruri și toate sunt bune aici, pe pământ.“

Ieremia nu a fost aruncat în groapă pentru că a predicat: „Eu sunt O.K., voi sunteți O.K.“

Daniel nu a fost aruncat în groapa cu lei pentru faptul că a spus oamenilor: „Este posibil ca, gândind, să muți munții!“

Ioan Botezătorul n-a fost decapitat pentru că a predicat, spu-

nând: „Zâmbiți, Dumnezeu vă iubește!”

În loc de toate acestea, solia tuturor acestor oameni ai lui Dumnezeu poate fi concretizată într-un singur cuvânt: „Pocăință”.

Petru spunea că dorește ca „nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3, 9). Opțiunea este clară: „Pocăința sau pieirea!” Pastorul de la colț de stradă ridică o problemă importantă, deși tehnica lui putea fi îmbunătățită: „Pocăiți-vă sau, de nu, veți fi condamnați, veți fi blestemați!” Prin păcatul său, Adam ne-a infectat cu o natură păcătoasă, ne-a condamnat la o stare de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a aruncat asupra noastră inevitabila sentință a morții veșnice. Faptele bune sau obiceiurile rele biruite nu pot schimba faptul de netăgăduit că noi suntem răzvrățiți împotriva maiestății cerului și, deci, pierduți pentru totdeauna.

POCĂINȚA ESTE VESTEA CEA BUNĂ

Desigur, când aceasta este rostită în mod vulgar de către pastorul de la colțul străzii, sună ca o amenințare. Dar „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3, 17).

Mesajul biblic al pocăinței este o veste bună și nu o veste rea. Domnul Isus Hristos a spus: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia (vestea cea bună) (Marcu 1, 15). Pocăința face parte din Evanghelia, care este vestea cea bună. Pocăința este vestea cea bună, pentru că ea ne cheamă să recunoaștem că suntem păcătoși.

Dar de ce este o veste bună faptul de a recunoaște că suntem

păcătoși? Pentru că aceasta este singura cale prin care recunoaștem nevoia noastră de un Mântuitor, singura cale de a înțelege lumea noastră. Dacă noi nu credem că neamul omenesc a căzut din har și este în păcat, cum vom putea înțelege ceea ce vedem la știrile de la televizor și ceea ce citim în ziare? Dacă comportamentul nostru stricat este „normal”, atunci este clar că omenirea se va autodistrage în cele din urmă și va dispărea într-un hău întunecos.

Vestea cea bună a pocăinței este aceea că Dumnezeu are soluția. Vestea cea bună este aceea de a admite că problema noastră este primul pas pentru a descoperi soluția lui Dumnezeu. Toată puterea cerului este la dispoziția aceluia care aleg să treacă de partea lui Dumnezeu în acest mare conflict al veacurilor.

Când aceia care, cu șapte săptămâni mai înainte, s-au alăturat gloatei, strigând: „Răstignește-L! Răstignește-L!” I-au auzit pe Petru spunând istoria crucii, ei au strigat străpunși în inimă: „Ce să facem?” Răspunsul a fost: „Pocăiți-vă!” (Fapte 2, 37. 38).

Obişnuita mândrie este motivul pentru care lumea ignoră chemarea la pocăință. Puțini sunt aceia care admit, chiar în dreptul lor, că au nevoie de schimbare. „Sunt bogat, m-am îmbogățit, nu duc lipsă de nimic” îi descrie pe foarte mulți dinăuntru și din afara bisericii. Este mult mai comod să arunci vina pe părinți, pe ereditate, să arunci vina pe sistem, pe mâncare, să arunci vina pe orice și pe oricine, dar niciodată să nu aruncăm vina pe noi înșine. Societatea ne învață că nu suntem răspunzători de un lucru, atâta vreme cât putem găsi pe cineva sau ceva pe care să aruncăm vina. Vedeți, mândria respinge pocăința ca nefiind necesară și înjosind respectul de

sine, în loc de a primi recomandarea Domnului Hristos pentru a avea pace. Thomas Carlyle spunea: „Dintre toate actele omului, pocăința este cea mai divină. Cea mai mare dintre toate greșelile este aceea de a nu fi conștient de vreuna.” Ai discutat vreodată cu un prieten în contradictoriu, în legătură cu unele probleme, fiind sigur că ai dreptate, dar să descoperi mai târziu că erai totuși greșit? Ai fost vreodată în situația să spui: „Îmi pare rău, am fost greșit, ai avut dreptate”? Cum v-ați simțit? Mi-am pierdut răbdarea cu copiii mei, am vorbit aspru, necontrolat unui coleg, am spus ceva nepolitic, nelalocul lui soției mele și a fost nevoie să spun: „Îmi pare rău, am greșit!” Acesta este un lucru foarte greu de făcut. Gradul de dificultate pe care îl simțim este pe măsura mândriei noastre. Mândria este aceea care ne reține să admitem că am greșit.

Uneori, interesul poate stoarce de la noi o pocăință fără trageri de inimă sau falsă, care, în realitate, nu este nicidecum pocăință. O astfel de falsă pocăință a fost, în mod forțat, scoasă din inima cea mândră a lui Faraon: „Faraon a trimis să cheme pe Moise și pe Aaron și le-a zis: 'De data aceasta, am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu și poporul meu suntem vinovați'” (Exod 9, 27).

De la Iuda: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat” (Mat. 27, 4).

De la Acan: „Acan a răspuns lui Iosua și a zis: 'Este adevărat că am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului lui Israel'” (Iosua 7, 20). Cu privire la mărturisirea lui Acan, Ellen G. White scrie:

„Este o mare deosebire între a recunoaște faptele după ce totul a fost dovedit și a mărturisi păcatul care este cunoscut numai de noi și de Dumnezeu! Acan nu și-ar fi recunoscut păcatul dacă nu ar fi nădărdit că prin aceasta putea

înlătura urmările nelegiurii sale. Dar mărturisirea lui nu a servit la altceva decât să arate că pedeapsa este îndreptăţită. Nu se dădea pe faţă o adevărată căinţă, o adâncă părere de rău, o schimbare a minţii şi o scârbă faţă de păcat“ (F.B.V., vol. 2, pag. 86. 87).

Toţi aceştia au spus: „Am păcătuat.“ Dar ei n-au fost realmente pocăiţi, pentru că inima lor nu s-a schimbat. Ei au regretat numai faptul că au fost prinşi. Aceştia sunt asemenea acelor care sunt amendaţi pentru că au circulat cu maşina peste viteza legală permisă; plătesc amenda, dar îşi cumpără un detector de radar. Lor le pare rău că au fost prinşi şi vor să se asigure de faptul că nu vor mai fi prinşi din nou, dar nu le pare rău că au condus cu viteză.

Pocăinţa ce vine de la Dumnezeu vede, în adevăr, grozăvia păcatului nostru. Câţi părinţi încearcă să-i înveţe pe copiii lor pocăinţa, învăţându-i, în mod simplu, să spună: „Îmi pare rău“, atunci când fac ceva rău? Prea adesea ei pomenesc: „Ei bine, acum spune tatălui tău că-ţi pare rău!“ O astfel de mărturisire este pronunţată mai degrabă datorită autorităţii părinteşti decât să izvorască dintr-o inimă convinsă de păcat. Cât de diferit este acel „Îmi pare rău“, scos aşa, prin încheşarea dinţilor, de acel sincer „Îmi pare rău, iartă-mă“, spus cu ochii în lacrimi şi cu vocea sugrumată de durere. Nu va exista nici o schimbare în viaţă, dacă părerea de rău este forţată mai degrabă de teama consecinţelor decât de urmările din partea lui Dumnezeu. Ambrozie de Milan spunea: „Adevărata pocăinţă înseamnă încetarea de a mai păcătuia.“ Ellen G. White notează, de asemenea, rezultatele adevăratei pocăinţe: „Pocăinţa aceea care este lucrată prin influenţa harului divin asupra inimii va conduce la mărturisirea şi părăsirea păcatului“ (A.A./324).

Problema în ceea ce priveşte sesizarea păcătoşeniei păcatului este aceea că noi trăim într-o societate care nu numai că trece cu vederea păcatul, ci îl glorifică. Noi trăim într-o societate care s-a obișnuit atât de mult cu întunericul, încât nici nu-și mai dă seama că luminile s-au stins.

Televiziunea prezintă o paradă de oameni care și-au pierdut puterea de a se mai mira de propriile lor fapte, care au pierdut orice simțământ de proprietate, care, în loc să le pară rău de păcatele lor și să se pocăiască, se mândresc cu ele,

poate opune acestei iubiri divine, el poate refuza să se lase atras de Hristos. Dar, dacă el nu se va opune, atunci el va fi atras la Hristos (C.C.Hr., pag. 26). Așa spunea și apostolul Pavel, adresându-se iudeilor legalişti: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?“ Puterea atrăgătoare a Duhului Sfânt este una dintre cele mai mari daruri. Pe măsură ce răspundem acestei puteri, devenim din ce în ce mai sensibili față de puterea și

„DUMNEZEU DOREȘTE CA ÎNTREAGA NOASTRĂ VIAȚĂ SĂ FIE O VIAȚĂ DE POCĂINȚĂ.“

sub denumirea de „un alternativ mod de viață“. Trăim într-un nou Ev Mediu. Nu există nici un simțământ al grozăviei păcatului și, de aici, nici o înclinație spre pocăință.

Trăim într-o lume atât de împotmolită în păcat, încât ne întrebăm: De unde vine totuși dorința de pocăință? Pocăința este un dar prețios din partea Domnului Hristos.

„Noi nicicum nu putem să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conștiința, după cum nu putem fi iertați de păcatele noastre fără Domnul Hristos“ (C.C.Hr., pag. 24, 25).

Pocăința urmează simțământului prezenței lui Dumnezeu și al conștiinței că numai El oferă unica soluție pentru problemele noastre. Domnul Hristos a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii“ (Ioan 12, 32).

Chemarea Lui o simțim cu toții. Ellen White scria: „Păcătosul se

prezența Lui.

Pocăința nu este un nou comportament care să fie adăugat la o listă a lucrurilor bune pe care trebuie să le facă un creștin. Ea este o deschidere largă a inimii față de impulsunile Duhului lui Dumnezeu. „În timp ce păcătosul privește Mielul lui Dumnezeu atârând pe crucea Golgotei, taina mântuirii începe să i se deschidă înțelegerii sale și bunătatea lui Dumnezeu îl conduce la pocăință“ (R.H./1 Aprilie 1890).

Marjorie Camper ilustrează acest principiu printr-o experiență avută cu fiul ei în vârstă de 6 ani. Într-o zi de primăvară, cei doi, mama și fiul, se aflau în grădină - doamna Camper fiind absorbită de activitatea din grădină, iar fiul său explorând miracolul vieții, al exploziei încolțirii și ieșirii la iveală, ce are loc în natură, primăvara. Deodată, el a luat un mugur de ghiocel de grădină, s-a așezat jos, pe pământ, și a început să-l studieze. Apoi, cu micuțele sale mâini,

a încercat să-l forțeze să se deschidă, să înflorească, dar constată că bobocul s-a făcut bucăți în mâinile sale. Nedumerit și puțin supărat, a strigat către mama sa: „Mamy, privește! Cum face oare Dumnezeu de deschide acest boboc într-o florică frumoasă?” Mai înainte ca mama să-i răspundă la întrebarea sa, el face propria sa descoperire: „A... știu! Dumnezeu lucrează dinăuntru.”

Pocăința este o sămânță ce crește în ogorul inimii, care este încălzită de prezența lui Isus. Ea nu este o mască ce are menirea să acopere păcatele noastre. Ea este dispoziția de a le părăsi prin puterea lui Isus. Orice pocăință motivată de teama pedepsei sau de dorința de răsplată nu este o pocăință biblică și nu va produce o reală schimbare a inimii.

Refacerea este creșterea naturală și esențială a unei pocăințe din inimă.

„Dacă am păcătuit împotriva Domnului, nu vom avea niciodată pace și nu vom reveni niciodată în grația Lui, fără o mărturisire deplină și o reformă privind chiar lucrurile în care noi am fost neglijenți. Până când n-am făcut tot ceea ce stă în puterea noastră pentru a repara răul făcut, Dumnezeu nu ne poate primi și nici nu ne poate binecuvânta. Calea mărturisirii este umilința, dar este singura cale prin care noi putem primi putere să biruim“ (R.H./ 22 Mai 1888).

Nu v-ați făcut niciodată vinovați de faptul că ați ingenuncheat seara lângă patul dumneavoastră și ați făcut o mărturisire fără obiect, formală? „Iubite Tată, dacă am făcut astăzi vreo greșală, iartă-mă!“ O astfel de rugăciune ritualistă nu prezintă părerea de rău pentru păcatul săvârșit și nu prezintă nici o dovadă cu privire la ceea ce a plătit cerul pentru iertarea păcatelor noastre. Când rugăciunile noastre devin mai degrabă

niște formalități ipocrite decât strigătul inimii noastre zdrobite, atunci, în cele din urmă, vom înceta să ne mai rugăm. Astfel de rugăciuni formale erau obișnuite pe timpul lui Martin Luther, atunci când păcatul era văzut de mulți ca un lucru prezent în raportul pe care Dumnezeu îl păstrează în cer, dar pe care îl poți influența cumpărând indulgențe. Dar Luther a așezat păcatul în contextul unei relații. Prima dintre cele 95 de teze, pe care el le-a fixat pe ușa bisericii din Wittenberg, spunea: „Când Domnul și Stăpânul nostru Isus Hristos a spus 'pocăiește-te', El a dorit ca întreaga viață a credincioșilor să fie o viață de pocăință.”

PRIN OCHII LUI DUMNEZEU

„Dar“, a spus Domnul Hristos, „după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii“ (Ioan 12,32). Problema noastră fundamentală este aceea că vedem lumea mai degrabă prin ochii noștri decât prin ochii lui Dumnezeu. Fără un simțământ de conștiință a păcatului, nu simțim nici o nevoie de pocăință. Când perspectiva noastră în legătură cu valorile vieții este modelată mai mult de negustorii vicului decât de Isus, când concepția noastră despre viață este modelată mai mult de lume decât de valorile cerului, când totul, cu excepția lui Isus, este înălțat, atunci ceea ce este cereș devine un lucru obișnuit și veșnicia își pierde chemarea ei.

Ne vom da seama de „păcătoșenia“ păcatului numai atunci când ne vom lua timp pe care să-l petrecem cu Isus, dorind, în adevăr, să-L cunoaștem și să înțelegem ceva din profunzimile iubirii Sale față de noi și durerea Lui atunci când Îl părăsim. Reacția noastră în fața propriilor noastre căderi va fi: „Cum am putut să frâng inima Aceluia care m-a iubit atât de mult?“ Vom vedea atunci că nimic din ceea ce rupe relațiile noastre cu Isus nu

poate fi numit „numai un păcat mic“. Cea mai mare plăcere a noastră va fi aceea de a trăi în armonie cu El.

Una din istorisirile clasice ale Bibliei despre pocăință este pilda spusă de Isus despre cei doi închinători, vameșul și Fariseul, pe care o găsim în Luca 18. Domnul Isus a spus această parabolă pentru aceia care erau încrezători în propria lor neprihănire și priveau „de sus“ la toți ceilalți.

„Doi oameni“, spunea El, „s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu și altul vameș. Fariseul sta în picioare și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, precurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.' Vameșul sta departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: 'Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!' Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește va fi înălțat“ (Luca 18, 10-14).

Partea parabolei care îmi place cel mai mult este aceasta: „Omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit.“ Există răspunsuri la problemele noastre. Există iertare. Există o nouă viață. Există un nou început. El „s-a pogorât acasă socotit neprihănit“.

Serva Domnului, comentând această parabolă, scria: „Spune-i vrăjmașului că știi că hainele îți sunt mânjite de păcat, dar că, prin credință, te prinzi de neprihănirea lui Hristos. Întoarce-te la Isus și spune-i tot necazul tău. Domnul vede toată situația ta și cunoaște toate ispitele și necazurile tale“ (S.T./11 Aprilie 1892).

Vrei să te întorci astăzi acasă îndreptățit? Sărmanul și înșelatul Fariseu a dorit să-I amintească,

să-I spună lui Dumnezeu toate părțile lui bune și să se asigure că totul este bine. Fariseul a mers acasă cu toate problemele sale spoite cu o pojghiță exterioară, bine lustruită, de neprihănire, un produs omenesc. Dacă ne ascundem în spatele unei măști fariseice, în cele din urmă, aceea va crăpa. Toți aceia care încearcă să ducă o viață independen-

tă, nerecunoscând nevoia după pocăință și căutând să trăiască departe de Dumnezeu, se îndepărtează de Dumnezeu, de izvorul vieții.

Astfel, Fariseul a mers acasă amăgit și înșelându-se singur. Va-meșul s-a dus și el acasă, dar problemele lui au fost tratate. Inima lui era ușoară ca un fulg. Tu cum ai vrea să mergi astăzi acasă? Ia-ți

chiar acum numai o clipă pentru a-I spune lui Isus cum ai vrea să mergi acasă.

Să „ne pogorâm“ acasă cu inimile ușoare, pline de bucurie, pentru că Domnul a fost bun și ne-a iertat. Putem trăi având asigurarea deplină a mântuirii, care este și subiectul studiului nostru de mâine.

ROBERT S. FOLKENBERG

PREȘEDINTE

CONFERINȚA GENERALĂ A ADVENȚIȘTILOR DE ZIUA A ȘAPTEA

CHEMAȚI LA IUBIRE ȘI PACE ÎN HRISTOS

"DOAMNE, DE CÂTE ORI?" MAT. 18,21,22

SĂMBĂTĂ DUPĂ MASĂ - 20 NOIEMBRIE

Maica Tereza, recunoscută pentru viața ei consacrată în ajutarea celor nenorociți din Calcutta, obișnuia să-i sfătuiască pe cei din jurul ei cu privire la modul de a trăi o viață fericită. Când un grup de turiști americani au vizitat acest oraș indian, aceștia i-au cerut câteva sfaturi practice, pe care să le aplice la familiile lor, la întoarcerea acasă. „Zâmbiți totdeauna soților voștri, soțiilor voastre...” a fost îndemnul.

Zâmbetul, adevăratul zâmbet, cel al optimismului iubirii, începe să dispară tot mai mult de pe fețele noastre. Faptul acesta trădează starea relațiilor frățești dintre noi

și cei din jur, fie familie, biserică, loc de muncă, societate, etc.

Oare câți dintre noi putem zâmbi cu adevărat oricând și oricui, exprimând optimismul credinței lui Isus?

Este trist că Matei 24,12, adică: „Din pricina înmulțirii fărădelegii dragostea celor mai mulți se va răci“, este un motiv de a ne înstrăina unii de ceilalți. Ne amintim că, nu cu foarte mulți ani în urmă, poate la începuturile credinței pentru unii dintre noi, doream atât de mult să ne vedem, așteptam cu atâta dor întâlnirea cu frații și surorile la adunare, ne rugam împreună și nu ne ajungea timpul să ne împărtășim experiențele. Ne interesam unii de alții

și, chiar dacă ar fi fost vreun motiv de supărare, treceam repede peste el. Parcă era mai ușor...

Astăzi, vedem din nou împlinirea celor prezise de Isus cu privire la noi. Fiecare zi este o nouă dovadă în acest sens și, în același timp, și o invitație la întoarcere spre cele de la început.

Petru L-a întrebat pe Isus, zicând: „Doamne, dacă voi avea probleme cu fratele meu, cum voi reuși să le rezolv, mai ales dacă se vor repeta iarăși și iarăși? Ce să fac? De câte ori să-l iert pe fratele meu când va greși împotriva mea?“

Răspunsul matematic dat de Isus ni se pare oarecum exagerat, deși realitatea trece mult dincolo de aceasta. Iertarea nu are limite în timp și număr. Dorința sinceră de a ierta, aceea care izvorăște din înțelegerea iubirii iertătoare a lui Hristos, nu are nici o barieră. Ea trece cu succes peste orice obstacol.

Ne-am obișnuit să rezolvăm problemele spirituale dintre noi înaintea Sfintei Cine. Se mai întâmplă să ne mulțumim și cu o aplanare a conflictului, convinși fiind că totuși noi suntem cei nedreptățiți. Sau, poate, îndreptându-ne, ne consolăm cu dreptatea pe care ne-o atribuim, fără

a mai considera neapărat necesar să întindem mâna fratelui sau soarei noastre care ne-a supărat sau pe care l-am supărat. Biblia ne spune însă altceva: „Să nu apună soarele...” (Ef. 4, 26).

Întâlnim între noi cazuri când, din pricina unui cuvânt interpretabil, spus în circumstanțe deosebite, cineva are motive de ură și suspiciune împotriva noastră timp de mai mulți ani.

Un frate nu mai vine la adunare de câțiva ani, pentru că nu-și poate vedea fratele vorbind sau predicând, fiind convins că nu merită acest lucru. Despre motivele de ură din pricina intereselor pământești, cotidiene, nu mai vorbim.

Pilda robului iertat, dar neiertător, o trăim adesea, aevea. Ea se împlinește între noi, cu noi, furându-ne zilele vieții și întunecând tot mai mult perspectiva mântuirii. La întrebarea lui Dumnezeu: „Unde este fratele tău?”, răspundem evaziv, asemenea lui Cain: „Nu știu! Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Gen. 4; 9).

Obiective nevrednice de interesul nostru jertfitor ne despart pe unii de ceilalți și, în final, de Hristos, care ne-a iertat și care ne cheamă azi pe toți să ne împăcăm unii cu ceilalți. „Cine refuză să ierte își periclitizează astfel propria lui nădejde de a fi iertat” (P.D., pag. 193).

„Noi ar trebui să-i tratăm pe alții exact așa cum noi înșine, în împrejurări asemănătoare, am dori să fim tratați” (Idem).

„Mântuitorul nostru ne învață că neînțelegerile dintre creștini trebuie să fie aplanate în biserică. Ele nu ar trebui aduse înaintea celor ce nu se tem de Dumnezeu” (P.D., pag. 194).

„Prea adesea, când cineva greșește mereu și mereu și acesta își mărturisește greșeala sa, cel împotriva căruia s-a greșit se simte

obosit și consideră că a iertat destul” (Idem, pag. 195).

„Dacă frații tăi greșesc, tu trebuie să-i ierți” (Idem).

Ai curaj, întinde mâna cu iubire. Fața ta senină să exprime dorința de a reînnoia legătura încrederii frățești, iubitoare. Despovărează-ți inima și bucură-te de razele luminoase ale iertării lui Hristos. De ce să-ți pierzi zilele, una câte una, în umbra norului întunecat al păcatului și descurajării?

„Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are o pricină să se plângă, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi” (Col. 3, 13).

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi... Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Rom. 5, 8, 10). Și aceasta numai dacă vom fi în stare să ne iertăm unii pe alții, după modelul lui Hristos, care ne-a iertat.

Argumentele dreptății și evlaviei noastre pălesc în fața lui Dumnezeu. Psalmistul zice: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare” (Ps. 130, 3, 4).

În fața pericolului turcesc, între zidurile Constantinopolului, înaintea căderii acestuia, catedrala Sfânta Sofia gema de mulțimea închinătorilor. Nicio dată, în istoria ei, n-au fost atâția. Toată suflarea cetății, mic și mare, era prezentă aici, la slujbă, în afară de câțiva păzitori ai zăvoarelor porților cetății și zidurilor. Nu mai era loc de ceartă, disensiune și ură. Pericolul i-a unit pe toți în închinare și rugăciune. Însă planul lui Dum-

nezeu spunea că deja era prea târziu pentru aceasta. Și istoria a fost derulată mai departe.

Înaintea mării lucrări de vestire a Evangheliei în lumea întreagă, undeva, câțiva ucenici se pregăteau și doreau să primească puterea făgăduită pentru acest scop mare. „Nu se prea vedeau bine” unii pe alții. Dorințele lor nutrite în inimă, unele chiar exprimate încă în timpul cât erau cu Mântuitorul, îi despărțeau și mai mult. Apoi au venit momentele frământărilor, descurajărilor, lacrimilor și ale trezirilor la realitate. În final, căzuți în țărâna propriei îndreptățiri, în fața harului iubitor și iertător al lui Hristos, împreună, mijlocind și rugându-se pentru putere, rezolvându-și litigiile, privindu-și fiecare colaboratorul mai presus decât pe sine însuși, Dumnezeu a privit din ceruri asupra lor și Și-a revărsat puterea Duhului Său peste ei. Rezultatul: fiecare a devenit o scânteie care a produs explozia propovăduirii Evangheliei în lume, trezirea la o nouă speranță.

În fața evenimentelor care urmează să marcheze sfârșitul sfârșitului, pregătirea noastră pentru întâmpinarea acestora este mai mult decât necesară. Nimic nu ar trebui să ne despartă de Hristos, de frații noștri și de posibilitatea ca Ploaia Târzie să fie revărsată din belșug și asupra noastră.

„În acest timp, în care fărădelegea domină peste tot, nouă ni s-a dat să cunoaștem faptul că ultima mare criză se apropie” (C.O.L., pag. 178).

„Creștinii să înlăture toate neînțelegerile și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți” (8 T., pag. 21).

„Când noi aducem inimile noastre în unire cu Hristos și viețile noastre în armonie cu lucrarea Sa, Duhul Sfânt care a coborât în Ziua Cincizecimii va cobori și asupra noastră” (8 T., pag. 246).

A trecut vremea luptelor pentru dovedirea dreptății noastre proprii. Este momentul să întindem mâna celui ce ne-a supărat sau ne-a jignit, primindu-l ca pe unul dintre cei mai iubiți dintre semenii noștri. Nu cu sfială, nici cu sentimentul îndeplinirii unei cerințe nedrepte în esență; ci cu toată inima, „să-l iubești ca pe tine însuși“.

„Noi nu suntem iertați pentru că iertăm, ci CUM IERTĂM! Temeiul pentru orice iertare se află în iubirea nemeritată a lui Dumnezeu, dar, prin atitudinea noastră față de alții, noi dovedim dacă ne-am însușit sau nu această iubire“ (P.D., pag. 197).

Să nu treacă această săptămână a „luptei cu Dumnezeu“ fără a putea să ne privim unii pe alții sincer, drept în ochi, cu iubire. „Iertați-vă unii pe alții“ este îndemnul (Ef. 4, 32). „Dacă iertați, și Dumnezeu vă iartă“ (Mat. 6, 14). Acum e momentul, aici, la piciorul crucii iubirii și iertării divine.

- Zâmbiți; zâmbiți cu putere, cu iubire, zâmbiți a iertare, luminați-vă fața, să se vadă pe voi lumina iubirii de pe fața Lui.

Fie această ocazie pasul inimii noastre spre cei ținuți departe de ea. Curaj! Este singurul drum spre lumină, spre armonie, iubire, libertatea sufletului, biruința vieții și, în final, mântuirea.

SUCIU IOSIF
PREȘEDINTE
CONF. TRANSILVANIA-NORD

CHEMAȚI A FI SIGURI - ÎN HRISTOS

- CUM SĂ FII SIGUR DE MÂNTUIRE -

DUMINICĂ - 21 NOIEMBRIE

Am decolat din Guatemala City pe la orele 2:00 a.m., cu avionul misionar PIPER AZTEC, în direcția Sacramento, California. Ruta cea mai scurtă până la prima oprire în Acapulco, Mexic, era cam de 600 de mile direct peste ocean. Apropiindu-mă de Tapachula, orașul de coastă care avea să-mi fie, pentru mai multe ore, ultimul meu punct de orientare pe uscat, am putut vedea că era acoperit de o puternică furtună. Am ocolit pe la vest și am luat-o direct peste Golful Tehuantepec. Chiar dedesubtul acestei furtuni era o a doua furtună, care era urmată de un puternic front de furtuni. Am aflat mai târziu că aceste furtuni erau, de fapt, coada unui uragan, despre care nu mi s-a spus nimic atunci când am cercetat situația vremii înainte de decolare. Frontul furtunii se îndrepta spre Hawai și eu nu aveam suficient carburant să ajung acolo. În dreapta mea se aflau amenințatori cei 15.000 m. de nori străbătuți de fulgere și mă temeam de faptul că, în cele din urmă, voi fi obligat să zbor prin ei.

Când radioul meu mi-a indicat faptul că mă aflam deasupra Pacificului, îndreptându-mă spre vest de Acapulco, n-am avut de ales decât să zbor direct prin acest front de furtună. Am ales o porțiune de nori în care nu erau fulgere pentru un timp și am zburat în întuneric. Ful-

gerele au izbucnit însă cu o așa strălucire și intensitate, încât am fost orbit și n-am mai putut vedea instrumentele de bord. Pentru câteva minute, am fost obligat să depind numai de sunetul motorului pentru a putea controla avionul. Ce ușurare am simțit când 15 minute mai târziu zburam în cealaltă parte a furtunii, unde nu era nici un nor.

Atunci când, din punct de vedere fizic, nu te simți în siguranță, este destul de rău; dar, atunci când te simți în nesiguranță din punct de vedere spiritual, este și mai rău. După adulterul său cu Bat-Seba, David s-a simțit în nesiguranță, din punct de vedere spiritual. Tot așa s-a simțit și Saul după ce a fost la vrăjitoarea din Endor. Uneori, simțim acest lucru datorită unui anume păcat, dar cel mai adesea este o neliniște vagă, care ne face să ne îngrijorăm în legătură cu faptul dacă vom fi în Împărăția lui Dumnezeu.

Nu ați auzit niciodată expresia: „Formular pentru polița de asigurare“? O asemenea poliță de asigurare acoperă totul, ca o cuvertură. Dar, mai degrabă decât o poliță de asigurare, noi avem nevoie de o „poliță a certitudinii, a siguranței“. Avem nevoie de simțământul că în Hristos avem o deplină siguranță.

Ieri, am reflectat asupra pocăinței, ca un răspuns sincer și din inimă al acelora care, sub influența Duhului Sfânt, recunosc că această

consecință a stării lor păcătoase este despărțirea veșnică de Dumnezeu. Cu toate acestea, prin credință, noi acceptăm iubirea și iertarea necondiționată a lui Dumnezeu. O asemenea pocăință, venind dintr-o inimă plină de iubirea lui Isus, aduce siguranță spirituală în viața unei persoane.

Dumnezeu dorește ca poporul Său să se simtă în siguranță în dragostea Lui. Când oamenii nu experimentează siguranța mântuirii, atunci ei sunt confrunțați cu îngrijorarea și vinovăția. Însă Isus ne oferă „o poliță de asigurare”. „Oile Mele”, spune El, „ascultă glasul Meu. Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le smulge din mâna Mea” (Ioan 10,27,28). Iată, aceasta este asigurarea cerească: „Nimeni nu le smulge din mâna Mea.” Poate că unii adventiști de ziua a șaptea s-au ferit să mai folosească acest text, pentru că sunt unii care îl folosesc și care învață că „odată mântuit, ești mântuit pentru totdeauna.” Odată ce oamenii sunt mântuiți, este imposibil ca ei să mai fie pierduți. Deși este adevărat că nimeni nu poate să-i smulgă pe cei credincioși din acea siguranță pe care o găsim în Hristos, totuși, în mod sigur, ei înșiși pot alege să părăsească acest loc sigur. Domnul Isus ne asigură că nici o putere din ceruri și de pe pământ nu ne poate smulge din siguranța pe care o avem în El, atâta vreme cât Îl alegem pe El. Putem alege să-L părăsim, dar nimeni nu ne poate forța ca să-L părăsim. Atâta vreme cât alegem să rămânem în Hristos, suntem în siguranță.

PĂSTRÂND CREDINȚA

Neprihănirea care ne califică pentru cer, acum și în ziua judecării, este totdeauna în Hristos și de aceea Satana nu ne poate atinge. „Atât titlul nostru pentru cer, cât și pregătirea pentru el se află

în neprihănirea Domnului Hristos” (H.L.L., ed. 1981, pag. 288). Dar credința, care face ca neprihănirea să fie activă, se află în noi și nu în cer. Această credință sau încredere în Dumnezeu este aceea pe care Satana va încerca s-o nimicească. Atâta vreme cât credința noastră rămâne statornică, siguranța noastră în Hristos este garantată. De aceea a spus Hristos că numai aceia a căror credință rămâne până la sfârșit vor fi mântuiți (Mat. 10, 22).

Într-o noapte întunecoasă, fără stele, eu și fiul meu Bobby am ieșit afară dintr-o casă cu acoperiș de paie, din mica insulă San Blas din Pidertupo, pentru a merge pe o cărare îngustă spre mica noastră colibă. Când Bobby s-a ridicat și și-a pus mânuța sa în mâna mea, el mi-a șoptit: „Tăticule, mi-e frică, nu văd nimic.” Apoi, cu mâna sa, în siguranță, în mâna mea, l-am auzit spunând încet, ca pentru el: „Acum... am început să văd.” Atunci când s-a simțit în siguranță, lui Bobby nu i-a mai fost frică.

Nu este voia lui Dumnezeu ca noi să mergem înainte în nesiguranță, făcând echilibristică pe sârmă în drumul nostru spre cer, fiind nesiguri dacă El ne va deschide sau nu ușa atunci când noi vom sosi acolo. Ne invită oare Dumnezeu să ne „apropiem cu deplină încredere de scaunul harului” (Evrei 4, 16) și apoi să ne lase să ne îngrijorăm cu privire la faptul dacă ne va primi sau nu? Spune oare Isus: „Pe cei ce vin la Mine nu-i voi izgoni afară” (Ioan 6, 37) și apoi, atunci când venim, să ne lase să ne îngrijorăm cu privire la faptul ca nu cumva să fim respinși? L-a inspirat oare Dumnezeu pe Ioan să spună: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5, 13) numai pentru a retrage această asigurare, asemenea unui covor pe care îl trage cineva de sub picioarele noastre?

Unii pot spune: „Noi știm că Dumnezeu este credincios, dar nesiguranța noastră nu are la bază ceea ce a spus Isus, ci, mai de grabă, ceea ce facem sau nu facem noi. Izvorul real al nesiguranței noastre nu este Isus, ci păcatul nostru. Noi știm că atunci când Îl primim pe Hristos, mântuirea este un dar, dar ce facem cu greșelile și păcatele în care cădem sau le săvârșim după aceea?”

SCAUNE MUZICALE

Aceasta este problema care se ridică atunci când Evanghelia este înțeleasă ca o condiționată veste bună. O astfel de gândire îmi amintește de un joc, în care, dacă nu ești pe fază să faci sau să nu faci ceva, pierzi. Dacă aluneci atunci când cortina cade, dacă suntem jos (căzuți) atunci când timpul de probă se încheie, atunci cu siguranță că vom fi pierduți. În acest fel, jocul vieții pare că se aseamănă cu jocul scaunelor muzicale. Ceea ce este foarte important este faptul de a fi cât mai aproape de un scaun atunci când muzica se oprește, să avem ultimul păcat mărturisit, mai înainte de a muri. O astfel de înțelegere a mântuirii ne ține într-o nesiguranță asemănătoare cu echilibristica pe sârmă, nefiind niciodată siguri de situația noastră în relația cu Dumnezeu.

Când murim, fie că murim într-un accident auto, fie de cancer, mântuirea noastră va fi determinată mai mult de viața noastră și de direcția ei decât de o singură greșală sau păcat. Căci, dacă mântuirea depinde numai de evitarea unor comportări, atunci vom avea siguranță numai atunci când vom evita cu desăvârșire acele comportări. Și lista acestor comportări poate să se lungască, ca și legile sau rânduielile nesfârșite ale Talmudului iudaic. Dar, dacă păcatul este ceva mai mult decât numai un comportament, dacă el înseamnă pierderea

credinței în Dumnezeu, atunci certitudinea mântuirii noastre vine de la stabilirea unei drepte comuniuni cu Dumnezeu. Această comuniune va oferi o călăuzire spirituală în viața noastră. Această comuniune și direcționare va oferi siguranță în Isus Hristos. Ellen G. White scria: „Caracterul este înfățișat nu prin fapte bune sau rele, săvârșite în anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în cuvintele și faptele noastre zilnice“ (C.C.Hr., pag. 58).

Evanghelia este simplă. Venim la Isus, ne mărturisim Lui păcatele și-I cerem puterea să trăim pentru El în fiecare zi și credință pentru a accepta făgăduința că El ne primește. El ne acoperă cu neprihănirea Sa și ne asigură că El va duce la bun sfârșit lucrarea harului pe care a început-o în noi. Când, în timpul zilei, cădem, ne întoarcem imediat la El și El ne acordă iertarea Lui și ne dă pace.

Într-o zi, un om era la volanul camionului său când, în drumul său, a văzut niște copii mergând pe jos, având în spate niște bagaje grele. S-a hotărât să-i ajute, așa că a oprit camionul și i-a întrebat dacă nu vor să se urce în camion. Ei, plini de recunoștință, s-au suit în partea din spate a camionului și șoferul a pornit mai departe. După câteva momente, șoferul a văzut că băieții mai aveau încă bagajele lor în spate, așa că a oprit din nou și le-a spus să dea jos din spate bagajele cele grele, ca să se simtă mai bine. Însă unul din băieți a răspuns: „Nu, mulțumim, ați făcut destul pentru noi. Putem face și noi măcar atâta lucru, și anume, să ne ducem singuri bagajele.“ Bieții copii credeau că fac șoferului o favoare purtând, în camion fiind, mai departe bagajele lor în spate.

Câți dintre noi nu gândim la fel atunci când este vorba despre viața veșnică? Isus ne dă viața veșnică, dar noi mai insistăm încă să ne purtăm mai departe bagajele. Ne

suim în camion, adică biserica, dar niciodată nu lăsăm jos povara vinovăției; păcatul și nesiguranța nu le lăsăm la piciorul crucii. Vestea cea bună este aceea că Isus Hristos ne-a dat viața veșnică astăzi. Noi înălțăm pe Hristos și neprihănirea Lui, încrezându-ne chiar acum în El.

Spiritul Profetic spune: „O viață trăită în Hristos este o viață de pace lăuntrică. Nu va fi extaz sentimental, ci o încredere statornică, plină de pace. Speranța ta nu se află în tine, ci este în Hristos. Slăbiciunea ta se unește cu puterea Lui; neștiința ta, cu înțelepciunea Lui, nesiguranța ta, cu puterea Lui dăinuitoare“ (Idem, pag. 71).

De-a lungul întregii istorii a omenirii, oamenii au abordat în mod diferit problema certitudinii. Un grup de oameni au subliniat ascultarea ca fiind partea noastră în experiența mântuirii. Ei se tem că, vorbind despre „siguranța mântuirii“ sau „siguri în Hristos“, aceasta va duce la un „har ieftin“ și la o nepotrivită tolerare a unui continuu comportament păcătos. Alt grup a subliniat partea lui Dumnezeu în lucrarea mântuirii. Ei se tem că a vorbi despre ascultare și trăirea unei vieți creștine de biruință ne va duce la incertitudine și la lipsa păcii lăuntrice.

Ellen G. White are sfaturi pentru ambele grupe. Pe de o parte, ea scrie: „Cei care Îl primesc pe Mântuitorul, oricât de sinceră ar fi convertirea lui, n-ar trebui niciodată să fie învățați să spună sau să considere că sunt mântuiți. Aceasta este o amăgire“ (P.D., pag. 119).

Pe de altă parte, ea scria: „Noi nu trebuie să facem din eul nostru personal centrul preocupărilor noastre, făcându-ne temeri și griji cu privire la faptul că vom fi mântuiți sau nu“ (C.C.Hr., pag. 72). Ea scria iarăși: „Păcătosul care vine la Hristos în credință se alătură suflet cu suflet de Răscumpărătorul lor, uniți în sfinte legături cu Isus... Prin cre-

dință și experiență, el are încredere în faptul că Isus nu numai că vrea să ne mântuiască, ci El ne mântuiește în chip desăvârșit. Această încredere aduce sufletului său o încredere deplină, pace, bucurie, ce întrece orice înțelegere“ (S.T./3 August 1891).

Răspunsul la presupunerea noastră în ceea ce privește certitudinea mântuirii noastre îl găsim cercetând ambele poziții.

Ideea că nimeni nu poate smulge pe cei mântuiți din mâna Domnului Isus trebuie să fie o mare mângâiere pentru fiecare dintre noi: „Tatăl Meu care Mi le-a dat este mai mare decât toți; nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu“ (Ioan 10, 29). Acesta este un tablou al lui Dumnezeu, ocrotindu-ne cu mâinile Sale. Aceasta trebuie să ne dea certitudinea mântuirii noastre. Dumnezeu dorește ca noi să știm unde și cum stăm. Asemenea fiului meu Bobby, în întunericul nopții, cu toții avem nevoie să ne simțim siguri.

Dar copiii lui Dumnezeu s-ar îndepărta de la adevăr dacă, în timp ce pretind că au certitudinea mântuirii în Hristos Isus, ar persista în mod conștient în păcat. Sau, chiar și mai primejdios, să caute să dea o explicație logică stilului lor de viață, care este în contradicție cu ceea ce Dumnezeu așteaptă de la ei și cu dezvoltarea lor spirituală. Siguranța pe care o aveau în Hristos nu trebuie să devină niciodată o aprobare fie pentru o viață imorală, fie pentru o letargie spirituală. „Îndreptățirea înseamnă a face ceea ce este drept, căci toți vor fi judecați după faptele lor. Caracterele noastre se dau pe față prin ceea ce facem. Faptele arată dacă credința este adevărată sau nu“ (P.D., pag. 247).

Într-un fel sau altul, experiența mântuirii noastre este asemenea unei căsătorii. Cu siguranță,

intr-o legătură de căsătorie, nu totdeauna toate sunt perfecte, dar, dacă cineva ne întreabă dacă suntem căsătoriți, niciodată nu vom răspunde: „Sper că da“, sau „Lucrez la aceasta“, sau „Încerc să fiu“. Noi suntem căsătoriți cu Hristos și, când suntem întrebați dacă suntem în siguranță în această legătură, noi nu putem spune: „Cred că da“ sau „Lucrez, mă străduiesc la aceasta“. Incertitudinea reduce darul neprihănitului lui Dumnezeu.

Permiteți-mi să vă întreb: Noastră nu este dată mântuirea pentru faptele noastre bune? Fiul risipitor a fost primit acasă cu brațele deschise pentru faptele sale bune? Răspunsul este categoric... Nu! Mântuirea are la bază harul și nu faptele bune. Noi am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, în timp ce noi eram, așa cum scrie Pavel, „fără putere“, „nelegiuiți“, „păcătoși“ și eram vrăjmașii Lui (Rom. 9, 6-10).

Deci, dacă nu primim mântuirea prin fapte bune, o pierdem prin faptele noastre rele? Răspunsul este și da, și nu. Faptele păcătoase sunt atât un rezultat inevitabil, cât și dovada unei legături rupte cu Dumnezeu. Adevărul curat este acela că noi pierdem mântuirea atunci când pierdem credința în Mântuitorul nostru. Așa cum spune Pavel: „Tot ce nu vine din încredințare este păcat“ (Rom. 14, 23). Mântuirea nu este dependentă de comportament, ci de credință. Faptele păcătoase sunt simptome ale rușinii legăturilor credinței cu Isus. Comportamentul păcătos este simptomul bolii păcatului. Trece Dumnezeu cu vederea sau aprobă El comportarea nelegiuită? Din contră. El ne pune la dispoziție forțele cerului pentru a ne da biruința asupra păcatului. Cu toate acestea, boala păcatului trebuie să fie tratată și vindecată

printr-o comuniune plină de credință cu Hristos. Când legătura noastră cu El este sau devine problema cea mai importantă din viața noastră, atunci, prin puterea lăuntrică a Duhului Sfânt, ascultarea, biruința asupra păcatului și o viață asemenea lui Isus sunt rezultatele ei.

Vă rog să mă înțelegeți. Eu nu vreau să spun că comportamentul nu este important. Petele în cazul pojarului sunt foarte importante. Ele ne spun că ceva nu este în regulă și că trebuie să mergem la medic. Tot la fel, acțiunile, faptele rele ne spun că ceva nu este cum trebuie, este rău și trebuie să fie îndreptat de către Domnul Isus. Când noi, atrași de Duhul Sfânt, mergem la Isus cu inimile noastre zdrobite și în pocăință, El ne iartă și ne dă putere ca să biruim.

MEDICAMENT - TERAPIE PREVENTIVĂ

Vestea cea mai bună este aceea că nu trebuie să așteptăm până când vom păcătui și după aceea să mergem la Isus. El ne oferă o terapie, un medicament preventiv, acela al unei comuniuni zilnice cu El. Să ne reamintim ce spune în Ioan 10, 27-29: „Oile Mele ascultă glasul Meu. Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.“

Ellen G. White spunea: „Solia lui Dumnezeu pentru mine, pentru noi este: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară“ (Ioan 6, 37). Dacă nu ai nimic altceva de spus lui Dumnezeu decât să te prinzi de această sigură făgăduință a Domnului și Mântuitorului nostru, ai asigurarea că

niciodată, da, niciodată nu vei fi alungat. Poate că ai simțământul că depinzi de o singură făgăduință, dar însușește-ți această singură făgăduință și ea îți va deschide întregul tezaur al harului lui Hristos. Prințându-te de această făgăduință, ești în siguranță. „Pe cine vine la Mine nu-l voi da afară.“ Prezintă lui Isus această asigurare și ești tot atât de sigur ca și când te-ai afla înăuntrul cetății lui Dumnezeu (M.R., vol. 10, pag. 175).

Poți avea o făgăduință mai minunată decât aceasta? Atunci când ne prindem de făgăduințele lui Isus, noi suntem „tot atât de siguri ca și când ne-am afla înăuntrul cetății lui Dumnezeu“.

Într-o parabolă, se vorbea despre un tată care avea doi fii. Ei erau mândria vieții tatălui lor. În dorința de a le asigura viitorul, tatăl a constituit un fond, lăsat prin testament, astfel încât să aibă bani atunci când vor avea nevoie să-și întemeieze propriile lor familii.

În cadrul acestui fond, era o clauză în testament, care spunea că atunci când copiii vor intra în al 21-lea an, fiecare din ei va primi o mașină nouă. Ei nu aveau decât să meargă la magazinul local al firmei Mercedes-Benz și să-și ridice automobilul pe care și-l vor alege. Tatăl însă a murit mai înainte ca fiii săi să împlinească 20 de ani și să intre în cel de-al 21-lea an.

Într-o zi, unul dintre fii, Tom, intrând în cel de-al 21-lea an, s-a dus la avocatul care era legatul testamentar al tatălui și l-a întrebat dacă este adevărat că el poate să primească o mașină mică de la Mercedes-Benz, cum îi place lui. Avocatul l-a asigurat că aceasta era adevărat.

De aici, Tom s-a dus la baroul avocaților, pentru a lua referințe despre avocatul care răspundea de executarea testamentului tată-

lui său și a fondului respectiv. El a aflat că avocatul său era membru al baroului în bună rânduială. Cu toate acestea, nefiind pe deplin satisfăcut, s-a dus la o bibliotecă publică, să studieze acolo problemele legate de testamente și funcționarea lor. El a găsit multe cazuri în care rudele au contestat testamentul și acesta a fost anulat. Această informație l-a speriat pe acest băiat și a studiat profund această problemă. Săptămâni și luni de zile a studiat problemele pe care copiii le-au avut cu testamentele părinților lor.

În curînd, el a devenit o autoritate în ceea ce privește testamentele și depozitele bancare. A găsit multe căi prin care acestea puteau fi atacate și a devenit astfel din ce în ce mai nesigur în legătură cu faptul dacă va putea sau nu să intre în posesia propriului său automobil Mercedes-Benz. El l-a sunat din nou la telefon pe avocatul său și i-a pus o serie de întrebări.

Testamentul a fost atestat cu martori? A fost el legalizat prin notariat? A semnat oare tatăl fiecare filă a testamentului? Lipsa vreo pagină? Toate răspunsurile la aceste întrebări au fost satisfăcătoare, apoi a întrebat dacă testamentul a fost contestat de vreo rudă sau dacă cineva a încercat să amâne executarea lui. „Nimeni“, a răspuns avocatul. Erau prevederile financiare suficiente pentru a acoperi cheltuielile ce se va face cu cumpărarea unei mașini noi, marca Mercedes-Benz? „Nu-i problemă“, a răspuns avocatul. Tom a pus receptorul în furcă și s-a întrebat dacă să riște să meargă la magazinul auto. Și au mai trecut astfel și alte luni.

Într-o seară, a ieșit din casă în mare grabă. Se împlinise un an de când intrase în cel de-al 21-lea an și încă nu avea o mașină nouă, marca Mercedes-Benz. Pe când

mergea îngândurat pe stradă, l-a văzut pe Bill, fratele său, pe care nu-l mai văzuse de la moartea tatălui său. Bill conducea o mașină nouă, un frumos Mercedes-Benz.

- De unde o ai? l-a întrebat Tom.

- Cum de unde? Din fondul lăsat de tata! Nu știai? Avocatul nu ți-a spus acest lucru?

- Ba da, a răspuns Tom, știu, dar n-am fost niciodată sigur despre acest lucru. Unele testamente au fost contestate în tribunal.

- Ascultă! spuse Bill. Tata a dat instrucțiuni avocatului în testament că oferta pentru un automobil nou este valabilă numai un an de zile. Acum este prea târziu. Anul a trecut.

- Am știut eu că problema nu ține, a spus Tom. Am știut precis că ceva nu era cum trebuie.

Făgăduința este aici, prieteni. Nu mai așteptați o altă ocazie. Nu vreți să vă folosiți acum de făgăduința lui Dumnezeu? Noi înălțăm pe Hristos și neprihănirea Lui, solicitându-L pe El, făgăduințele Lui și asigurarea că El Se va îngriji de fiecare dintre noi. Apoi, ne vom „bucura totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!“ (Filip. 4, 4).

În acest fel, umblarea creștină începe cu pocăința, pocăința duce la certitudine în Hristos. Cu această asigurare vine o viață de biruință. Dar despre aceasta vom învăța mai multe în prelegerea de mâine.

ROBERT S. FOLKENBERG

CHEMAȚI LA BIRUINȚĂ - ÎN HRISTOS

"DESĂVÂRȘIȚI ÎN EL"

LUNI - 22 NOIEMBRIE

Grigore se luptă cu gânduri senzuale. El s-a rugat mereu ca Dumnezeu să-l elibereze, să-l scape de astfel de gânduri, dar el încă se luptă. Se pare că Dumnezeu nu a răspuns rugăciunii lui de a obține biruința asupra acestor gânduri. Ce ar trebui să facă?

Eleonora se luptă cu apetitul. Ea este supraponderală și l-a rugat pe Dumnezeu să-i ia pofta de mâncare, dar... cedează în fața ei, iar ispita este foarte aproape de ea. De aceea, din ce în ce mai descurajată, a ajuns la concluzia că

neputința ei de a-și birui apetitul înseamnă că și Dumnezeu a părăsit-o.

Marian are sentimentul că nu este destul de bun. Indiferent cât anume face pentru biserică, indiferent câți bani dă, el nu are pacea pe care crede că o au ceilalți, dar are încă sentimentul că nu este acceptat de Dumnezeu.

Aceste ilustrații înfățișează dilemele cu care, într-o măsură sau alta, suntem confrunțați cu toții. Noi suntem chiar uimiți și încurcați de Biblie. Pe de o parte, voința lui Dumnezeu față de noi

este exprimată în Matei 5, 48: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.“ Pe de altă parte, ne identificăm cu Pavel: „Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului, căci nu știu ce fac; nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc“ (Rom. 7, 14. 15).

Gândim că știm ceea ce avem de făcut, dar ne simțim nepuțincioși să-l aducem la îndeplinire. Fie că este vorba de un comportament neplăcut pe care nu-l putem birui, fie un comportament bun pe care vrem să-l aducem în viața noastră, ne simțim fără putere. Biruința ne scapă. Ciclul descurajării ne duce în cele din urmă la concluzia că sunt două motive posibile ale înfrângerii noastre continue. (1) Fie că nu suntem destul de sinceri atunci când ne rugăm lui Dumnezeu pentru biruință (și atunci este vina noastră!), (2) fie că Dumnezeu nu este binevoitor să ne dea biruința (și atunci este vina lui Dumnezeu!).

De fapt, noi nu putem arunca vina asupra lui Dumnezeu, așa că vom trage unica concluzie posibilă. Noi nu suntem destul de sinceri atunci când ne rugăm pentru biruință. Este vina noastră. Astfel că, pe lângă faptul că avem problema originală cu care ne luptăm, mai avem și o altă problemă, aceea de a nu avea suficientă credință pentru a rezolva problema.

Problema îndreptării și sfințirii a constituit tema multor cărți de-a lungul întregii istorii a creștinismului. Cred că, dacă am defini două cuvinte, atunci am putea să ajungem mai aproape de realizarea biruinței în viața noastră. Aceste două cuvinte sunt: „păcat“ și „neprihănire“.

Ce este păcatul? Răspunsul ni-l dă Biblia: „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege“ (1 Ioan 3, 4). Ce este

Legea? Mulți dintre noi se gândesc imediat la Cele Zece Porunci.

Deci, concluzia noastră este aceea că, pentru a evita păcatul sau călcarea Legii, trebuie să nu facem anumite fapte ce constituie păcat. Definim, deci, biruința asupra păcatului ca fiind evitarea unor anume fapte rele, cum ar fi: „Să nu furi, să nu ucizi, să nu comiți adulter, să nu poțestești sau să nu mărturisești strâmb“.

Dacă aceasta este înțelegerea noastră în ceea ce privește păcatul și noi trebuie să fim „desăvârșiți“, după cum „Tatăl“ nostru „cel ceresc este desăvârșit“ (Matei 5, 48), atunci este clar că singura soluție este aceea de a înceta să mai săvârșim astfel de fapte păcătoase. Strategia pe care o folosim pentru a aduce la îndeplinire aceste obiective este aceea de a face o listă a păcatelor și să le ștergem de pe ea pe măsură ce nu le mai facem. Cu cât vom șterge mai multe lucruri de pe lista noastră, cu atât vom fi mai desăvârșiți, până când, în final, vom înceta să mai facem toate faptele păcatului - și gata... suntem sfinți.

Această abordare a problemei definește binele ca fiind evitarea a ceea ce este rău sau evitarea răutății. Mai mult chiar, ea sugerează un tablou al binelui prin evidențierea a ceea ce este rău în alții. Avem nevoie să ne dăm seama de faptul că, în timp ce anumite acțiuni și fapte sunt păcat, problema păcatului este însă mult mai serioasă decât o listă a faptelor păcătoase. Păcatul înțeles în mod simplist, ca fiind acțiuni, fapte păcătoase, ne creionează un tablou incomplet și din care nu rezultă un creștin plin de încredere, ce se bucură de o viață de biruință.

Strategia evitării păcatelor pentru a fi biruitor rezultă în faptul că ne imaginăm că, cu cât biruim mai multe păcate, cu atât suntem mai desăvârșiți și, în con-

„SFINȚIREA ÎNCEPE CU UN TRANSPLANT ȘI NU CU O REPARAȚIE“

secință, cu atât avem nevoie de mai puțin har. În cele din urmă, noi vom fi atât de desăvârșiți, încât nu vom mai avea nevoie de har și vom fi gata să fim luați la cer.

În loc să privim în acest fel problema, cred că nu „păcatele“ constituie problema, ci PĂCATUL. Soluția nu este simplă, să încetezi să mai păcătuiești. Da, este adevărat, am spus că soluția nu este simplă, să încetezi să mai săvârșești acte sau fapte ce constituie păcat, ci, mai degrabă, să ajungi la rădăcina păcatului.

Faptele noastre păcătoase sunt numai un simptom al problemei. Problema reală stă în natura lui, așa cum îl descrie Pavel: „Dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele“ (Rom. 7, 23). Acest lucru este acela care l-a făcut să strige: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ (vers. 24). Este clar, deci, că problema păcatului nostru este mult mai serioasă decât actele sau faptele păcătoase.

Pentru a goli o cameră de întuneric, noi nu luăm întunericul cu pumnii și apoi îl aruncăm afară din cameră. Pentru aceasta aprindem lumina. Soluția păcatului din viață este să aprindem lumina și să nu ne ocupăm de întuneric. Ocupându-ne de faptele păcatului, aceasta ne pune în situația de a trăi experiența profetizată de

Jeremia: „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ier. 13, 23).

Când abordăm problema nevoii de viețuire biruitoare, căutând să stopăm comiterea unor păcate, atunci se întâmplă unul din două lucruri: ori reușim lucrul acesta, ori... nu. Dacă reușim cel puțin atunci când credem că suntem, atunci... devenim Farisei moderni. Dacă nu reușim, asemenea lui Grigore, Elëonorei și lui Marian, atunci ne pierdem în disperare și deznădejde. Vedeți, păcatul nu este numai o listă de fapte pe care trebuie să le evităm. El este o stare. Este o stare a naturii noastre păcătoase și răzvrătite, ce are ca rezultat fapte ale păcatului (păcătoase). Pavel spune că de la natură noi suntem morți în greșelile și păcatele noastre și suntem copii ai mâniei (Ef. 2, 1-3).

Păcatul este înrădăcinat în adâncul ființei noastre, în inimile noastre. Acest lucru este evident în tot Vechiul Testament. Așa cum spune, de asemenea, Jeremia: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ier. 17, 9). Fiecare dintre noi, dacă privim profund în inimile noastre, vom vedea gânduri și motive rele și vom afla o anume stare pe care n-o putem schimba, așa cum nici leopardul nu-și poate schimba petele. Aceasta nu este numai o faptă rea din trecut, pe care am dori s-o ascundem de ochii iscoditori ai lumii și de Dumnezeu, dar realitatea ne spune că natura noastră este atât de păcătoasă, încât nici nu recunoaștem gravitatea situației noastre. Păcatul nu este o acumulare de fapte pe care le putem fixa, un păcat la un anumit timp. Păcatul este o stare a inimii

noastră care se evidențiază prin comportarea noastră păcătoasă.

Ce este păcatul? El nu este o acumulare de scoici pe care să le răzuim de pe corpul eului nostru fundamental bun. Păcatul din viața noastră este ceva mai mult decât foile de ceapă. În definitiv, îndepărtând foile de ceapă, una după alta, nu este o soluție, pentru că, în ultimă analiză, ceapa nu este altceva decât straturi de foi de ceapă. Jupuind sau înlăturând un păcat, odată, ai un altul cu care te confrunți.

ASEMENEA POJARULUI

A te ocupa de păcat este ca și când te-ai ocupa de un caz de pojar. Dacă îngrijorarea noastră în ceea ce privește boala este legată de semnele de pe față și de pe trup, atunci aceste pete pot fi acoperite, machiate în așa fel, încât să arătăm ca și când nu am suferi deloc de pojar. Vom părea astfel perfect sănătoși, chiar dacă noi încă avem infecția acestei boli.

Dacă, pe de altă parte, dorim să tratăm infecția, atunci nu petele de pojar trebuie să ne preocupe așa de mult, ci boala în sine. Atunci nu ne-am mai îngriji atât de mult ca să ne machiem pentru a acoperi petele de pojar, cât ne-am îngriji să facem tratamentul necesar pentru a stopa înaintarea bolii.

Dacă păcatul nu este decât o acțiune sau un comportament, atunci vom încerca să rezolvăm câte un comportament odată. Dar, dacă păcatul este o boală, atunci noi trebuie să atacăm infecția. Păcatul este în centrul naturii noastre și trebuie tratat mai de grabă printr-un transplant de inimă decât prin machiaj. Trebuie ca mai întâi să aibă loc biruința asupra păcatului. Aceasta duce la biruința asupra comportamentului păcătos.

Al doilea cuvânt care trebuie definit este „neprihănire”. În același fel în care tindem să considerăm păcatul ca o greșală pe care o facem sau fapte rele pe care trebuie să le eliminăm, tot astfel ne gândim și la neprihănire, fie ca niște fapte bune care trebuie să fie adăugate, fie absența faptelor rele.

Avem tendința să gândim despre neprihănire, asemenea tânărului bogat.

„Un fruntaș L-a întrebat pe Isus: 'Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?'” (Luca 18, 18). El i-a spus lui Isus cu această ocazie: „Am făcut o mulțime de fapte bune până acum, dar trebuie să mai fie, cel puțin un lucru. Poți să știi care este acela ca să-l adaug la lunga mea listă de fapte bune?”

Dar, așa după cum păcatul nu este o acumulare de fapte bune, tot astfel neprihănirea nu este o acumulare de fapte neprihănite sau o listă de fapte rele biruite. Sfințirea nu este un lucru pe care îl reparăm, nu este o mică spoire a unor atitudini rele, nu este adăugarea unor fapte bune sau scăderea, renunțarea la unele fapte rele. Sfințirea începe cu transplantul unui organ, în care inima noastră coruptă, inima de piatră este înlocuită cu o inimă nouă, născută din nou.

Biruința asupra păcatului nu este asemenea descoperirii unui instrument care ne va ajuta să facem unele ajustări caracterului nostru. Nu este ca atunci când am merge la un chiropractician, pentru a mai trata puțin spatele nostru. Și nici biruința asupra păcatului nu este descoperirea unui instrument nou cu care să răzuim scoicile de pe eul nostru fundamental bun. Dumnezeu dorește ceva cu totul nou și nu numai o spoire a vieții noastre. Unde este biruința? Nu în renunțarea la un comportament rău

sau în adăugarea de fapte ale neprihănirii. Dumnezeu făgăduiește: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne“ (Ezech. 36, 26). Această inimă nouă este plină, mai de grabă, cu credința în Dumnezeu decât de răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Pavel spune: „Tot ce nu vine din încredințare este păcat“ (Rom. 14, 23). Dacă nu vine din credință, dacă nu vine dintr-o inimă transformată, este păcat.

Atenția și eforturile noastre nu trebuie să fie îndreptate numai spre a scăpa de un comportament păcătos sau de a mai adăuga câteva fapte de neprihănire, ci de a realiza o comuniune a credinței cu Isus. Așa cum spune Ellen G. White: „Orice ascultare adevărată vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. Și dacă consimțim, El Se va identifica cu gândurile și cu țintele noastre în așa măsură, încât ar lega inima și mintea noastră cu voința Sa, astfel că, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile noastre îndemnuri. Voința innobilată și sfințită își va găsi cea mai mare plăcere în slujirea Lui. Dacă-L cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră este o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios. După cum Hristos a trăit Legea în natura omenească, tot astfel putem face și noi, dacă ne sprijinim pe Cel Atotputernic pentru puterea necesară“ (H.L.L., ed. 1981, pag. 654-655).

Pavel ne-a spus că Hristos este atât neprihănirea, cât și sfințirea noastră, atunci când scria: „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, nepri-

hănire, sfințire și răscumpărare“ (1 Cor. 1, 30).

O FĂGĂDUINȚĂ NU TREBUIE UITATĂ

Ar trebui să memorizăm această inspirată făgăduință: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta“ (1 Tes. 5, 23, 24).

Dumnezeu a chemat pe fiecare dintre fiii și fiicele Sale să trăiască o viață de sfințire și El făgăduiește „să facă lucrul acesta în noi zi de zi, prin puterea Duhului Sfânt. Partea noastră este aceea de a-L invita în fiecare clipă a vieții noastre de zi cu zi. Să cultivăm practica de a ne ruga fără încetare. Când ne trezim dimineața, primul nostru gând trebuie să fie la El. Să-I mulțumim că suntem în viață și conștiința și să-L invităm apoi să fie prezent în viața noastră prin Duhul Său Cel Sfânt, ca să ia în stăpânire gândurile, cuvintele, simțămintele și faptele noastre pentru ziua aceea.

„Pentru noi, nu este de ajuns să credem că Domnul Hristos nu este un înșelător, că religia Bibliei nu este o fabulă în mod iscusit ticluită. Noi putem crede că Numele lui Isus este unicul nume sub soare prin care putem fi mântuiți și, totuși, s-ar putea să nu facem din El, prin credință, Mântuitorul nostru personal. Nu este suficient să credem teoria adevărului. Nu este de ajuns să ne mărturisim credința în Hristos și să avem numele înscris în registrele comunității. 'Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El și El în el. Și recunoaștem că rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat.' 'Și prin aceasta știm că-Îl cu-

noaștem, dacă păzim poruncile Lui' (1 Ioan 3, 24; 2, 3). Aceasta este adevărata dovadă a pocăinței. Oricare ar fi mărturisirea noastră de credință, ea nu valorează nimic dacă Domnul Hristos nu este descoperit în noi prin fapte ale neprihănirii“ (P.D., ed. 1980, pag. 247, 248). În fiecare dimineață, când citim Cuvântul Său, să ne reamintim de făgăduința Sa: „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale“ (Iuda 24) și, de asemenea: „Credincios este Domnul: El vă va întări și vă va păzi de cel rău“ (2 Tes. 3,3). Subliniați aceste texte care descoperă scopul slujirii Marelui nostru Preot, prin Duhul Sfânt, în inimile noastre.

ÎNTREABĂ-L PE ISUS

Dar tu spui: „Eu știu că trebuie să fac toate aceste lucruri, dar nu le fac. Eu știu că trebuie să mă scol dimineața, să studiez și să mă rog, dar nu fac așa. Eu știu că trebuie să privesc la Isus, dar nu fac lucrul acesta. Ce pot să fac?“ Întreabă-L pe El. Cere-I Lui să te trezească. Cere-I Lui să te facă în stare să-ți păstrezi gândurile la El și în El. Ascultă această făgăduință din pana Ellenei White: „Aceste înălțimi divine trebuie să fie atinse de adevăratul credincios. Toți aceia care vor, vor putea să vadă taina evlaviei. Această posibilitate, de a fi desăvârșit în El, acceptat în Cel preaiubit, poate fi adusă la îndemâna noastră numai printr-o corectă înțelegere a misiunii și lucrării lui Hristos. Brațul Său omenească, care este destul de lung, îmbrățișează familia omenească; iar brațul Său divin se prinde de tronul infinitului, pentru ca omul să poată beneficia de jertfa infinită pe care El a făcut-o pentru noi. Și astfel,

tuturor acelora care L-au primit, El le-a dat puterea să devină fii și fiice ale lui Dumnezeu, acelora care cred în Numele Lui" (R.H., 18 iulie 1899).

Odată, o femeie a dorit să aibă o casă curată, așa că ea s-a dus la un magazin și a cumpărat tot felul de materiale pentru curățenie. Ea a cumpărat un preparat pentru spălătul veselei, săpun pentru rufe, un preparat pentru curățirea și dezinfectarea căzii, a cumpărat perii, prosoape, măhuri, cârpe de praf și orice dezinfectant pe care l-a putut găsi.

Ea a curățat, a dezinfectat, a spălat și a frecat totul în casă. Casa era atât de curată cât a putut ea să o facă să fie. Ea s-a simțit bine și mulțumită cu ce a făcut, până într-o zi, când fiul ei a venit de la școală cu o lupă mare, pe care o împrumutase de la un prieten. „Privește aici, mamă! În timp ce privea peretele, ea a văzut că ceea ce părea curat cu ochiul liber nu era deloc chiar așa de curat.

Astfel că ea și-a dublat eforturile și a curățat unele porțiuni și mai bine, încât a trebuit să cumpere o cutie de vopsea pentru a revopsi pereții. După aceasta, ea s-a simțit bine, până într-o zi, când fiul său a venit acasă cu un microscop, pe care l-a împrumutat de la laboratorul școlii. El a îndreptat lentila microscopului către praful pe care el l-a descoperit într-un colț al camerei, sub un pat.

„Hei, mamă, ia privește aici!“

Ea a privit și a văzut la microscop mii de firicele de praf.

„De unde le-ai luat?“ l-a întrebat mama.

„De sub patul tău“, a răspuns nevinovat copilul.

Cum putea ea să păstreze curată casa dacă praful se ascundea sub mobile? Așa că ea a vândut toată mobila din casă. Apoi, din nou, a dat cu var și dezinfectant prin toate colțurile casei.

Casa era curată, atât de curată cât a putut ea să o facă, și mirosea ca un spital. Desigur, acum era goală, pentru că familia nu putea să locuiască acolo fără mobilă. De aceea, a trebuit să se mute într-un apartament, mai jos, pe aceeași stradă. Casa a rămas acolo, neatinsă, nelocuită, dar... curată.

Sau cel puțin așa gândea ea că este curată, până într-o zi când a venit să-și vâre capul și să vadă, să simtă ce înseamnă să fii într-o casă curată, dar a descoperit că praful și murdăria nu cunosc bariere. Casa, fiind nelocuită și goală, a strâns mai mult praf și mai multă murdărie decât înainte.

Această istorioară mi-a amintit de una dintre parabolele Domnului Isus: „Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și n-o găsește. Atunci zice: 'Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit.' Și când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte dăhuri mai rele decât el; intră în casă, locuiesc acolo, și

starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi" (Matei 12, 43-45).

Numai un suflet plin de Isus Hristos și îmbrăcat cu haina îndreptățirii poate să fie biruitor.

„Când ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gândurile sunt robite Lui. Atunci, noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat în haina neprihănirii Sale. Atunci, Domnul, privind asupra noastră, nu vede haina cusută cu frunze de smochin, nu vede goliciunea și diformitatea păcatului, ci vede propria Sa haină a neprihănirii, care este ascultarea desăvârșită de Legea lui Dumnezeu" (P.D., ed. 1980, pag. 247).

Pocăința, certitudinea, biruința - ce glorioasă lucrare progresivă a pregătit și ne-a oferit Domnul. Dar toate sunt numai în Hristos, niciodată în noi înșine. Măine vom face „un pas“ mai departe „în Hristos“, auzind chemarea lui Dumnezeu la împreună simțire.

ROBERT S. FOLKENBERG

CHEMAȚI LA O ÎMPREUNĂ SIMȚIRE - ÎN HRISTOS

- SUFERIND ÎMPREUNĂ CU ALȚII -

MARȚI - 23 NOIEMBRIE

Suntem șocați de veștile pe care ni le aduce televiziunea:

- În Orientul Mijlociu, în timp ce femeile din Kurdistan stăteau la rând să ia apă potabilă, un reporter spunea: „O mie de

copii mor zilnic și majoritatea dintre ei de boli cauzate de apă infectată pe care o beau.“

- Din Asia de Sud, un reporter explica că „un ciclon devastator a făcut ravagii în Bangladesh, omorând mai bine de 130.000 de vieți

omenești și lăsând 10 milioane de oameni fără adăpost.

- Din Somalia, Etiopia și Sudan, auzim vești despre milioane de oameni amenințați de foame te.

- În Peru, oficialitățile Ministerului Sănătății apreciază că, recent, mai bine de 1400 de oameni au murit de holeră.

- În lumea întreagă, zilnic, în fiecare minut, mor de foame 18 copii, sub vârsta de 5 ani.

Ce se întâmplă cu noi când, zi după zi, vedem, auzim și citim despre suferințele copleșitoare ale omenirii?

Este posibil ca să fim atât de copleșiți de suferința existenței în lume, încât pur și simplu s-o ignorăm și să ne vedem mai departe de problemele noastre zilnice? Superdozarea suferinței umane fără acțiune personală, ne poate inocula împotriva împreunei simțiri. Dar trăirea unei vieți de certitudine și biruință în Hristos nu este o viață egocentristă, ci una chemată să simtă împreună cu alții.

Vizitatorilor casei unui renumit scriitor din Anglia li se arătau perdelele de arbori, pe care scriitorul le-a plantat, pentru a acoperi vederea abatorului ce era lângă el. Este o dorință naturală a inimii omenești să acopere, să evite scene ale lucrurilor care ne produc dureri. Astfel procedăm ori de câte ori este necesar, pentru a ne izola de suferințele celorlalți.

În cuvintele de început ale lui Pavel, a celei de a doua Epistolă a sa către Corinteni, el spune: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri“ (2 Cor. 1, 3).

Ce fel de Tată avem? Cum Se comportă El, care este reacția Lui față de problemele omenirii? Pavel spune că El este „Părintele

îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri“. Putem spune despre Dumnezeu Tatăl că El este Tatăl a tot ceea ce este ordine și disciplină, Tatăl oricărei neprihăniri, Tatăl a tot ceea ce este adevăr și dreptate. Toate acestea sunt adevărate, dar nu acesta este tabloul pe care Pavel caută să-l prezinte celor din Corint. El vorbește despre Dumnezeu ca fiind „Tatăl sau Părintele îndurărilor (împreunei simțiri K.J.V.)“.

Îndurare sau milă înseamnă „a suferi sau a simți“ cu ceilalți. Dumnezeu și Tatăl nostru este Acela care „simte și suferă împreună“ cu cei ce suferă. Domnul Hristos a exemplificat acest lucru în viața Sa.

El simțea împreună cu cel pierdut: „Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor“ (Mat. 9, 36).

El simțea împreună cu cei bolnavi: „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, I s-a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi“ (Mat. 14, 14).

El simțea împreună cu cei flămânzi: „Mi-e milă de norodul acesta; căci iată de trei zile stau lângă Mine și n-au ce mânca“ (Marcu 8, 2).

El simțea împreună cu cei orbi: „Lui Isus I s-a făcut milă de ei, S-a atins de ochii lor și îndată orbii și-au căpătat vederea și au mers după El“ (Mat. 20, 34).

Dumnezeu este plin de compasiune. El simte împreună cu oamenii. Întruparea Sa ilustrează împreuna Sa simțire, faptul că suferă cu noi. După căderea în păcat, Dumnezeu n-a părăsit neamul omenească căzut, ci a început din nou, cu o nouă tină, să facă un pământ nou și un om nou, o nouă femeie. Da, El simte împreună cu noi. El nu ne-a părăsit. „De aceea, Domnul Însuși vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște

un fiu și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi) (Is. 7, 14).

Dumnezeu a arătat că simte cu noi, devenind sau luând corp omenească și El Însuși experimentând suferința. El n-a dat un telefon din ceruri și să spună: „Îmi pare nespuse de rău de problemele pe care le aveți!“ El n-a expediat numai o scrisoare foarte frumoasă, scriind: „Sper să vă refaceți cât mai curând!“ În loc să facă acest lucru, Dumnezeu a devenit asemenea unuia dintre noi, pentru a suferi împreună cu noi.

Și, scriind Corintenilor, Pavel continuă: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!“ (2 Cor. 1, 3, 4).

Există vreun scop în faptul că Dumnezeu suferă împreună cu noi? El ne mângâie în necazurile noastre, astfel ca, la rândul nostru, și noi să putem mângâia pe alții în necazurile lor. După cum El simte împreună cu noi, și noi trebuie să simțim unii cu ceilalți. Dumnezeu nu ne mângâie ca să fim mângâiați, ci ca să mângâiem și noi pe alții.

Petru spune și el: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți“ (1 Petru 3, 8). Ioan spune și el la fel, dar folosește cuvinte diferite: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu“ (1 Ioan 4, 7). Iar, în alt text, Pavel repetă: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului,

dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora" (Filip. 2, 1-4).

UN UMĂR PE CARE SĂ TE SPRIJINI

Vă puteți imagina o atmosferă ca aceea a cerului, de care Dumnezeu dorește ca familia Sa de pe pământ să se bucure, un loc în care iubirea pentru alții este un principiu călăuzitor, unde fiecare persoană este mai interesată de binele și fericirea altora decât de ale sale? Pacea născută din altruism va înlocui cu siguranță cuvintele aspre și inimile singuratică. Fiecare trebuie să aibă și fiecare trebuie să fie un umăr pe care să se sprijine celălalt. Și veșnicia va fi mai strălucită într-o bucuroasă anticipare a faptului de a fi cu cel mai bun Prieten al lumii.

Ori de câte ori mă gândesc la împreună simțire și înțelegere, mă gândesc la mătușa Mary Green, o consacrată lucrătoare biblică, care a lucrat câțiva ani cu tatăl meu și cu Sunny Jim în New York și în California. Mătușa Mary nu avea vreo idee cu privire la câte ore sunt într-o zi, în mod deosebit dacă era cineva cu care să poată împărți ceva, indiferent ce, fie că era vorba de prietenie, fie o mâncare pregătită acasă, sau o lectură biblică, căminul ei, sau pur și simplu ascultând pe cineva care suferea. Suferințele ei multiple au făcut-o în stare să-i mângâie pe toți, pentru că ea trecuse mai dinainte pe acolo.

Ea a murit mai înainte de a ieși la pensie. Sunt sigur că Dumnezeu a considerat că ea merită

să se odihnească. În timpul ultimului an al vieții sale, ea a văzut 40 de suflete botezate, suflete cu care lucrase. Ea a continuat să activeze, până când durerile ei erau atât de mari, încât alții trebuia să o conducă din familie în familie. N-am ascultat-o niciodată ținând o lectură biblică, dar am văzut-o cum trăia zilnic aceste lecturi și ultimele ei cuvinte pe care le-a șoptit au fost: „Știu în cine am crezut" (2 Tim. 1, 12). Și noi știm, de asemenea. Totul din jurul ei arăta că ea îl cunoștea și îl iubea, așa cum îi iubea pe toți copiii Lui de aici, de pe pământ, fie că erau greșiți sau nu. Cred că astfel de lucrători dorește Dumnezeu să fim cu toții.

Și cuvintele lui Pavel din Corinteni spun în continuare: „Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte din belșug și de mângâiere" (2 Cor. 1, 5). Să ne imaginăm un pahar plin până când dă peste el și cade pe pământ. În felul acesta viața noastră trebuie să fie atât de plină de mângâiere, pe care ne-o dă Dumnezeu, încât împreună noastră simțire să se reverse pretutindeni în jurul nostru. Să simțim împreună cu alții și vom fi împreună mângâiați de și în Dumnezeu.

Dar ai putea spune: „Nu-mi place suferința; nu-mi place să rănesc pe cineva." Poate că sunteți dintre aceia care închideți televizorul atunci când el este plin de scene ale copiilor subnutriți, cu pântecele umflate. „Viața este și așa destul de dură", îți spui, „de ce oare m-aș expune la și mai multă durere?"

Pavel ne spune de ce: „Și să-L cunosc pe El... și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui" (Filip. 3, 10). Pavel nu era un masochist, care caută adesea durerea, suferința, de dragul suferinței. El

spune că dorea să-L cunoască pe Hristos. Pavel era conștient de faptul că cunoașterea lui Hristos cerea o părtășie la suferințele Lui. Acest lucru înseamnă mai mult decât numai să te gândești la suferințele pe care El le-a îndurat pe cruce. A avea părtășie cu suferințele lui Hristos înseamnă să te identifici cu alții în durerile lor, așa cum El S-a identificat cu ale noastre. A cunoaște pe Hristos înseamnă a te identifica cu alții, așa cum El S-a identificat cu noi; și a te identifica cu alții înseamnă a te identifica cu El. „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut" (Mat. 25, 40).

„Dar noi simțim împreună cu alții, nu-i așa?" este răspunsul nostru. „De fapt, noi avem un program în comunitatea noastră și încercăm să ajutăm pe alții." Da, dar adesea preferăm să fim selectivi cu cei cu care simțim, acordând ajutorul și compasiunea noastră celor ce merită acest lucru.

Avem împreună simțire cu cei ce suferă de SIDA, dacă ei s-au îmbolnăvit de această boală din cauza transfuziei de sânge.

Simțim împreună cu cei care și-au pierdut slujba, dacă concedierea n-a fost din vina lor.

Simțim împreună cu cei cărora le-a ars casa, dacă aceasta n-a ars din cauză că au fumat în timp ce erau în pat.

De obicei, avem compasiune față de cei săraci care merită să fie ajutați. Ce înseamnă oare să merite cineva să fie ajutat? Oare nu este suficient să-i fie foame ca să merite să fie ajutat? Nu este suficient să-i fie sete ca să merite să fie ajutat? Nu este suficient să fie în închisoare ca să merite să fie vizitat? Nevoia noastră este aceea care L-a făcut pe Dumnezeu să simtă împreună cu noi și nu originea nevoii celui în cauză.

Ca păcătoși, noi am beneficiat cu toții de mila și împreună simțire a lui Dumnezeu. Am fost noi oare păcătoși care meritam să fim ajutați? Sunt oare păcătoși care nu merită să fie ajutați și care nu se bucură de mila și împreună simțire a lui Dumnezeu?

Cândva, un băiat înota într-un râu. El s-a avântat prea departe și era în primejdie să se înece. Un om care trecea pe drumul care mergea paralel cu râul a auzit strigătele de ajutor ale băiatului. Mergând la marginea râului, el a început să-l mustră pe băiat pentru că a fost așa de neatent, încât s-a dus acolo unde apa era foarte adâncă, dar n-a făcut nici un gest ca să-l salveze. „O, domnule“, a strigat copilul, „vă rog, mai întâi ajutați-mă și după-aceea mă puteți mustra!“ Când dorești să salvezi pe cineva de la înec, atunci trebuie să sari în apă. În lumea aceasta, cei care sunt în nevoie sunt foarte mult dojeniți. Ceea ce au ei nevoie este împreună simțire. Cât de adesea gândim, chiar dacă nu spunem: „Da... ei n-ar fi suferit atât de mult dacă ar fi acționat altfel.“

Suntem confrunțați cu nevoia alegerii morale și aceasta nu este totdeauna ușor de făcut. În conducerea serviciilor centrelor Comunității Adventiste, noi nu putem să fim atât de generoși, încât să nu mai rămână nimic pentru aceia care sunt în cea mai mare nevoie. Dacă spitalele noastre își deschid ușile tuturor celor în nevoie, dar care nu pot plăti, în curând ele vor da faliment. Astfel, trag unii concluzia: „Noi nu putem ajuta pe nimeni!“ Dar nu este așa! Noi trăim o viață în tensiune, o tensiune în ceea ce privește alegerea morală.

Televiziunea ne umple cu imaginile celor în nevoie. Eu pot alege să fac ceva, să ajut undeva, sau pot folosi mulțimea copleșitoare a imaginilor ca o scuză

ca să nu fac nimic. Eu pot alege să schimb partea mea în lume cu mila sau compasiunea sau pot să stau cu mâinile la piept și să spun că problemele sunt prea mari pentru mine. A simți împreună cu alții nu este o tristețe sentimentală manifestată față de mulțimea anonimilor suferinzi. Ea este o anumită acțiune, pentru o anume nevoie. Compasiunea înseamnă să simți și să suferi cu o persoană.

CE POT FACE?

Mulțimea suferințelor din lume pare să fie copleșitoare în comparație cu puținul pe care îl putem face în mod individual. Odată, un băiat mergea împreună cu tatăl său de-a lungul unei plaje, după o furtună, și valurile mari au aruncat pe țărm o mulțime de stele de mare. Stelele de mare mureau și, pe când se plimba de-a lungul țărmului, el le culegea, una după alta, și le arunca în mare. Tatăl său, uitându-se la lungimea țărmului și la miile de stele de mare aruncate pe țărm, a spus: „De ce-ți irosești energiile? Privește la toate acestea. Ce mai contează ceea ce faci?“ „Este o mare diferență față de aceasta“, a spus băiatul, în timp ce ridica o altă stea de mare și o arunca în apă. „Privește la aceasta!“ și o aruncă în ocean. Tot la fel, când maica Teresa a fost întrebată despre felul în care putea să facă față impactului celor 3000 de cartiere sărace din Calcutta cu refugiații cei noi care curg zilnic în oraș, ea a răspuns: „Eu nu gândesc în felul în care gândiți dumneavoastră. Eu nu adun. Eu numai scad din totalul celor ce mor.“

În legătură cu aceasta, Ellen G. White nota:

„După învierea Sa, Hristos S-a înălțat la cer și El înfățișează astăzi Tatălui ceresc nevoile noastre: 'I-am săpat pe palmele mâinilor

Mele', zice El (Is. 49, 10). A costat ceva ca să-i înscrie acolo. A costat nespun chin de moarte. Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, cu purtare aleasă, cu inima gingașă și plină de milă, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una“ (9 T, pag. 155).

Împreună simțire - nu pentru că merită, ci pentru că are nevoie. Când Domnul Isus va veni pe nori, în slavă, caracteristicile deosebite care vor separa pe cei neprihăniți de cei nelegiuți nu va fi participarea la biserică sau calitatea de membru al bisericii, ci va fi împreună simțire.

Astfel, noi citim în legătură cu aceasta: „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: 'Veniți, binecuvântați! Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine“ (Mat. 25, 34-36).

Isus a „suferit împreună cu noi“ și astfel, ca niște copii ai Săi, noi să suferim și să simțim împreună cu alții. Noi trebuie să

„CEI CARE SIMT ÎMPREUNĂ, ÎMPART CU ACEȘTIA ȘI BUCURIA ȘI DUREREA“

avem compasiune. Fiind în contact cu alții, suntem în legătură cu Dumnezeu. Într-un anume fel, Clement din Alexandria avea dreptate atunci când a spus: „Când ai văzut pe fratele tău, ai văzut pe Dumnezeu“. Și Domnul Isus a declarat: „Adevărat, adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din

acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut" (Mat. 15, 40).

În Hristos, a simți împreună cu alții nu este simpatie pentru cei care merită sau un cuvânt bun pentru cei vrednici. Împreună simțire pentru cei care merită, cei vrednici de aceasta, adesea nu este nicidecum compasiune, ci, mai de grabă, o răsplată pentru o bună comportare. În Hristos, împreună simțire este expresia deosebită a sentimentului față de cei care nu merită, așa cum moartea Domnului Hristos a fost pentru cei nevrednici, pentru tine și pentru mine.

Dr. Brand, care timp de 18 ani a lucrat la Colegiul medical Creștin din Vellare, India, redă istorisire a lui Sadam, un lepros. Cea mai mare amenințare pentru corpul lui Sadam era lipsa durerii. Pentru că nu simțea nici o durere, trupul lui nu-l putea avertiza împotriva corpurilor ascuțite, fierbinți sau instrumentelor de tăiat, care îi puteau vătăma trupul.

Sadam a venit la spitalul din Vellare pentru tratament. După patru ani de chirurgie reparatorie și terapie de refacere, el era destul de bine ca să se întoarcă acasă, la familie, pentru un sfârșit de săptămână. „Doresc să mă întorc acolo unde mai înainte am fost respins“, a spus el cu mândrie în glas, referindu-se la restaurantul care nu i-a permis să intre și la autobuzele care n-au vrut să-l primească înăuntru. Mai înainte de a pleca, el și doctorul său au revăzut toate eventualele primejdii - nefiind în stare să simtă durerea, el trebuia să fie foarte atent la orice obiect ascuțit ce-i putea tăia și răni corpul.

Sâmbătă noaptea, el a luat masa împreună cu toată familia și s-a dus să se culce în vechea lui cameră, în care nu mai dormise de patru ani.

În sfârșit, era acasă. A doua zi, după ce s-a deșteptat, Sadam

s-a cercetat bine, așa cum fusese instruit la spital să facă. Se dădu înapoi cu groază. O parte a degetului său arătător de la mâna stângă lipsea. El știa cine este tâlharul. Un șoarece a venit în timpul nopții și i-a ros degetul.

S-a gândit să se întoarcă la spital, dar s-a hotărât să mai rămână o noapte acasă. De data aceasta, s-a hotărât să rămână treaz, așa încât nici un șoarece să nu-l mai necăjească. El a stat treaz, citind o carte la lumina lămpii cu gaz. Pe la orele patru spre dimineață, n-a mai putut să lupte cu somnul. Adormind, mâna i-a alunecat și s-a oprit în sticla fierbinte a lămpii și, când s-a trezit a doua zi dimineață, el a văzut o arsură pe spatele mâinii sale drepte.

S-a întors la spitalul din Vellare a doua zi. Când doctorul Brand i-a desfăcut bandajul, Salam a plâns și a zis: „Am simțit ca și când mi-am pierdut toată libertatea.“ Apoi, a pus o în-

trebare interesantă: „Cum pot să fiu însă liber fără suferință?“

Durerea unește diferitele părți ale corpului nostru într-un sistem de comunicații. Oamenii care sunt apropiați unii de alții împărtășesc împreună atât durerea, cât și bucuria, chiar dacă nu sunt nervi care să-i lege laolaltă, din punct de vedere fizic. Ei simt unul cu altul, suferă împreună.

Trăim într-o comunitate mondială. Prin împreună noastră simțire, prin dispoziția de a simți unul cu altul, de a suferi împreună, demonstrăm că Îl cunoaștem pe Creator.

Această compasiune, această împreună simțire vine de la Isus. Fiind în El, ne vedem așa cum ne vede El și simțim așa cum simte El. Așa cum Domnul ne cheamă la pocăință, certitudine și biruință în Hristos, tot așa ne cheamă El să simțim unul cu altul în Isus Hristos.

Măine, vom cerceta un alt pas în viețuirea creștină - chemarea de a da mărturie pentru El.

ROBERT S. FOLKENBERG

CHEMAȚI SĂ DĂM MĂRTURIE ÎN HRISTOS

- MAI MULT DECÂT O DATORIE - O BUCURIE -

MIERCURI - 24 NOIEMBRIE

În decursul primei părți a construirii podului Golden Gate din San Francisco, 20 de lucrători au căzut și fie că au murit, fie că au fost foarte grav răniți. Datorită acestui lucru, construcția s-a oprit până când o plasă uriașă a fost construită dedesubt, în zona în care

se lucra, ca să-i prindă pe cei care, eventual, ar mai cădea. În restul timpului, până la terminarea construcției, numai opt oameni au mai căzut. Plasa nu numai că a făcut să crească siguranța lor, dar, de asemenea, i-a făcut pe lucrători să fie mai încrezători și, în acest fel, primejdia căderii a scă-

zut mult. Un rezultat neașteptat a fost acela că eficiența productivității lor a crescut cu 25%. Încrederea lor a făcut să crească productivitatea lucrului pe care-l făceau.

Viața de creștin este ca a acestora, pentru că, datorită siguranței harului lui Dumnezeu și a grijii Sale, noi putem trăi și da mărturie cu toată încrederea.

Ellen. G. White scria: „Adevăratul creștin își găsește motivele acțiunilor lui în iubirea profundă pentru Răscumpărătorul său. Iubirea sa pentru Stăpânul său este adevărată și sfântă. Și creștinului plin de bucurie și iubitor i se adresează Hristos, spunându-i: „Voi sunteți martorii Mei“ (Is. 43, 10). Un astfel de om este reprezentantul Domnului Hristos, pentru că el Îl reflectă pe Hristos în viața sa zilnică. Numai atunci când se îndepărtează de lumină el nu mai poate transmite și altora razele ei strălucitoare“ (M.R., vol. 9, pag. 379).

Cu cât suntem mai aproape de Isus, cu atât Îl vom reflecta mai mult în viața noastră. În timp ce trăim experiența biruinței și a certitudinii, vom atrage și pe alții la El.

Când lui Petru și lui Ioan li s-a poruncit de către autoritățile iudaice să nu mai vorbească nimic despre Isus, ei au răspuns: „Nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit“ (Fapte 4, 20).

Tot așa este și cu vestirea Evangheliei. Nu este ceva ce trebuie să ne forțăm să facem. Și nici o cerință, o „lucrare“ specială care contribuie la mântuirea noastră. În loc de toate acestea, atunci când Îl iubim pe Isus și ne bucurăm de certitudinea mântuirii, nu putem să nu vorbim despre El.

După înviere, Isus le-a dat ucenicilor Săi marea însărcinare:

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 18, 19, 20).

Ultimele Lui cuvinte adresate ucenicilor Săi de pe pământ au fost acestea: „Ci veți primi o putere când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului“ (Fapte 1, 8).

Astăzi, în toată lumea se află Adventiști de Ziua a Șaptea, bucurându-se de siguranța mântuirii și a biruinței în Hristos, care împlinesc mandatul pe care Domnul Isus l-a dat ucenicilor Săi.

Mă gândesc la cei 24 de tineri lucrători din Forța de șoc din Sudan, țară predominant musulmană, care lucrează pentru a stabili o prezență adventistă în 12 orașe, în care nu suntem prezenți. Am fotografiile a șase noi grupe de credincioși pe care ei le-au organizat, împreună cu istorisiri ale modului în care Domnul a dat acestei Forțe de șoc curajul de a înfrunța primejdia.

Rapoartele acestei Forțe de șoc sunt deosebit de minunate: 15 persoane botezate aici, 34 botezate acolo, șase lecturi biblice începute în alt loc.

Citez dintr-un raport: „Chiar dacă ne adunăm sub un acoperiș de plastic, și acesta închiriat, cei 26 noi membri vin cu credincioșie“. Un altul scrie: „Între noi, partenerul meu evanghelist și cu mine, avem o pereche de pantofi și o pereche de papuci. Cine predă lectura biblică în sat, la o depărtare de 9 km, ia pantofii.“ Cabane închiriate și pantofi nu sunt prea potriviți, dar, cu toate acestea, Duhul Sfânt Se mișcă, lucrează în această biserică.

Astăzi, la Colegiul Spicer, vei găsi 182 de membri ai Misiunii Generației Celei Noi, studenți-evangheliști care, zilnic, socotesc ca un privilegiu faptul de a fi ambasadori ai lui Hristos în India. Ei au organizat deja 91 de noi comunități.

„Veniți după Mine“, a spus Isus, „și vă voi face pescari de oameni“ (Mat. 4, 19). Am putea să spunem și invers: „Dacă nu suntem pescari de oameni, atunci nu suntem urmași ai Lui“? Unii au o idee despre faptul de a fi martor pentru Hristos ca fiind contrară tabloului pe care ni l-a dat Isus. Ei văd faptul de a da mărturie ca fiind o activitate cerută, ceva ce ei trebuie să facă în Sabat după-amiază sau atunci când vorbesc cu cineva despre biserică, la locul lui de muncă. Dacă nu aleg să participe personal la o activitate a bisericii, de a da mărturie despre Hristos, atunci ei contribuie cu bani, pentru ca alții să poată face acest lucru.

PUTEREA RELAȚIILOR

Noi am văzut faptul de a-L mărturisii pe Hristos ca o invitație ocazională, făcută cuiva de a lua parte la o întâlnire, sau de a lăsa într-un loc, sau de a da cuiva literatură. Dar „a da mărturie“ cuprinde mult mai mult decât numai atât. Natura acestei mărturii este descoperită în felul în care Domnul Hristos a comunicat cu noi. Dumnezeu a avut nevoie să ne dea mărturie despre vestea cea bună a nașterii Fiului Său și despre viața veșnică, care poate fi a noastră dacă o acceptăm. El a avut nevoie să ne spună adevărul despre caracterul Său, cum și despre caracterul Fiului Său. El n-a făcut lucrul acesta trimițându-ne literatură, Biblia. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, pe Domnul Isus în persoană, astfel

incât noi să putem experimenta cât de iubitor și de altruist este, în adevăr, El.

Într-un fel asemănător, Dumnezeu dorește să locuiască în noi prin Duhul Său cel Sfânt, astfel încât și alți oameni să vadă bucuria de a fi urmași ai Domnului Hristos. „Însemnul creștinismului“, spune Ellen White, „nu este un semn exterior... ci este acela care dă pe față unirea omului cu Dumnezeu. Prin puterea harului Său, manifestată în transformarea caracterului, lumea va putea fi convinsă de faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca Răscumpărător al ei. Nici o altă influență ce poate asalta sufletul omenesc nu are o asemenea putere ca influența unei vieți neegoiste. Argumentul cel mai puternic în favoarea Evangheliei este un creștin plin de iubire și iubit“ (M.H., pag. 470).

Prin legăturile și relațiile pe care le avem, putem cunoaște alți oameni, așa că putem da și altora mărturie despre Hristos, prin relațiile noastre. Cea mai bună mărturie o dăm aceluia pe care îi cunoaștem cel mai bine. Dacă un străin vine la ușa ta și îți cere să îl împrumuți cu 50.000 de lei, probabil că nu vei avea încredere în el ca să-i împrumuți această sumă (în ipoteza că o ai). Dacă, pe de altă parte, un prieten apropiat vine la ușa ta și face aceeași cerere, atunci vei fi mult mai inclinat și gata să răspunzi pozitiv la această cerere, datorită prieteniei care vă leagă. Tot la fel, influența noastră cea mai eficientă pentru Hristos o avem asupra prietenilor noștri cei mai apropiați.

Biserica este o comunitate de credincioși, a căror viață a fost transformată prin Duhul Sfânt. Ea este biserica Sa numai dacă trăiește și demonstrează credința lui Isus în viața membrilor ei. A da mărturie - acesta este motivul

principal al existenței bisericii. Ideal, biserica este o comunitate de creștini care în mod profund își poartă de grijă unii altora și invită și pe alții să se împărtășească de pacea și siguranța pe care ei le au în Hristos și de bucuria familiei lui Dumnezeu.

Un martor, ca să poată fi martor, trebuie să aibă informații personale, de prima mână. Nu poți să plătești pe altcineva ca să depună mărturie în locul tău. Ioan spune: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos“ (1 Ioan 1, 1-3).

Acest text îmi dă multă încredere în adevărul Evangheliei, din care ne împărtășim și noi. Noi nu urmăm niște fabule măiestrit întocmite. Cei care au fost prezenți au pus în scris mărturiile lor. Textul mai scoate în evidență importanța unei experiențe personale. Experiența personală dă valabilitate și putere adevărului. Noi nu putem împărți cu alții ceea ce nu avem, ci noi trebuie să împărtășim, să dăm mărturie nu numai despre ceea ce vedem, ci și despre ceea ce am trăit, am experimentat.

Fără experiență, rostirea sau predicarea adevărului de către o persoană este la fel ca ceea ce se practică în emisiunile radio, în perioada programelor electorale. După ce se transmite pe post o pasionantă conferință politică, speakerul radioului ține să reamintească ascultătorilor că cele rostite au fost un fel de reclamă,

pentru care s-a plătit taxa respectivă, și nu reflectă, în mod obligatoriu, părerea sa sau a celor de la stația radio, care a transmis mesajul politic.

Dacă nu avem sau până nu avem o credință a noastră proprie, până nu ne bucurăm de o legătură intimă cu Mântuitorul nostru, vestirea Evangheliei va fi numai ceva superficial. Nu va duce cu ea mesajul unei mărturii sincere și personale, nu va face mai mult decât un mesaj telefonic înregistrat.

Ellen White scrie: „Domnul Hristos călăuzește, întărește, înobilează și sfințește facultățile sufletului. Numai printr-o personală legătură și cunoaștere a Lui, noi vom putea fi calificați spre a reprezenta în lume caracterul Său“ (R.H., 10 Septembrie 1895).

Ioan spune: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1, 12).

Dacă mărturia noastră vine din bucuria siguranței pe care o avem în Hristos, mai degrabă decât de a fi o expresie de moment a pocăinței, atunci ocaziile de a da mărturie despre El vor fi pretutindeni. Cel mai bun loc în care putem să-L mărturisim pe Hristos este acolo unde ne petrecem cel mai mult timp. Cu câțiva ani în urmă, când solia certitudinii în Hristos trecea de la teorie la realitate în viața mea, de la minte la inimă, am găsit că trebuie să schimb întreaga abordare a modului de a da mărturie. A da mărturie despre noua mea bucurie în Isus a devenit o consecință plăcută și inevitabilă în legăturile mele cu oamenii și nu un efort motivat de punerea în aplicare a unui nou program.

Noi toți avem ocazii de evanghelizare în căminele noastre, în comunitățile noastre și la locul nostru de muncă. Cu alte cuvinte,

locul cel mai natural de a da mărturie despre Isus este acolo unde trăim, unde lucrăm, unde ne jucăm și unde ne închinăm. Vedeti, noi nu suntem adventiști numai în ziua a șaptea, ci suntem adventiști în toate cele șapte zile ale săptămânii.

A da mărturie despre Hristos - lucrul acesta nu are loc numai la sfârșitul săptămânii sau cu ocazia eforturilor evanghelistice. Ceea ce are loc în cursul săptămânii are mult mai mult de-a face cu răspândirea Evangheliei decât cu ceea ce se întâmplă în Sabat sau în anumite ocazii speciale. Puțini oameni sunt aceia care să-și lase preocupările lor zilnice pentru a se angaja permanent ca lucrători ai bisericii, dar cei mai eficienți lucrători biblici sunt oamenii care vin direct în contact cu alții, la locul de muncă, acasă și în vecini.

Noi trebuie să ne gândim cu toții la vocația noastră, la locul unde să practicăm lucrarea chemării noastre. Legătura noastră cu Domnul trebuie să fie astfel, încât să putem împărtăși credința noastră în condițiile materiale ale locului nostru de muncă.

Prea adesea, când încercăm să modelăm opiniile oamenilor prin teoria credinței, mai înainte ca ei să ne cunoască personal, ne asumăm riscul primejdiei de a-i inocula împotriva Evangheliei. Prin prietenia noastră atentă și plină de iubire, în care noi le împărtășim propria noastră experiență cu Dumnezeu, Duhul Sfânt poate topi inimile. Indiferent cât de adevărate pot fi ele, prezentarea doctrinei noastre specifice, separat de o mărturie personală privind siguranța noastră în Hristos, aceasta va fi rece, fără putere și teoretică.

Ellen White subliniază faptul că „numai metoda Domnului Hristos ne va da succes în a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a amestecat printre oameni

ca unul care le dorea binele. El le-a arătat simpatie, slujind nevoilor lor și câștigându-le încrederea. Apoi, le-a zis: 'Urmați-Mă' (M.H., pag. 143).

Într-o ghicitoare, se vorbește despre cinci broaște: „Dacă pe o buturugă erau cinci broaște și una s-a hotărât să sară, câte au mai rămas pe buturugă?” Răspunsul la această ghicitoare este: „Cinci, pentru că hotărârea de a sări nu înseamnă că a și sărit.” Fiind chemat să mărturisești pe Hristos nu este același lucru cu a fi realmente un martor al Lui.

Mărturia personală este calea cea mai eficientă și mai convingătoare de a da mărturie. Ellen White scria: „Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, auzit și simțit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte potrivit de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune cum am pus la probă făgăduința Lui și am văzut că este adevărată. Putem mărturisi cele ce am aflat cu privire la harul lui Hristos. Aceasta este mărturisirea pe care o cere Domnul și din lipsa căreia piere lumea” (H.L.L., ed. 1981, pag. 328).

EXPERIENȚA PERSONALĂ

Când creștinii vorbesc din experiență personală despre valoarea pe care creștinismul a dat-o vieții lor, prezintă un argument categoric în favoarea creștinismului. El poate fi respins, dar îi confruntă pe ascultători cu cuvinte ce sunt susținute cu o viață, fapt ce face apel la o hotărâre.

Biblia este plină de declarații puternice ale unor mărturii personale. Astfel, noi citim despre mărturia lui Toma, care era predispus la îndoială: „Domnul meu și Dumnezeu meu” (Mat. 20, 28). Mărturia sutașului dintre Neamuri: „Cu adevărat, Acesta a

CÂND IUBIM PE ISUS NU PUTEM SĂ NU VORBIM DESPRE EL

fost Fiul lui Dumnezeu” (Mat. 27,54). Aprozii au răspuns proșilor atunci când s-au întors la ei cu mâinile goale: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7, 46). Mărturia lui Lazăr, întors dintre cei morți, a Mariei, schimbată dintr-o femeie care plângea în una plină de entuziasm, pentru că L-a văzut pe Hristos cel înviat; demonizații schimbați, spunând ceea ce a făcut Isus pentru ei, cum și mărturia fără echivoc a lui Pavel: „Nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut” (2 Tim. 1, 12). Mărturii personale ca cele de mai sus au făcut ca biserica primară să crească, să se dezvolte.

Confirmarea acestei mărturii în inimile credincioșilor de astăzi constituie baza vieții de mărturie pentru Hristos.

Ellen White scria: „Poți să scoți în evidență momentele pline de viață din experiența ta, fără să fie nevoie să mergi înapoi cu ani de zile. Vom putea auzi adesea mărturia simplă, plină de zel și căldură a conflictelor și biruințelor inimii” (R.H., 20 Decembrie 1881).

Cu câțiva ani în urmă, a avut loc un naufragiu pe coasta de Nord-Vest a Pacificului, în Statele Unite. O mulțime de pescari, dintr-un sat din apropiere, s-au strâns ca să vadă cum vaporul era zdrobit de stânci. O barcă de salvare a pornit să salveze naufragiații și, după o luptă titanică, salvatorii au reușit să se întoarcă cu toți marinarii vasului naufragiat, cu excepția unuia - „nu mai fusese loc în barcă și pentru el”.

Așa că i-au spus să rămână pe vas. „Cineva se va întoarce ca să-l ia și pe el“, a spus un tânăr, apoi, adresându-se celorlalți, a strigat: „Care vine cu mine?“

Tocmai atunci o femeie a strigat: „Nu te duce, Jim, nu te duce! Tu ești tot ce mi-a mai rămas! Tatăl tău s-a înecat, fratele tău William a plecat departe pe mări și nu s-a mai întors și n-am mai auzit nimic de el de atunci; acum, dacă și tu te vei pierde, voi rămâne singură. O, Jim, te rog, nu pleca!“

Jim a ascultat cu răbdare la rugămintile mamei sale, apoi a spus: „Mamă, trebuie să mă duc! Este datoria mea! Eu trebuie să mă duc!“ Cei ce priveau de pe mal au văzut cum cei din barca de salvare și-au făcut drum spre vasul naufragiat. Neliniștită, mama lui Jim plângea și se ruga. După un timp, barca a pornit spre țarm, asemenea unei scoici în bătaia valurilor furioase. În cele din urmă, ea s-a apropiat suficient de mult ca să se poată auzi, și oamenii au strigat către Jim: „L-ai găsit?“ Jim le-a răspuns, strigând puternic: „Da, l-am găsit, și spuneți-i mamei că este William!“

Mulți dintre oamenii cu care veniți în contact în fiecare zi sunt mereu în primejdie. Ei sunt cu toții copii ai lui Dumnezeu și mulți dintre ei au nevoie să audă vestea cea bună despre Domnul Hristos de pe buzele unui prieten. După cum a spus și Jim, din povestirea noastră, atunci când, ca marinar, a plecat să-i salveze pe cei în primejdie: „Este datoria mea!“, este datoria creștinului, și chiar mai mult decât atât, este bucuria creștinului aceea de a-i salva pe alții pentru Dumnezeu și de a auzi bucuria îngerilor pentru fiecare păcătos care se pocăiește.

Advențiștii de Ziua a Șaptea, prin puterea Duhului lui Dumnezeu, îi salvează pe cei în primejdie, din lumea întregă, ca să nu piară în păcat. Mă gândesc la

un tânăr dintr-o anumită țară, care a mers într-un district în care noi nu eram prezenți și a organizat acolo o grupă de credincioși, în mijlocul unei teribile persecuții. În această lucrare, el a fost bătut, locul de închinare ars și, în repetate rânduri, viața i-a fost amenințată. Și, cu toate acestea, astăzi, nădejdea acestei solii strălucește în locul acela.

Mă gândesc la Colegiul Spicer și la grupul Forței de șoc. Am citit multe din rapoartele lor. Mulți dintre acești tineri misionari merg 10, 15, 20 de mile pe jos, zilnic, pentru a ține lecturi biblice și adunări în orașe unde, cu numai un an în urmă, nu era nici un credincios adventist. De ce fac

ei acest drum? Pentru că nu au bani ca să-și cumpere o bicicletă; dar, cu toate acestea, ei merg neînfricat.

Prelegerile noastre din această Săptămână de Rugăciune ne-au purtat prin cinci etape: pocăință, asigurare sau certitudine, biruință, compasiune sau împreună simțire și mărturia pe care trebuie s-o dăm despre Hristos. Să nu uităm că acești pași nu-i facem în propria noastră putere. Ei sunt făcuți totdeauna în puterea lui Hristos.

În prelegerea de mâine, vom privi asupra unui alt compartiment al vieții creștine - așteptarea plină de bucurie a revenirii Domnului Hristos.

ROBERT S. FOLKENBERG

CHEMAȚI LA AȘTEPTARE - ÎN HRISTOS

- CUM SĂ AȘTEPTI VENIREA LUI -

LUNI - 22 NOIEMBRIE

În anul 999, în vechea bazilică Sf. Petru din Roma, o masă de închinători așteptau plângând sfârșitul lumii. Ei considerau că evenimentul va avea loc la sfârșitul mileniului. Mulți dintre cei prezenți și-au dat casele și pământurile pentru a obține iertarea și apărarea lor la judecata care stătea să vină.

În 1978, un grup de 100 de locuitori din orașe, conduși de un anume John Strong, s-au retras în tufișurile australiene, crezând că lumea se va sfârși cu un holocaust nuclear, la 31 octombrie.

Ca peregrini creștini, am călătorit pe înălțimile sau povârnișurile istoriei, de-a lungul Evului Mediu și al Reformațiunii, timp de aproape 2000 de ani, așteptând împlinirea făgăduinței Domnului nostru: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce să vă iau cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“ (Ioan 14, 3). Ca Advențiști de Ziua a Șaptea, am vestit ultimele zile de mai bine de 150 de ani, în vreme ce așteptăm împlinirea cuvintelor lui Isus: „Iată Eu vin curând“ (Apoc. 22, 12). Când se va împlini această făgăduință?

Unde ne aflăm noi pe linia timpului, de la crucificare la glorioasă înviere din ziua cea mare a revenirii Sale?

Dorința aceasta, de a cunoaște locul și timpul în care ne găsim în cursul acesta al istoriei, este deosebit de puternică atunci când vedem desfășurându-se evenimentele majore, consecințe ale istoriei. Recent, comunismul s-a prăbușit, deschizând calea pentru o rapidă răspândire a Evangheliei. În același timp, știrile transmise zilnic ne oferă dovezi cu privire la împlinirea semnelor sfârșitului lumii, așa cum sunt arătate în Matei 24.

După ce a amintit toate semnele sfârșitului, Domnul Isus a spus parabola celor zece fecioare care au ieșit să-l întâmpine pe mire. Cinci dintre ele erau neînțelepte, iar cinci înțelepte. Ceea ce le deosebea pe cele înțelepte de cele neînțelepte a fost modul în care ele s-au pregătit ca să-l întâmpine pe mire, care „zăbovea“ (Mat. 25, 5). Toate fecioarele au adormit în timp ce așteptau. Nici una nu se așteptase să fie o întârziere, dar cinci dintre ele erau pregătite și pentru această eventualitate. Ele și-au procurat suficient ulei, care să întrețină în mod strălucitor flacăra luminii din candelile lor, în timp ce fecioarele neînțelepte n-au avut suficient ulei în candelile lor. Când mirele a venit, fecioarele înțelepte, cu candelile aprinse, au intrat în sala de ospăț, în timp ce fecioarele neînțelepte, ducându-se să cumpere ulei, au pierdut ocazia de a lua parte la ospățul nunții. Isus încheie parabola cu o avertizare: „Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului“ (Mat. 25, 13).

Așteptând revenirea Domnului, trebuie să ne amintim ce spunea Petru: „Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de bat-

jocuri care vor trăi după poftele lor și vor zice: 'Unde este făgăduința venirii Lui?' Căci de când au adormit părinții noștri toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii“ (2 Petru 3, 3-4). Vor fi și dintre aceia care, asemenea fecioarelor neînțelepte, vor spune: „Avem destul timp, putem să ne pregătim și mai târziu.“

Ce înseamnă să-L așteptăm pe Isus? Timp de trei ani și jumătate, ucenicii au fost cu Isus și erau așa nerăbdători să fie din nou cu El, încât se salutau între ei cu „maranata“, ceea ce înseamnă „Domnul vine“. Ei erau foarte nerăbdători să-L vadă din nou. Anticiparea bucuriei de a revedea pe cineva care urmează să ne viziteze crește în raport cu cât de bine ne cunoaștem cu acesta și, de asemenea, de timpul care a trecut de când nu ne-am mai văzut. Cei 2000 de ani de despărțire a neamului omenesc de Domnul Hristos ar trebui să ne facă să fim foarte nerăbdători ca să-L vedem. Dar așa stau lucrurile? Nerăbdarea, intensitatea dorinței noastre de a-L vedea dă oare mărturie despre cât de apropiat, de intim îl cunoaștem?

Atâta vreme cât Persoana care vine este un personaj biblic îndepărtat și abstract, a doua venire va fi o doctrină abstractă a bisericii. A doua venire va fi o doctrină rece și moartă, aparte de viața noastră zilnică, atâta vreme cât Persoana ce stă să vină nu trăiește, nu este prezentă în inimile noastre. A doua venire nu va fi iubită și nici așteptată atâta vreme cât Isus nu este în mod profund iubit și așteptat.

CUM ÎL AȘTEPTĂM?

Modul în care așteptăm pe cineva depinde foarte mult de persoana pe care o așteptăm. Cum așteptăm, de exemplu, pe cei ce strâng dările sau alte taxe, față de

felul în care am așteptat pe mire sau pe mireasă la nunta noastră? Să comparăm așteptarea unui fiu sau a unei fiice ce a lipsit mult timp de acasă cu așteptarea nervoasă, stressantă a unui hoț care a pătruns într-un apartament vecin cu al nostru. Relația pe care o avem cu cineva determină modul de așteptare și implicarea noastră lăuntrică în timp ce așteptăm.

Creștinii L-au așteptat atât de mult pe Domnul Hristos, încât unii sunt în primejdia de a pierde sensul urgenței. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a dezvoltat o anticipare a iminentei revenirii a Domnului Hristos și această nădejde a dat o putere ce a pus în mișcare vestirea Evangheliei în lumea întreagă. Biserica noastră este încă o biserică a celei de a doua veniri.

Există un motiv temeinic pentru care Adventiștii de Ziua a Șaptea cred în a doua venire. Biblia vorbește foarte mult despre lucrul acesta:

- „Și după ce Mă voi duce... Mă voi întoarce“ (Ioan 14, 3).

- „Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare“ (Luca 21, 27).

- „Acest Isus va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“ (Fapte 1, 11).

- „Și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă“ (Mat. 24, 30).

- „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns“ (Apoc. 1, 7).

- „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi“ (Mat. 16, 27).

- „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuire celor ce-L așteaptă“ (Evr. 9, 28).

- „Fiți și voi îndelung răbdători... Căci venirea Domnului este aproape“ (Iacov 5, 8).

Multe din parabolele și soliile lui Isus se axează pe asigurarea

revenirii Sale. Fără aceasta, moartea Sa ar fi fost fără scop. De fapt, toți creștinii ar trebui să fie adventiști. Căci dacă este o învățătură în Sfânta Scriptură care să fie mai evidențiată decât alta, un subiect care să fie mai mult adus în atenție, în Noul Testament, decât altul, atunci cu siguranță acesta este revenirea Domnului Isus.

Dacă un ziar de mare tiraj ne-ar cere să scriem un articol - ceva nou despre ce spune Biblia despre a doua venire - n-am avea nici o problemă de a aduce informații despre acest eveniment. Va trebui să punem întrebările pe care le pune de obicei un reporter: Cine, ce, când, unde, de ce și cum?

- CINE vine? „Acest Isus...“ Același Isus, Unul pe care ucenicii Îl cunoșteau, Prietenul lor, Isus din Nazaret (Fapte 1, 11).

- CE va avea loc? Acest Isus „va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“ (v. 11).

- CÂND se va întâmpla aceasta? „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni“ (Matei 24, 36).

- DE CE va avea loc? Pentru ca Isus să poată „aduna pe aleșii Lui“ (Mat. 24, 31).

- UNDE va avea loc? „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea“ (Apoc. 1, 7).

- CUM se va întâmpla aceasta? „Cu putere și cu o slavă mare“ (Mat. 24, 30). „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale“ (Mat. 25, 31).

Aceste texte ne sunt familiare multora dintre noi, poate atât de familiare, încât nu mai avem un simțământ al așteptării. Nu ne mai sensibilizează. Putem pune întrebări și fără să mai așteptăm răspuns. Este așa de ușor în condițiile vieții obișnuite de fiecare zi să plasăm solia revenirii Dom-

nului Isus la o prioritate mai puțin... prioritară. Pavel amintea lui Tit că „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuirea pentru toți oamenii a fost arătat și ne ajută s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos“ (Tit 2, 11-13).

DISTRAGEREA ATENȚIEI

Noi putem să fim foarte ușor abătuți de la solia revenirii Domnului pe diferite căi, chiar și prin concentrarea fără motiv asupra timpului revenirii Domnului Isus. El ne-a spus în mod categoric că „despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni“ (Matei 24, 36).

Sunt și dintre aceia care sunt mult mai interesați în fixarea timpului revenirii Sale decât de a învăța sau a spune și altora despre speranța revenirii Sale. Ei sunt preocupați mai mult de stabilirea datei timpului strămtorării, decât de a învăța de la Acela care ne va purta de grijă în acest timp al încercării. În Matei 24, Domnul Isus personal ne-a prezentat semnele pe care să le cercetăm, dar atunci când preocuparea noastră este mai degrabă urmărirea acestor semne decât pe Dătătorul acestor semne, atunci am pierdut, am trecut pe alături de solia revenirii Sale.

Pe măsură ce ne apropiem mai mult și tot mai mult de anul 2000, ne putem aștepta să apară mulți așa-ziși profeți și persoane care să facă pronosticuri, care să manipuleze datele Sfintelor Scripturi, vremile și soroacele, pentru a ieși la socoteală cu datele lor pentru revenirea Domnului. Noi nu trebuie să slăbim credibilitatea soliei noastre printr-o fixare a timpului, prin speculații nesănă-

toase sau chiar cu o mai pronunțată răceală a unei indiferențe laodiceene ce slăbește sentimentele noastre spirituale.

Sunt convins că scopul urmărit de acești vestitori de date este acela de a trezi pe oameni în legătură cu iminenta revenire a Domnului, dar să nu fim înșelați de fascinația senzaționalului și să pierdem din vedere Persoana Celui ce revine.

Când un avion zboară în cadrul unui program de zbor spre destinație, controlorul zborului cunoaște toate detaliile zborului. Controlorul știe precis când pleacă avionul, cum și unde era, este și va fi la diferite momente ale zborului, incluzând și timpul sosirii. Pe de altă parte, o tânără al cărei logodnic este în avion nu cunoaște decât data - și aceasta cu aproximație - a sosirii avionului, neștiind nimic în legătură cu etapele zborului, dar ea se bucură nespuse de perspectiva întâlnirii unui anume pasager, care se află la bordul avionului. Controlorul de zbor are mult mai multe informații decât tânăra, dar nu simte ceva deosebit pentru acest zbor, pentru că el sau ea nu are pe nimeni în acest avion. Aș dori să cunosc cât mai puține detalii despre revenirea Domnului Hristos, dar să am o inimă plină de bucurie și nerăbdare în timp ce aștept, pentru că eu cunosc Persoana care vine.

Ceva chiar și mai primejdios - putem chiar să pierdem interesul pentru așteptarea revenirii Domnului, fiind prinși în problemele vieții de fiecare zi. Asemenea servului cel rău din parabola Domnului (Mat. 24, 48-51), noi începem să nu ne mai gândim la ziua revenirii Sale. Să scoatem acest lucru din preocuparea noastră. Să urmărim, mai degrabă, sfatul servei Domnului: „Cel care caută comorile veșnice, trebuie să se străduiască pentru

aceste comori ale cerului cu un interes și o perseverență mult mai mare, cum și cu o intensitate ce este proporțională cu valoarea obiectului pe care el îl urmărește" (C.S, pag. 158).

Poate că vom putea înțelege cât de important este să crezi că El vine, luând în considerație și opusul acestui eveniment. Care ar fi implicațiile faptei lui dacă Domnul Hristos n-ar mai reveni niciodată? Acest lucru ar face fără valoare, fără succes multe din soluțiile pe care El le-a dat în timp ce era aici, printre noi. A avea un Dumnezeu care să vindece din punct de vedere fizic, numai pentru un scurt timp, în decursul istoriei, și apoi să ne părăsească pentru totdeauna, n-ar avea nici un sens. Ar fi asemenea unui doctor care vine să ne facă o injecție pentru ameliorarea durerilor noastre - și aceasta pentru câteva ore - plecând apoi pentru a nu mai reveni niciodată. Prima venire a Domnului Hristos ar fi cu totul fără valoare dacă n-ar fi revenirea Sa. Ce rost ar mai avea iertarea Sa? Cum ne-ar ajuta crucea dacă n-ar fi nici o coroană?

A interveni personal pentru un moment în istoria omenirii, ca apoi s-o părăsești pentru totdeauna, aceasta n-ar fi tabloul sau portretul unui Dumnezeu iubitor. Pe un asemenea Dumnezeu ar trebui să-L întrebăm: „De ce ai mai venit?“ Încearcă El, de fapt, să mărească mizeria și durerea noastră, eliberându-ne pentru un timp de suferință numai pentru a înțelege cât de răi suntem? Nu, chiar dacă Domnul Hristos nu ne-ar fi spus că El va reveni, mesajul Noului Testament vorbește despre revenirea Sa.

Dacă vrem să cunoaștem solia revenirii Domnului, trebuie să reflectăm la ceea ce a fost atât de bun în prima Sa venire. Mesajul celei de a doua veniri este un

mesaj de speranță. Ceea ce a trăit Planeta Pământ pentru un scurt moment în istorie, acum 2000 de ani, se va experimenta din nou - nu vom fi lăsați în seama propriilor noastre născociri. Solia revenirii Domnului aduce speranță și bucurie atunci când anticipăm experiența trăirii din nou cu Isus, același Isus care a trăit în mijlocul nostru, același Isus care a vindecat rănilor noastre. El vine ca să fie iarăși împreună cu noi.

Nu cunosc decât un singur motiv pentru care unii dintre noi să nu se bucure de vestea cea bună a revenirii Lui, și anume acela că n-am cunoscut încă pe Domnul Isus și n-am acceptat încă asigurarea mântuirii Lui și făgăduința vieții veșnice.

Ucenicii au fost trei ani cu Isus și ei n-au putut suporta despărțirea. Atât de puternic au fost ei marcați de speranța venirii Sale, încât, în numai câțiva ani, au răspândit vestea cea bună în tot Imperiul Roman.

Despărțirea lui Isus de ucenicii Săi a fost ca și despărțirea într-o familie. Când am fost departe de ea pentru o perioadă mai lungă de timp, suntem foarte nerăbdători să revenim acasă, în mijlocul familiei. De ce? Pentru că ne întoarcem în casa noastră sau pentru că ne place priveliștea ce se poate vedea în jurul casei noastre? Nu, nicidecum! Dorința de a ne întoarce acasă este dorința de a fi cu aceia pe care îi

**PUTEM CUNOAȘTE
TOT CE SE POATE
CUNOAȘTE DESPRE
A DOUA VENIRE...
DAR CUNOAȘTEM
NOI OARE PE CEL
CE STĂ SĂ VINĂ?**

iubim. Cu cât Îl cunoaștem mai bine și mai intim pe Domnul Isus, cu atât mai mare va fi dorința noastră după revenirea Sa. Dacă nu suntem în mod deosebit dornici și nerăbdători după venirea Sa, aceasta se datorează, probabil, faptului că nu-L cunoaște.

Ce spune Domnul Isus în Sfânta Scriptură acelora care nu sunt gata pentru revenirea Lui? El nu spune: „Voi nu știți suficient de mult“ și nici „Voi nu știți timpul venirii Mele“. Ci El spune: „Nu M-ați cunoscut“ (Mat. 7, 21-23).

PREGĂTIND CALEA

Când noi Îl cunoaștem pe Isus și dorim să-L vedem din nou, atunci vom pregăti calea pentru El. Când ne-am pocăit și suntem în siguranță în Isus, atunci mărturia noastră despre El va avea un simțământ al urgenței. Nu vom putea să suportăm prea mult timp această despărțire. Vom fi atunci ca acei oameni din parabola Domnului Isus, care „așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată când va veni și va bate la ușă“ (Luca 12, 36). Siguranța relațiilor noastre cu Învățătorul sau Stăpânul nostru ne va duce la o așteptare activă a revenirii Sale. Atunci vom împărtăși și altora vestea cea bună a revenirii Sale. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul“ (Mat. 24, 14).

Ellen White scria: „Este privilegiul fiecărui creștin nu numai de a aștepta, ci și de a grăbi venirea Domnului Isus Hristos (2 Petru 3, 12). Dacă toți aceia care mărturisesc Numele Său ar aduce roade spre slava Sa, cât de repede ar fi lumea întreagă semănată cu sămânța Evangheliei. În curând,

marele seceriș final va fi copt și Domnul Hristos va veni ca să strângă grâul cel prețios“ (P.D., 1980, pag. 47).

Dumnezeu este nerăbdător să Se alăture copiilor Săi, dar El nu dorește ca să piară cineva. Noi avem o parte de îndeplinit în aceste timpuri de încheiere a istoriei omenirii.

Iubiți prieteni, mulți dintre dumneavoastră ați așteptat de mulți ani revenirea lui Isus - unii de 20, 30, 40 sau chiar 50 de ani. Ați început oare să vă îndoiiți de făgăduința revenirii Sale pline de bucurie? Ați început oare să spuneți în inima dumneavoastră: „Domnul meu întârzie să vină“? Permiteți-mi să vă asigur că Dumnezeu n-a dat greș în făgăduințele Lui. Noi, se poate să dăm greș, dar El niciodată.

Ellen White scria: „Timp de patruzeci de ani, necredința, murmurul și răzvrătirea l-a ținut departe de Canaan pe vechiul Israel. Aceleași păcate au întârziat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. În nici unul din aceste cazuri n-au fost de vină făgăduințele lui Dumnezeu. Ci necredința a fost cauza; necredința, iubirea de lume, neconsacrarea și lupta dintre cei ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu au fost cauza care ne-a ținut atât de mult timp aici, în această lume a păcatului și întristării“ (Evangelism, pag. 696).

Ea explică, de asemenea: „Noi mai avem încă mulți ani de stat aici, în această lume, din cauza ne-supunerii, așa cum au făcut și copiii lui Israel; Dar, de dragul lui Hristos, poporul lui Dumnezeu n-ar trebui să adauge păcat lângă păcat, aruncând asupra lui Dumnezeu urmările propriilor lor greșeli“ (Idem).

Cândva, un tată și-a lăsat cei patru fii ai săi și a plecat într-o țară îndepărtată să facă avere.

El a fost plecat un timp foarte lung. La început, copiii lui i-au

simțit lipsa, dar, odată cu trecerea timpului, ei s-au obișnuit cu lipsa lui. Ei au primit cu regularitate scrisori din partea tatălui lor, pe care, la început, ei le-au citit, dar mai târziu, unii dintre copii nu s-au mai ostenit ca să le citească.

În cele din urmă, după un timp foarte îndelungat, fiii au primit o scrisoare în care se dădea timpul, compania aeriană și numărul zborului avionului cu care se întorcea acasă tatăl lor. Scrisoarea spunea că tatăl lor făcuse avere și dorea s-o împartă acum cu familia sa. Copiii au studiat scrisoarea, s-au interesat de orașul cursei avionului. Desigur, la timpul arătat în scrisoare era programat să sosească un avion din direcția respectivă.

În cele din urmă, a sosit și ziua revenirii tatălui lor. Cel de-al doilea fiu, care era foarte ocupat cu pregătirea unei mese cu ocazia aniversării zilei de naștere a prietenei sale, s-a gândit că cel mai mare dintre ei este cel care trebuie să meargă și să-l ia de la aeroport. Din scrisorile pe care el le-a citit, cel mai mare dintre copii se îndoia că tatăl lui a făcut acolo avere. El credea că tatăl lor se întorcea ca să trăiască pe lângă fiii lui, așa că fiul cel mai mare și-a scos din cap în mod definitiv venirea tatălui său.

Cel de-al treilea fiu a citit despre întârzierea pe care compania de transport aerian a anunțat-o pentru acest zbor și și-a spus în concluzie că tatăl său va putea să găsească și singur drumul către casă.

Când tatăl său a plecat de acasă, cel de-al patrulea fiu al său era foarte mic, așa că el nici nu-și cunoștea tatăl. El nici nu citise scrisorile pe care tatăl său le-a trimis. El și-a zis că nici nu-l va recunoaște, chiar dacă ar merge la aeroport. Pe de altă parte, însă, nu era obligația lui să facă o asemenea corvoadă.

Ei bine, tatăl a sosit la aeroport și, când a văzut că nu este nimeni ca să-l întâmpine, a luat un taxi și s-a dus acasă. Când taxiul a sosit acasă, toți cei patru fii au fost surprinși. Dar când le-a povestit despre averea pe care a strâns-o și despre faptul că el o va împărți numai cu aceia dintre copiii care l-au așteptat la aeroport, acolo a fost plânsul și scrâșnirea dinților.

Domnul Isus revine. Din nou vor fi două mari clase de așteptători: cei înțelepți și cei neînțelepți. Unii vor chema cu groază stâncile și munții să cadă peste ei (Apoc. 6, 16). Plini de bucurie, alții vor spune: „Iată, Acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui“ (Isaia 25, 9). „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteptați o mare răsplătire, căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi“ (Evr. 10, 35-37).

R.S. FOLKENBERG

**„DIN IUBIRE
FAȚĂ DE
MÂNTUITORUL,
POPORUL LUI
DUMNEZEU N-AR
MAI TREBUI SĂ
ADAUGE PĂCAT
LÂNGĂ PĂCAT,
ARUNCÂND ASUPRA
LUI DUMNEZEU
URMĂRILE
PROPRIILOR
NOASTRE GREȘELI“**

CHEMAȚI LA REÎNVIORARE - ÎN HRISTOS

- MAREA NEVOIE A BISERICII -

VINERI - 26 NOIEMBRIE

Articolul care urmează reprezintă unul dintre cele mai puternice apeluri făcute de Ellen White la învioreare și reformațiune. În spiritul temei și al prelegerilor din această săptămână, consider că este potrivit să revedem încă o dată mesajul soliei împreună cu membrii noștri, în speranța că el va primi atenția cea mai plină de rugăciune din partea tuturor. Fie ca el să aibă asupra inimii efectul dorit.

R.S.Folkenberg

Reînviorearea adevăratei sfințenii printre noi este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. A urmări realizarea acestui lucru ar trebui să fie prima noastră preocupare. Trebuie să se facă eforturi stăruitoare pentru a obține binecuvântarea lui Dumnezeu, aceasta nu pentru că Dumnezeu nu este binevoitor să-Și reverse binecuvântările Sale asupra noastră, ci pentru că noi nu suntem pregătiți ca să o primim. Tatăl nostru cere este mult mai binevoitor să dea Duhul Său Cel Sfânt celor ce Îl cer de la El decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor.

Dar este lucrarea noastră ca prin mărturisire, umilință, pocăință și rugăciune stăruitoare să împlinim condițiile în baza cărora Dumnezeu a făgăduit să ne dea binecuvântările Sale? O reînvioreare de la fața lui Dumnezeu nu poate fi așteptată decât ca răspuns la rugăciune. În timp ce oamenii sunt așa de lipsiți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ei nu pot

aprecia predicarea Cuvântului. Dar când puterea Duhului atinge inimile noastre, atunci vestirea lui nu va rămâne fără efect. Călăuziți de învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, împreună cu manifestarea Duhului Sfânt, în manifestarea unui discernământ sănătos, aceia care iau parte la adunările noastre vor câștiga o prețioasă experiență și, întorcându-se acasă, vor fi pregătiți să exercite o influență sănătoasă.

Bătrânii purtători ai stindardului știu ce înseamnă să te lupți cu Dumnezeu în rugăciune și să te bucuri de revărsarea Duhului Sfânt. Dar aceștia dispar de pe scena acțiunilor. Și atunci cine va veni ca să le ia locul? Ce se întâmplă cu tânăra generație? Sunt ei convertiți la Dumnezeu? Suntem noi trei față de lucrarea ce are loc acum în Sanctuarul ceresc sau așteptăm o putere irezistibilă care să vină asupra bisericii mai înainte de a ne trezi? Sperăm noi să vedem întreaga biserică reînvioreată? Timpul acesta nu va veni niciodată.

Sunt în biserică persoane care nu sunt convertite și care nu se

vor uni în rugăciune plină de zel și convingătoare. Noi trebuie să începem să lucrăm în mod individual. Trebuie să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Neglegiirea abundă și oamenii trebuie să fie învățați să nu fie mulțumiți cu o formă de evlavie, dar căreia îi lipsește spiritul și puterea. Dacă ne vom cerceta propriile noastre inimi, înlăturând păcatele din viața noastră și corectând tendințele noastre spre rău, atunci sufletele noastre nu se vor trezi în zadar; atunci nu ne vom pune încrederea în noi, ci vom avea un sentiment statornic că Dumnezeu este îndestularea noastră.

Noi trebuie să ne temem mult mai mult de cele dinăuntru decât de cele din afara noastră. Obstacolele în calea tăriei și succesului sunt mult mai mari din interiorul bisericii decât din partea lumii. Cei necredincioși au dreptul să aștepte ca aceia care mărturisesc că păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus să facă mai mult decât oricare altă clasă socială, pentru a promova și a onora, prin viața lor, prin exemplul lor evlavios și influența lor activă, cauza pe care ei o reprezintă. Dar de câte ori cei care mărturisesc că apără adevărul nu s-au dovedit a fi cel mai mare obstacol în calea înaintării lui! Necredința încurajată, exprimarea neîncrederii, întunericul nutrit încurajează prezența îngerilor răi și deschid căi pentru aducerea la îndeplinire a planurilor lui Satana.

DESCHIZÂND UȘA VRĂJMAȘULUI

Vrăjmașului sufletului nu îi este îngăduit să citească gândurile oamenilor; dar el este un iscusit observator și unul care urmărește cuvintele; el ține socoteala acțiunilor și, cu multă iscusință, își adaptează ispitele spre a face față aceluia care se așază de

bună voie sub influența lui. Dacă ne vom strădui să reprimăm gândurile și sentimentele păcătoase, refuzând să le exprimăm în cuvinte și fapte, Satana va fi înfrânt, pentru că el nu va putea să pregătească ispitele lui deosebite pentru a face față acestui caz.

Dar de câte ori cei ce mărturisesc că sunt creștini, datorită lipsei lor de control și stăpânire de sine, nu deschid ușa vrăjmașului sufletelor! Dezbinare și chiar disensiuni amare, care ar fi o rușine pentru orice obște lumească, sunt obișnuite în comunități, pentru că se depune atât de puțin efort pentru a ține sub control sentimentele rele și fiecare cuvânt de care Satana se poate folosi. De îndată ce are loc o înstrăinare a simțămintelor noastre, problema este dusă înaintea lui Satana pentru a o cerceta, dându-i-se ocazia să folosească înțelepciunea, șiretenia de șarpe și iscusința sa în lucrarea de dezbinare și nimicire a bisericii.

În fiecare neînțelegere este o mare pierdere. Prieteni personali din ambele tabere iau atitudine alături de prietenul său, lărgind și mai mult spărtura. O casă dezbinată împotriva ei nu poate rezista. Condamnarea și învinuirea sunt promovate și înmulțite. Satana și îngerii lui sunt foarte activi în lucrarea de a avea un seceriș din sămânța semănată în felul acesta.

Cei lumești privesc și spun în bătaie de joc: „Uitați-vă cum se urăsc acești creștini unii pe alții. Dacă aceasta este religia, atunci nu dorim o astfel de religie.“ Și ei privesc atunci la ei înșiși și la caracterul lor nereligios cu multă satisfacție. În acest fel, ei se împietresc în nepocăința lor și Satana se bucură de succesul lui.

Marele amăgitor a pregătit cursele sale pentru fiecare suflet care nu este pregătit pentru încercare și nu este păzit prin rugăciune continuă și prin trăirea cre-

dinței. Ca slujitori ai lui Dumnezeu, ca niște creștini, noi trebuie să lucrăm pentru a înlătura din cale orice prilej de poticnire. Noi trebuie să înlăturăm orice obstacol din drum. Să ne mărturisim și să părăsim orice păcat, pentru ca drumul, calea Domnului să poată fi pregătită, pentru ca El să poată veni în adunările noastre și să împartă bogăția harului Său. Lumea, firea pământescă și diavolul trebuie să fie înfrânți. Noi nu putem pregăti calea prin câștigarea prieteniei lumii, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; dar prin ajutorul Său noi putem să rupem influența lui înșelătoare pe care el o exercită asupra noastră și asupra altora. În mod individual sau ca un corp, noi nu ne putem apăra pe noi înșine de ispitele continue ale unui vrăjmaș neobosit și hotărât; dar în puterea lui Isus noi putem să-i rezistăm.

De la fiecare membru al bisericii trebuie să pornească, să strălucească în lume o lumină fermă, astfel încât aceștia să nu fie determinați să întrebe: „Ce fac oamenii aceștia mai mult decât alții?“ Poate și trebuie să fie o renunțare la conformare față de lume, o abținere de la orice aparență a răului, astfel încât să nu se dea nici o ocazie celor tăgăduitori. Noi nu putem scăpa de reproșuri; ele vor veni, dar trebuie să fim foarte atenți ca să nu ajungem să ni se reproșeze ceva pentru păcatele și nebuniile noastre, ci doar numai pentru Domnul Hristos.

De nimic nu se teme Satana atât de mult decât că poporul lui Dumnezeu ar putea să libereze calea, înlăturând orice obstacol, astfel încât Domnul să poată revărsa Duhul Său asupra unei biserici care lăncezește și asupra unei comunități nepocăite. Dacă Satana își urmează cu succes drumul său, atunci niciodată nu va

mai avea loc o altă trezire, fie ea mare sau mică, până la sfârșitul timpului. Dar noi nu suntem în necunoștință de înșelăciunile lui. Este posibil să rezistăm puterii lui. Când va fi pregătită calea pentru Duhul lui Dumnezeu, atunci vor veni binecuvântările. Satana nu mai poate împiedica revărsarea binecuvântărilor asupra poporului lui Dumnezeu, după cum nu poate închide ferestrele cerului ca ploaia să nu mai poată cădea asupra pământului. Oamenii cei răi și diavolii nu pot să împiedice lucrarea lui Dumnezeu sau să înlătore prezența Sa din adunarea poporului Său, dacă acesta, cu supunere, cu inima zdrobită își va mărturisi păcatele și le va părăsi și, în consecință, va apela la făgăduințele Lui. Fiecărei ispite, fiecărei influențe, fie ea deschisă sau ascunsă, i se poate rezista cu succes și aceasta „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor“ (Zah. 4, 6).

SUNTEM ÎN ZIUA ISPĂȘIRII

Noi trăim în Ziua cea mare a Ispășirii, când păcatele noastre, prin mărturisire și pocăință, trebuie să meargă înainte la judecată. Dumnezeu nu acceptă acum o mărturie banală, fadă și inexpresivă din partea slujitorilor Săi. O astfel de mărturie nu va fi adevărul prezent. Solia pentru timpul acesta trebuie să fie adusă la timpul potrivit, pentru a hrăni bisericile lui Dumnezeu. Dar Satana caută ca, în mod gradat, să jefuiască această solie de puterea ei, aceasta pentru ca poporul să nu fie pregătit să reziste în ziua cea mare a Domnului.

În 1844, Marele nostru Mare Preot a intrat în Sfânta Sfințelor din Sanctuarul ceresc, pentru a începe lucrarea Judecării de Cercetare. Cazurile celor neprihăniți, dar care sunt morți, trec pe dinaintea lui Dumnezeu și sunt cer-

cetate. Când această lucrare se va termina, se va pronunța judecata asupra celor vii. Cât de importante și cât de solemne sunt aceste momente! Fiecare dintre noi își are cazul său în fața curții cerului. Noi trebuie să fim judecați în mod individual, după faptele făcute în timp. În serviciile tipice, când lucrarea de ispășire se aduce la îndeplinire de către marele preot din sanctuarul pământesc, poporului i se cerea să-și smerască sufletul înaintea lui Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele, pentru ca să se poată face ispășire pentru ele și să fie șterse, îndepărtate. Se va cere oare mai puțin de la noi, în această antitipică Zi a Ispășirii, în timp ce Domnul Hristos este în Sanctuarul de sus și slujește în favoarea poporului Său și, în final, o hotărâre irevocabilă se va pronunța asupra fiecărui caz?

Care este situația noastră în acest teribil și solemn timp? Oh, ce mândrie predomină în biserică, ce ipocrizie, ce înșelăciune, ce iubire pentru îmbrăcăminte, pentru frivolitate și plăceri, ce dorință după supremație! Toate aceste păcate au întunecat mințile, astfel încât lucrurile veșnice n-au mai putut fi înțelese. N-ar trebui să cercetăm noi Scripturile, ca să putem cunoaște unde ne aflăm în istoria acestei lumi? N-ar trebui să fim mai înțelepți cu privire la lucrarea ce se aduce la îndeplinire pentru noi în timpul de față și cu privire la poziția pe care noi, ca păcătoși, trebuie s-o avem, în timp ce lucrarea de ispășire se aduce mai departe la îndeplinire? Dacă avem vreun interes, dacă într-adevăr dorim mântuirea noastră, atunci trebuie să facem o categorică schimbare. Trebuie să-L căutăm pe Domnul cu o adevărată pocăință. Noi trebuie ca printr-o profundă pocăință și căință a sufletului să ne mărturisim păcatele, pentru ca ele să poată fi șterse.

Noi nu trebuie să mai rămânem deloc pe un teren vrăjit. Ne apropiem cu grabă de încheierea timpului de probă. Fiecare suflet să se cerceteze, întrebându-se: „Cum stau eu înaintea lui Dumnezeu?” Noi nu știm cât de curând numele noastre vor ajunge pe buzele Domnului Hristos și cazurile noastre vor fi pentru totdeauna hotărâte. O, care sau cum vor fi aceste hotărâri? Vom fi noi oare socotiți împreună cu cei neprihăniți sau vom fi numărați la un loc cu cei nelegiuți?

BISERICA SĂ SE TREZEASCĂ ȘI SĂ SE POCĂIASCĂ

Fie ca biserica să se trezească, să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu de căderile ei. Fie ca veghetorii să se trezească și să sune din trâmbiță un singur sunet. Noi avem de dat o avertizare categorică. Dumnezeu poruncește slujitorilor Săi: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei“ (Is. 58, 1). Atenția oamenilor trebuie să fie câștigată; dacă aceasta nu se poate realiza, atunci toate eforturile sunt nefolositoare; chiar dacă un înger din cer ar coborî aici să le vorbească, cuvintele lui n-ar fi mai bune și mai de folos decât dacă ar fi fost rostite în urechea rece a unui mort.

Biserica trebuie să se trezească la acțiune. Duhul lui Dumnezeu nu va veni până când ea, biserica, nu va pregăti calea. Trebuie să aibă loc o zeloasă cercetare a inimii. Trebuie să se înalte rugăciuni unite și perseverente și, prin credință, să se ceară împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Trebuie să se manifeste nu o îmbrăcare în sac a corpului, ca în vremurile din vechime, ci o profundă smerenie a sufletului. Nu a-

vem nici un motiv pentru nemulțumire și înălțare de sine. Trebuie să ne smerim noi înșine sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu. El va veni ca să mângâie și să binecuvânteze pe adevărații cercetători.

Lucrarea este înaintea noastră; ne vom prinde noi în ea? Noi trebuie să lucrăm repede, noi trebuie să mergem hotărâți înainte. Noi trebuie să ne pregătim pentru marea zi a Domnului. Nu avem timp de pierdut; nu avem timp să ne angajăm în acțiuni și planuri egoiste. Lumea trebuie să fie avertizată. Ce facem noi, în mod individual, ca să aducem și altora lumina? Dumnezeu a dat fiecărui om lucrarea sa: fiecare are o parte de făcut și noi nu putem să neglijăm această lucrare fără primejdia de a pierde mântuirea.

O, frații mei, veți întrista voi pe Duhul Sfânt și-L veți determina să plece? Veți ține departe de voi binecuvântarea Mântuitorului numai pentru faptul că sunteți nepregătiți pentru prezența Sa? Veți lăsa sufletele să se piardă, fără cunoașterea adevărului, numai pentru faptul că vă place comoditatea mai mult decât să purtați sarcina pe care Domnul Isus a purtat-o pentru voi? „Fiți treji, vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită“ (1 Petru 5, 9).

(Câțiva ani mai târziu, într-un alt articol publicat în revista „Review and Herald“, serva Domnului s-a întors la subiectul reînviării și reformatiunii. Încheiem această prelegere cu un paragraf din acest articol.)

„În multe inimi, se pare că este numai puțină viață spirituală. Aceasta mă face foarte tristă. Mi-e teamă că n-a fost purtat un război agresiv împotriva lumii, a firii pământești și a diavolului.

Ne vom mulțumi noi oare cu un creștinism pe jumătate viu, cu spiritul egoist și lacom al lumii, care să împărtășe în jur necredința și să zâmbească în falsitatea lui? Nu! Prin harul lui Dumnezeu, să stăm tari la principiile adevărului, ținând strâns până la sfârșit începutul încrederii noastre. Noi „în sânge” trebuie să fim „fără preget”. Să fim „plini de râvnă cu duhul” și să slujim „Domnului” (Rom. 12, 11). Unul este Stăpânul și

**„ÎN NIMENI ALTUL
NU ESTE MÂNTUIRE:
CĂCI NU ESTE SUPT
CER NICI UN ALT
NUME DAT
OAMENILOR,
ÎN CARE TREBUIE
SĂ FIM MÂNTUIȚI”**

Fapte 4,12

Învățătorul nostru și acesta este Domnul Hristos. La El trebuie să privim. De la El trebuie să primim înțelepciune. Prin harul Său, noi trebuie să ne păstrăm integritatea, stând înaintea lui Dumnezeu în umilință și cu inima zdrobită, reprezentându-L în lume” (E.G. White, 1/SM/121-127; R.H., 22 Martie 1887, 25 Februarie 1902).

ELLEN G. WHITE

CHEMAȚI LA BIRUINȚĂ - ÎN HRISTOS

- BIRUINȚA LUI, ESTE BIRUINȚA NOASTRĂ -

SĂMBĂȚĂ DIMINEAȚA - 27 NOIEMBRIE

Puteai simți cu săptămâni înainte cum emoția plutește în aer. Puteai vedea praful mai înainte de a putea vedea cine îl stârnea. Puteai auzi larma, zgomotul lor mai înainte de a vedea carele de triumf.

Toată Roma era pe Via Apia, unul dintre cele mai mari drumuri care dădea consistență și importanță proverbului: „Toate drumurile duc la Roma”. Era parada victoriei unui general roman biruitor. Care mari, înalte de trei-patru etaje erau purtate în această paradă, înfățișând biruințele în bătăliile purtate - în care au fost distruse fortificații de către mașinile de război - templele vrăjmașilor date flăcărilor și armatele înfrânte. Unele dintre aceste care erau acoperite cu aur și fildeș, reprezentând prada de război.

„Un general victorios era primit de către oficialitățile imperiului la porțile cetății imperiale, aici, de unde începea procesiunea triumfală. Primii veneau senatorii, precedați de un corp de magistrați. După senatori, veneau trompetiștii, anunțând apropierea biruitorului. Urma apoi o lungă coloană de căruțe pline cu prada de război. Articole de mare valoare, rarități sau frumuseți, toate erau expuse privirii.

Erau, de asemenea, tauri și boi albi, destinați să fie aduși ca jertfă. Din loc în loc, ici și colo, purtători de tămâie mișcau cădelnițele lor într-o parte și alta, parfumând aerul. Lei, tigri, elefanți și alte animale ciudate din țările cucerite apăreau adesea în procesiune. După acestea, veneau regi, prințese sau generali ce au fost luați captivi și un lung șir de captivi de rang inferior, legați în lanțuri. Apoi, venea marele biruitor în persoană, stând într-un car splendid.

„O coroană de lauri sau din aur era pe capul său. Într-o mână ținea o ramură de laur, simbolul biruinței, și în cealaltă mână avea un sceptru sau un baston, semnul autorității” (6 C.B.A.Z.Ș., pag. 840).

Pavel avea în mintea sa imaginea unei astfel de procesiuni triumfale când a scris: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna în carul lui de biruință, în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării” (2 Cor. 2, 14.15).

Altădată și într-un fel cu totul diferit, un alt împărat și-a făcut intrarea Sa triumfală. Isus Hris-

tos, Împăratul călărind pe un măgăruș, a intrat în Ierusalim în marșul Său triumfal. După cum generalii romani biruitori intrau în Roma ca eroi, tot astfel Isus a intrat în Ierusalim ca un Împărat biruitor, în săptămâna crucificării Sale, împlinind astfel profeția lui Zaharia: „Saltă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine. El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe“ (Zaharia 9, 9).

Ce procesiune, cu totul diferită! Biruitorul roman avea în procesiunea lui prinți ce fuseseră înfrânți și erau acum legați în lanțurile robiei. Isus era urmat de un popor pe care El i-a eliberat din sclavia bolii și a păcatului. Măgărușul pe care călărea Isus era dus de Lazăr, eliberat recent din ghearele morții. Isus era înconjurat nu de captivi bătuți, ci de sclavi eliberați; nu de vrăjmași umiliți, ci de prieteni biruitori. Toți „oamenii se întreceau unii pe alții să-I aducă omagiu“ (H.L.L., pag. 556). Mulțimea care îl aclama în extaz pe Isus, la intrarea Lui în Ierusalim, în acea Duminică a Patimilor. Îi făceau lui Isus o primire ca unui rege biruitor.

În toată săptămâna aceasta, am studiat despre viețuirea biruitoare în Hristos. Când trăim o viață de pocăință și avem încredere în certitudinea relațiilor noastre cu Isus, putem să trăim o viață biruitoare. Noi mergem biruitori împreună cu Hristos, mergând spre Sion. Cineva poate întreba: „Cum putem fi astăzi biruitori, cu toate problemele pe care le avem?“ Un altul poate striga: „Simt că mă prăbușesc, că dau greș!“ Să nu uităm că biruința este a Domnului, nu a noastră. Când o echipă câștigă o biruință și primește un trofeu, atunci întreaga echipă câștigă. În

viața creștină, este important ca să fim în echipa sau de partea cea dreaptă, în echipa lui Dumnezeu. Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, a câștigat biruința pe crucea Golgotei.

CÂND ISUS REVINE

Biruința pe care o trăiești astăzi va fi în mod dramatic amplificată atunci când Domnul Isus va reveni în triumf. Astăzi, nu trăim decât o pregustare a triumfătoarei biruințe din ziua ceea, când va fi creat „un cer nou și un pământ nou“ de către Dumnezeu nostru cel biruitor (Apoc. 21, 1). Sentimentul biruinței pe care îl avem astăzi își are izvorul în anticiparea acelui moment, când Dumnezeu va șterge „orice lacrimă din ochii lor“ (vers. 4). Imaginați-vă procesiunea triumfală din care pentru totdeauna se va șterge durerea și suferința păcatului.

Ellen White descrie prima înălțare a Domnului Isus. Putem învăța mult din ea, deoarece a doua venire va fi asemănătoare: „Înălțați capetele voastre, o porților și vă ridicăți voi, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei. Îngerii din cetate strigau transportați de bucurie: 'Cine este Împăratul slavei?' Îngerii din escortă răspundeau triumfal: 'Domnul cel tare și puternic! Domnul cel puternic în lupte! Ridicați-vă capetele, o, porți, ridicăți-vă voi porți veșnice, ca să între Împăratul slavei.' Îngerii din cetate răspundeau iar: 'Cine este Împăratul slavei?', iar îngerii din escortă răspundeau în chip melodios: 'Domnul oștirilor! El este Împăratul slavei!' Și convoiul cereșc își făcea intrarea în cetatea lui Dumnezeu. Atunci toate oștile cerești înconjurau pe maiestuosul lor Comandant și, în cea mai adâncă adorare, se plecau înaintea Lui și aruncau la pi-

cioarele Sale coroanele lor strălucitoare. Apoi apucau harpele lor de aur și, în tonuri dulci și melodioase, umpleau tot cerul de o bogată muzică și de cântări la adresa Mielului, care a fost junghiat, dar care totuși trăiește în mărire și glorie“ (E.V., pag. 176).

Mulți sunt atât de inspăimântați, îndoindu-se de propria lor siguranță în Hristos, încât orice discuție despre biruință pare a fi prematură. Nesiguri de mântuirea lor, ei n-au trăit experiența unei biruințe și nu așteaptă nici un triumf zilnic, până când vor sta pe marea de sticlă. Preocuparea lor este mai mult pentru timpul de strămtorare decât de timpul harului. Atenția și preocuparea lor este mai mult pentru durerile și suferințele prezente decât de pacea făgăduită. Ei sunt atât de prinși, de preocupați de legile duminicale, încât le scapă acum făgăduința odihnei Sabatului.

Dar biruința în Hristos nu este bazată pe faptele noastre, pe ceea ce facem noi, ci pe Domnul Hristos. Întreaga Biblie ne vorbește despre biruință și triumf. Ea ne vorbește de învingere și biruință. Isus a comparat Împărăția lui Dumnezeu cu un ospăț (Luca 14, 16-24) și, de asemenea, cu o invitație la ospățul nunții oferit de un împărat (Mat. 22, 2-14). Biruințele pe care le găsim în Biblie nu sunt biruințele noastre, ci ale lui Dumnezeu. Acesta este mesajul următoarelor texte:

- „Căci Domnul, Dumnezeul vostru merge cu voi, ca să bată pe vrăjmașul vostru, ca să vă mântuiască“ (Deut. 19, 14).

- „Domnul ocrotea pe David oriunde se ducea.“ (Domnul dădea lui David biruință oriunde mergea - KJV) (2 Sam. 8, 6).

- „Căci nu în arcul meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri și dai de rușine pe cei ce ne urăsc“ (Ps. 44, 6, 7).

- „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei, dar biruința este a Domnului“ (Prov. 21, 31).

Să privim asupra biruințelor pe care Dumnezeu le-a câștigat pentru noi.

- În pustie, El a câștigat pentru noi biruința asupra diavolului. De trei ori L-a ispitit Satana pe Isus, dar El nu s-a supus ispitei și îngerii au venit și l-au slujit (Mat. 4, 11).

- El l-a aruncat afară pe Satana (Ioan 12, 31) și a înfrânt balaurul (Apoc. 12, 7-10).

- El a câștigat biruința asupra puterilor întinericului: „A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce“ (Col. 2, 15).

- El a câștigat biruință asupra morții prin învierea Sa: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicască pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor“ (Evr. 2, 14.15).

Datorită biruinței triumfale a lui Isus pe cruce, moartea nu poate să jefuiască simțământul biruinței noastre. Dumnezeu a transformat un simbol al înfrângerii - crucea - într-un simbol al biruinței. Crucea, nemaifiind un instrument al deplinei înfrângerii, a devenit un simbol al biruinței veșnice.

Triumful Domnului Hristos nu este ceva făcut pentru El însuși; nu este acel fel de biruință plină de mândrie, pe care noi o experimentăm aici, pe pământ. Misiunea Sa de triumf și biruință este pentru noi și de dragul nostru. Biruința Lui este biruința noastră. Ea este o biruință cu o multitudine de fațete.

„HRISTOS ÎN NOI... NĂDEJDEA SLAVEI“

EA NE DĂ BIRUINȚĂ ASUPRA PĂCATULUI. „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?“ (Rom. 6, 1. 2).

EA NE-A DAT BIRUINȚA ASUPRA LUMII. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră“ (1 Ioan 5, 4).

EA NE DĂ BIRUINȚĂ ASUPRA DURERII ȘI NECAZULUI. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strămtorarea, sau prigonirea, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: 'Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.' Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Rom. 8, 35-37).

EL NE-A DAT BIRUINȚA ASUPRA MORȚII. „Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini Cuvântul care este scris: 'Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea“ (1 Cor. 15, 54-57).

Isus „știa că viața ucenicilor încrezători va fi ca a Sa, un șir neîn-

trerupt de biruințe, nevăzute aici ca atare, dar socotite astfel în marele viitor“ (H.L.L., ed. 1981, pag. 666).

Creștinii poate că nu vor triumfa. În ochii lumii, ei ar putea părea ca fiind înfrânți. Dar lupta decisivă a fost câștigată și biruința este a noastră. Așa cum a spus Isus: „Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui“ (Mat. 16, 18). Noi cu toții suntem o parte a trupului lui Hristos și vom triumfa în El.

Dar, în ciuda biruinței lui Hristos, vor veni vremuri când descurajarea presează din toate părțile și când înfrângerea pare iminentă. În astfel de timpuri, noi trebuie să ne reamintim că biruința este în mâinile Domnului. Ellen White scria: „Când gândești că lucrarea se află în primejdie, roagă-te: 'Doamne, stai la cârmă! Condu-ne prin necazuri! Du-ne în siguranță în port.' N-avem noi motive să credem că Domnul ne va duce în mod triumfător prin toate?“ (The Faith I Live by, pag. 282).

MERGÂND ACASĂ

Un cetățean de seamă dintr-un oraș era pe moarte. Pe când se afla în căminul său plăcut, având pe cei mai buni doctori în jurul său, el spunea în șoaptă, cu o notă de disperare în glas: „Plec de acasă, plec de acasă.“ În cealaltă parte a orașului, zăcea o ființă solitară, într-o ambianță lipsită de orice confort, goală. Căminul ei modest conținea numai lucruri învechite, strict necesare vieții. Dar în ochii ei era o rază a credinței. Înainte de a muri, ea a șoptit triumfător: „Merg acasă, merg acasă!“

Biblia ne asigură că „de vor fi păcatele voastre cum este cârmăzul, se vor face albe ca zăpada (Is. 1, 18). Dumnezeu să fie lăudat, pentru că în sângele Dom-

nului Hristos este putere. Și nu numai că suntem iertați, dar biruința este asigurată, pentru că „Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos“ (Filip. 1, 6). Dacă acest pământ este singurul nostru cămin, noi vom fi confrunțați cu înfrângeri la fiecare pas. Dar căminul nostru ceresc aduce o încetare triumfătoare a tuturor necazurilor noastre, a tuturor durerilor și înfrângerilor noastre.

Satana poate încerca să ne dezonozeze, dându-ne impresia că noi constituim o cauză pierdută și că biruința va fi pentru totdeauna dincolo de posibilitatea noastră de a o realiza. Poate că unii dintre noi sunt convingși că este cu neputință să devii biruitor - că este ceva prea greu de atins. Tabloul pe care Satana îl prezintă sugerează faptul că numai o minoritate, cei mai buni dintre cei mai buni, vor avea o șansă de a fi mântuiți.

Dar Ioan, descoperitorul, nu ne lasă impresia aceasta: „După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: 'Mântuirea este a Dumnezeului nostru care șade pe scaunul de domnie și a Mielului'“ (Apoc. 7, 9, 10).

Ioan nu numește pe cei mântuiți „o mică minoritate“. El nu sugerează faptul că biruința Domnului Hristos a fost de folos numai pentru puțini. Din contră, Ioan a trâmbitat faptul că era „o mare mulțime pe care nimeni n-o putea socoti“. Domnul Dumnezeu să fie lăudat, El care a deschis porțile cerului pentru toți cei care aleg să-L urmeze pe Isus.

Toți aceia care află certitudinea mântuirii lor în Hristos vor

sta într-o zi în mulțimea cea mare descrisă în cartea Apocalipsului: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unei ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice care zicea: 'Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru Cel Atotputernic a început să împărătească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit'“ (Apoc. 19, 6, 7).

Priviți la mărturia triumfului lui Hristos, marile biruințe personale ce s-au câștigat de-a lungul veacurilor. Acestea sunt biruințe pe care lumea nu le înscrie pe pietrele lor de mormânt, ci biruințe ce sunt înscrise acolo unde ele au valoare, în cartea vieții Mielului. În concepția oamenilor, acesta nu este un popor biruitor, dar ei sunt biruitori după standardele lui Dumnezeu. Acești biruitori, care sunt ai lui Dumnezeu, sunt martorii apostolici Petru și Pavel; martirii din timpul persecuției lui Nero; martirii persecuției lui Domițian; martirii din Coloseum; martirii Reformațiunii; misionarii al căror sânge s-a amestecat cu pământul Chinei, al Indiei, Japoniei, Africii și al insulelor mării. Împreună cu aceștia stau toți aceia care au trăit ca lumini pentru Hristos, într-o lume a întunericului și a păcatului. Toți sunt biruitori. Secretul biruinței lor este trăirea în și cu Hristos.

Mai există și un alt grup de biruitori. Nu sunt martirii trecutului, ci cei victorioși de astăzi, aceia care în timpul perioadei laodiceene, de lenevie și mulțumire de sine, au urmat sfatul din Apocalips 3 și au cumpărat „aur curățit prin foc... și haine albe ca să se îmbrace cu ele... și doftorie ca să-și ungă ochii (Apoc. 3, 18). În acest grup sunt tineri care au refuzat să cedeze în fața păcatului conformării unei societăți stricate, oameni în vârstă care au

„FERICE DE CEI CE ÎȘI SPALĂ HAINELE, CA SĂ AIBĂ DREPT LA POMUL VIEȚII ȘI SĂ INTRE PE PORȚI ÎN CETATE.“

APOC. 22,14

ținut sus steagul adevărului într-un veac și o generație a compromisului și toți aceia care au înțeles că primejdia timpurilor bune este mai mare decât primejdia timpurilor de persecuție.

„I-am întrebat, biruința de unde le vine?

Iar ei, ca o

sufflare, au atribuit

biruința lor Mielului;

Triumful lor

morții Sale.“ (Isaac Watts)

Acum avem:

- Pocăință în și prin Hristos,

- Asigurarea în și prin Hristos,

- Biruința în și prin Hristos,

- Împreună simțire în și prin Hristos,

- Mărturia în și prin Hristos,

- Așteptarea în și prin Hristos,

- Reinvierea în și prin Hristos,

- Triumful biruinței în și prin Hristos.

Toate acestea pot fi ale noastre în și prin Hristos. Fie ca noi toți, prin credință, să trăim în Hristos, astfel încât în curând să putem fi cu El pentru totdeauna. Amin.

ROBERT S. FOLKENBERG

CHEMAȚI LA RĂSPĂLĂTIRE - ÎN HRISTOS

"EU SUNT RĂSPĂLATA TA CEA FOARTE
MARE" - GEN. 15,1

SĂMBĂTĂ DUPĂ MASĂ - 27-NOIEMBRIE

Într-una din zile, am întâlnit un grup de credincioși care se întorceau spre casă, după o acțiune misionară într-o localitate fără prezență adventistă. Erau deosebit de bucuroși și nu găseau cuvinte să-și exprime simțămintele de fericire. Când mi-am arătat mirarea pentru lungul drum parcurs de ei pe jos, mi-au spus: „Efortul nostru este neglijabil față de răsplata bucuriei ce ni s-a oferit. Să vezi cum Evanghelia, pe care o oferi prin cuvinte și fapte, înmoaie inimi și înlăcrimează ochii de fericirea regăsirii și a pocăinței, e mai mult decât o răsplată.”

Evanghelistul Matei, în capitolul 19, după ce ne prezintă trista plecare a tânărului bogat, insistă asupra unui dialog, dintre Isus și ucenicii Lui, încă dominați de scena trecerii unei „cămile” prin ac.

„Iată că noi am lăsat tot și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?” (v. 27). La această întrebare, Isus oferă un răspuns în general cunoscut, dar insistă și surprinde un aspect explicat pe larg în capitolul următor. El aseamănă „Împărăția” Sa cu o lume caracteristică doar planetei noastre - lumea șomerilor. Astăzi, mai mult decât oricând, simțim și trăim tragediile acestei lumi.

A fi șomer înseamnă „a nu găsi de lucru, a nu te putea angaja nicăieri și a nu avea nici un mijloc de existență”. Aceasta înseamnă că nu este nevoie de tine, de inteligența, de pregătirea și talentul tău și nimeni nu este dispus să mai aibă încredere în tine și să-ți ofere șansa vieții. Această stare naște un complex de simțăminte deosebit de dureros. Simțământul inutilității este ucigător.

Deseori, am văzut în piață șomeri care așteptau să fie tocmiți la lucru. Mai totdeauna privirile lor cereau îndurare. Trupurile sărace și slăbănogite se aplecau spre trecători, sperând că cineva se va opri să le ofere speranța.

Inima noastră n-ar putea suporta să cunoască tragismul și disperarea din gândurile și simțămintele acestor oameni. Doar Dumnezeu îi cunoaște și-i înțelege!

Priviți-l pe șomer dis-de-dimineț. Odată cu zorile, se scoală cât se poate de încet, de cele mai multe ori fără să mănânce, lăsând pentru copii resturile rămase de la masa de seară, sperând că ziua ce se deschide va fi binecuvântată. Din priviri, promite copiilor adormiți mai multă hrană și speranță, la întoarcere. Dar, va găsi oare de lucru, se va găsi cineva

să-i redea viața pentru zilele următoare? Îi este așa de greu să se întoarcă la familie fără o veste bună... Cât va aștepta azi în piață, sorbind încet din amărăciunea așteptării?

Într-una din zilele acestei lumi, Isus a trecut printr-o piață a planetei, „dis-de-dimineț, să-și tocmească lucrători la vie”. Cu vorbă clară și convingătoare, le-a vorbit șomerilor găsiți despre via Sa și lucrul pe care-l aveau de făcut.

Șomerii au fost bucuroși; inima lor nu contenea să-I mulțumească bunului Stăpân. Se simțeau prețuiți, utili, capabili și valoroși. Acest minunat Proprietar i-a ajutat să se regăsească. Aveau hrană din belșug, iar copiii lor aveau pentru ce se ruga la masa de seară. Trecând pe străzi, de bucurie abia că mai observau pe semenii lor, șomeri, căutând disperaji pacea și siguranța.

Alături de Marele Stăpân, descopereau lucruri minunate. O vie cât lumea se întindea înaintea lor, frumuseți și daruri nevisate întâlneau la fiecare pas, dar, mai presus de toate, li se oferea prietenia și prețuirea Marelui Stăpân. El sta de vorbă cu fiecare, învățând și încurajând, luând asupra Lui anumite poveri și datorii, în așa fel încât „chemații” să se simtă fericiți. Când le era foame, găseau din belșug hrană „fără bani și fără plată”; când le era sete, „slujitorii Lui aduceau apa proaspătă a vieții”. Când erau triști și aveau sufletul împovărat, El, Stăpânul, „le oferea prietenia și mângâierea”, așa că timpul trecea necruțător de repede.

Aproape la fiecare ceas seseau alții, până în asfințit. Mult s-au mai mirat de procedeele acestui Gospodar!

Ultimii veniți erau aproape o minune. Se vedeau adânc în trupul lor urmările unei zile de chin și așteptare. Groaza că vor pieri de foame - ei și ai lor - lăsase urme adânci pe frunte și în privirea lor.

Modul lor de comportament aproape că iese din normal. Era greu de înțeles ce așteptau să primească pentru un ceas de lucru, dar și mai greu de înțeles era încrederea illogică în Stăpân. Nu-L scăpau din ochi, Îi sorbeau fiecare cuvânt și împlineau fiecare poruncă, indiferent cât i-ar fi costat.

Erau uimiți că cineva mai avea încredere în ei, după ce atâția i-au refuzat de-a lungul zilei. Nu așteptau răsplata unei munci pe care n-au depus-o, dar nu puteau să respingă chemarea cuiva care îi prețuia și le acorda atâta încredere. Atunci când se considerau inutili, marginalizați și părăsiți, atunci când nimeni nu mai avea nevoie de ei, El, Isus, Stăpânul, i-a căutat în piața deznădejdiei, i-a găsit și i-a luat alături de El, arătându-le că-i iubeste. O putere inexplicabilă îi lega de acest Stăpân. Cât de repede a trecut ceasul acela, tot atât de repede i-a pătruns bucuria salvării. Viața întreagă era departe de a prețui cât „ceasul acela”.

Într-un moment, a sunat gongul, anunțând că nu se mai face nici o chemare și urmează să se plătească fiecăruia.

Aș dori să redau un dialog imaginar, dar posibil, dintre doi lucrători.

- Tu ești dintre cei veniți în ultimul ceas?

- Da.

- Nu înțeleg, ce așteptați voi, care ați venit în ultimul ceas? Crezi că veți primi plată? Nu-i destul că v-ați potolit foamea și aveți ce duce la familie? Căci, pentru cât ați lucrat, mi se pare destul.

- Da, ai dreptate, nu merităm nici o plată, nu așteptăm, dar m-a fascinat persoana Marelui Stăpân și prețuiesc fiecare clipă trăită în preajma Lui. Suntem destul de răsplățiți că L-am cunoscut, că ne-a vorbit și ne-a smuls din cuptorul încins al străzii, unde n-aveam nici o speranță. Faptul că L-am cunoscut și ne socotește prietenii Lui e mai mult decât orice răsplată. Prietenia Lui este mai valoroasă decât viața însăși. Nu mă mai tem de nimic având un așa Prieten.

Scriptura arată că mai importantă decât dinarul de la sfârșitul lucrului era ziua petrecută cu Marele Nobil. Bunăvoința Sa, fericirea simțită în timpul relației și prietenia Sa, care asigură viitorul, sunt o mare răsplătire.

În dialogul cu Avraam, Domnul spunea: „Avraame... Eu sunt răsplata ta cea foarte mare...” (Gen. 15, 1).

A lucra în via Lui pentru salvarea altora aduce răsplata unei bucurii speciale.

„Bucuria de a vedea oameni mântuiți, salvați pentru veșnicie, este răsplata tuturor aceluia care pășesc pe urmele Aceluia care a zis: „Urmează-Mi” (H.L.L., pag. 485).

Răsplata se află în fiecare clipă petrecută cu Isus, în fiecare mărturisire și propovăduire, în fiecare nor și în fiecare rază de soare - trebuie doar să o vezi și să o accepți.

„Iată că noi am lăsat totul și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?” (Mat. 18, 27).

Și Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să-și fi lăsat casa, sau nevasta, sau frații, sau părinții, sau copiii pentru Împărăția lui Dumnezeu și să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică” (Luca 18, 29. 30).

PEICU VIRGIL
PREȘEDINTE
CONFERINȚA OLTENIA

NICI UN CĂMIN,
NICI O COMUNITATE FĂRĂ UN
ABONAMENT LA
"CURIERUL ADVENTIST"

ABONAȚI-VĂ PENTRU 1994
ANUL SPIRITULUI PROFETIC

"DOAMNE, TE ROG SPUNE-MI CINE ESTI!"

PRELEGERILE COPIILOR PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

SĂMBĂTĂ

EU SUNT CEL CE SUNT

Referința biblică: Exod 3, 1-14.

Cu câțiva ani în urmă, pe când eram în partea de vest a Africii, în Ghana, am participat la o recepție de gală, dată de regele Ashanti. După recepție, am fost invitat la palat, unde am văzut tronul regal. Era un scaun fără spetează, sculptat și acoperit cu aur curat. Picioarele scaunului împreună cu partea de deasupra redau forma primei litere din alfabetul localnicilor, literă care era și numele dumnezeului acestui popor.

Am întrebat ce însemna numele acela și cineva mi-a spus că înseamnă: „Eu sunt“. Nu îmi dau seama ce știu ei despre Dumnezeu Cel adevărat, Căruia noi Îi slujim. Dar Dumnezeul nostru Și-a dat un nume ciudat, care sună aproape la fel.

Odată, pe când Moise își păștea turma în țara Madian, Domnul i-a vorbit dintr-un rug aprins. El i-a spus să se ducă la împăratul Egiptului și să-i spună să-l lase pe israeliți, poporul Său, să

se întoarcă în țara lor. Moise s-a speriat când a auzit ce i se spunea să facă și a întrebat:

- Ce autoritate am eu, ca să fac așa ceva? Cine să le spun că este cel care mă trimite?

Domnul a răspuns:

- Spune-le numele lui Dumnezeu. El este Cel care te trimite.

Și care este acest nume?

- Spune-le că Cel ce Se numește „Eu sunt Cel ce sunt“ te-a trimis.

Era un nume cam ciudat, nu-i așa?

Dar Moise știa ce înseamnă acest nume. Era un nume cu autoritate. Când Moise le-a spus israeliților cine îl trimisese la ei, israeliții au înțeles. Și când Moise a rostit acest nume înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, și el a înțeles, dar nu a vrut să recunoască. Faraon știa cine este acest Dumnezeu viu și puternic, care a creat toate lucrurile.

Egiptenii aveau o mulțime de zei făcuți din lemn sau din piatră. Totuși, nici unul dintre ei nu era viu. Nici unul nu putea vorbi. Dar Dumnezeu, Cel care Se numește „Eu sunt Cel ce sunt“, era și este un Dumnezeu viu, creator. Față de zeii egiptenilor, El avea autoritate și putere, pentru că era Dumnezeu adevărat.

Spre deosebire de idolii păgânești, făcuți din lemn sau din piatră, Dumnezeul nostru - EU SUNT - există cu adevărat și este viu.

Dar, deoarece EU SUNT era atât de mare, de puternic și de înțelept, Satana a început să spună minciuni despre El. Satana a spus că Dumnezeu este crud și neiertător. Cineva de care trebuie să îți fie frică. Nu e adevărat. Și minciunile acestea l-au intristat pe Dumnezeu, pentru că mulți oameni au început să nu mai creadă în El. De aceea, El S-a hotărât să Îl trimită pe Fiul Său, Isus, aici pe pământ, ca să ne arate cum este de fapt Dumnezeu.

Eu sunt foarte fericit că Domnul a hotărât așa. Acum, noi putem înțelege mult mai mult despre Dumnezeu. Prin Isus, vedem cât de bun, de iubitor și de iertător este Dumnezeu. El nu doarește să ne facă să suferim. El nu este o persoană de care să ne fie frică. Și chiar dacă numele Lui ni se pare ciudat, El îi iubește și pe copii și pe cei în vârstă - pe cei ca tine și ca mine.

DUMINICĂ

DOAMNE, TE ROG, CINE EȘTI?

Referința biblică: Matei 11, 1-13; Luca 15, 11-31; Matei 19, 14. 15.

Înainte ca Dumnezeu să-L fi trimis pe Isus aici pe pământ, oamenii aveau obi-

cei să se întrebe cum este Dumnezeu. Când auzeau tunetele rostopogolindu-se în cer sau vedeau cum furtunile sălbatice zgâlțâiau pomii, oamenii se întrebau dacă nu cumva Dumnezeu este supărat. Și începeau să strige la El, rugându-L să nu îi lovească și pe ei.

Alteori, când soarele răsărea strălucitor și totul părea minunat, își spuneau că Dumnezeu, Cel de sus, este mulțumit. Și atunci iarăși se întrebau dacă acest Dumnezeu știe vreodată că ei au necazuri, dacă Se gândește și la ei vreodată. Și nu erau deloc siguri.

Unii oameni au făcut niște chipuri înaintea cărora să se închine - idoli urâți din lemn sau chipuri mari din piatră - pe care le-au numit „zei“ sau „dumnezei“. Și se așteptau ca aceste chipuri să îi aperse de mânia Dumnezeului celui adevărat. Erau și unii, desigur, care credeau în Dumnezeu, dar nici aceștia nu Îl cunoșteau prea bine. Și lor le era cam frică de El.

Atunci, Isus a venit pe pământ și le-a spus oamenilor o mulțime de lucruri încântătoare despre Dumnezeu și despre locul în care stă El, o lume minunată, bună și foarte frumoasă, în care toți sunt fericiți și în care nimeni nu face nimic rău.

Și le-a mai spus oamenilor ceva minunat, ceva ce le plăcea cel mai mult să audă - că orice om va putea ajunge cândva în locul acela minunat, de unde a venit Isus și unde Se află Dumnezeu. Isus a spus: „Nu trebuie să vă fie frică de Dumnezeu. El este cel mai bun și cel mai scump Prieten al nostru. Să nu credeți cumva că El este rău și crud. El este un Prieten care vă iubește atât de mult și are grijă de voi, chiar mai mult decât un tată, care le poartă de grijă copiilor săi pe care îi iubește. De fapt, când vă rugați, spuneți-I 'Tatăl nostru'“.

Odată, Isus stătea de vorbă cu niște oameni care fuseseră foarte răi. Acum le părea rău că se purtaseră așa, le părea rău de tot ce făcuseră, dar le era teamă că Dumnezeu nu îi va ierta.

Ca să îi ajute să înțeleagă, Isus le-a povestit despre un băiat care plecase de acasă. Aproape că îi zdrobise inima tatălui. Departe de casa părintească, într-un oraș, băiatul a dus o viață păcătoasă. După ce și-a cheltuit toți banii și a rămas flămând, ar fi vrut să se întoarcă acasă, în căminul fericit de odinioară, dar îi era frică să se întoarcă. Își spunea că tatăl său trebuie să fie foarte supărat. În cele din urmă, s-a hotărât să se întoarcă și, pe drum, a avut cea mai mare surpriză a vieții sale. Se așteptase să întâlnească un tată mânios, dar iată că acolo, la colțul străzii, bătrânul său tată încerca să alerge, ca să-i iasă mai repede în întâmpinare. Un zâmbet minunat îi lumina fața, în timp ce șoptea plin de emoție:

„Mi s-a întors băiatul acasă! Băiatul meu s-a întors acasă!“

Și Isus a spus: „Așa este Dumnezeu. Când faceți ceva rău, lucrul acesta Îl întristează foarte mult. Dar, când vă pare rău de greșeala făcută, toți sunt plini de bucurie, chiar și îngerii lui Dumnezeu.“

Lui Isus Îi plăcea să le vorbească oamenilor despre Dumnezeu și despre căminul Său. „Pentru că vă iubesc așa de mult“, spunea Isus, „am coborât aici ca să vă aduc vestea cea bună a împărăției, să vă spun cât de mult vă iubește Tatăl și cum a găsit El o cale ca și voi să fiți odată în cer.“

Eu sunt așa de fericit că Isus a spus aceste lucruri. Eu vreau să fiu cu El. Vrei și tu?

**DUMNEZEU
ESTE IUBIRE!**

EU SUNT LUMINA

Referința biblică: Ioan 8, 12.

Într-o seară, chiar când se lăsa întunericul, Isus și ucenicii au plecat de la Templul din Ierusalim. În săptămâna aceea, avea loc o sărbătoare deosebită, un fel de festival, care se numea „Sărbătoarea Corturilor“. La poarta Templului, de o parte și de alta se aflau două făclii uriașe. Ardeau zi și noapte - aceasta făcea parte din programul sărbătorii. Luminile acestea puteau fi văzute din orice parte a orașului. Isus s-a dus lângă făclii acelea, s-a oprit acolo și a spus: „Eu sunt Lumina lumii“.

Oare ce a vrut să spună prin aceste cuvinte?

El a explicat că oricine merge după El nu va umbla niciodată în întuneric, ci va avea lumină. Când Isus vine în inimile noastre și noi credem în Cuvântul Său, este ca și cum ar străluci o lumină puternică, luminând fiecare colț al vieții noastre. Iată de ce a spus El: „Eu sunt Lumina lumii“. Când Isus vine în viața noastră, nu mai poate exista în ea nici un păcat, pentru că Isus este Lumina și întunericul nu poate să stea acolo unde e lumină.

Când eram mic, îmi era frică de întuneric. Noi nu aveam curent electric acasă, ci foloseam lămpi sau lumânări. Trebuia să mergem cu lampa sau lumânarea dintr-o cameră în alta. Erau atâtea colțuri întunecate și o mulțime de umbre uriașe! Nu-mi plăcea deloc întunericul! Îmi aduc aminte de ziua în care s-a făcut

instalația electrică. A fost extraordinar. Nu mai era nevoie să aștept să răsară soarele. Puteam să răsucească comutatorul și se făcea lumină. Toată casa era luminată. Nu mai existau colțuri întunecate, nici uriașele umbre înspăimântătoare. Nu îmi mai era frică, pentru că aveam lumină. Dacă îți este frică sau ești îngrijorat de ceva, lasă-L pe Isus să fie Lumina ta. El ne-a promis că ne va aprinde o lumină. El ne va da răspunsul de care avem nevoie și ne va arăta ce e bine și ce nu.

Dacă folosim lumina care vine de la El, nu ne vom teme niciodată și nici nu ne vom rătăci prin întunericul adus de păcat în lume.

Biblia îl numește pe Satana „prințul întunericului“. El încearcă să închidă calea pentru vestea cea bună despre Dumnezeu, aduce în lume toate păcatele, suferința și moartea și apoi aruncă vina asupra lui Dumnezeu pentru toate acestea. El vrea să-ți țină pe oameni în întuneric, astfel ca ei să nu poată afla adevărul despre Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă, mă aflam în Țara Galilor și vizitam o mină de cărbune. Am coborât la o mare adâncime sub pământ, ca să văd cum e în mină. Singura lumină pe care o aveam acolo era lumina care venea de la lanternele de pe căștile de protecție.

Când am ajuns la o adâncime de mai bine de o mie cinci sute de metri sub pământ, ghidul nostru s-a oprit și ne-a spus: „Aici am lucrat eu prima dată, când nu eram decât un copil. Pe atunci, nu existau lanterne. Foloseam lămpi.“

Apoi, ne-a spus să închidem lanternele. Era întuneric beznă! În timp ce stăteam acolo, în întuneric, bătrânul nostru ghid ne-a povestit că, pe vremea când nu era decât un copil, era lăsat uneori singur în câte o galerie și, dacă i se stinge lampa, rămânea

cu totul în întuneric. Dacă nu reușea să își găsească chibriturile, nu avea decât să pornească încet, pe băjbăite, sau chiar să se târască tot drumul înapoi, până sus, la lumină. Uneori, era foarte greu să-și găsească drumul prin întuneric.

În timp ce stăteam acolo, în beznă, undeva departe, în adâncul puțului, cineva a aprins o lanternă și dintr-o dată s-a făcut lumină și am început să văd. Întunericul fugise.

M-am gândit după aceea la băiatul din mină, căruia i se stinge lampa și nu avea chibrituri să aprindă din nou. Câteodată, sunt și eu exact ca acel băiat. Trăiesc în lumea aceasta, care e plină de întunericul păcatului. Nu pot să văd și nu pot să-mi găsesc drumul. Dar pot să-L chem pe Isus și El îmi va aprinde o lumină. Acolo unde este Isus nu mai există umbre. Nu mai este nici întuneric, pentru că Isus este Lumina. El mă luminează, astfel că îmi pot găsi drumul. Ioan a scris: „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric.“ (1 Ioan 1, 5). Eu vreau ca Isus să fie totdeauna lumina mea. Vrei și tu? El ne-a spus că va fi Lumina noastră.

MARȚI

**EU
SUNT
PÂINEA
VIETII**

Referința biblică: Ioan 6.

Inchide ochii o clipă. Aș vrea să-ți închipui că treci pe lângă o brutărie de unde vine miros de pâine caldă. N-ai început să te lingi pe buze, imaginându-ți că mănânci pâine caldă?

Ah, nimic nu se poate compara cu mirosul pâinii calde!

În majoritatea țărilor lumii, oamenii obișnuiesc să mănânce pâine. Desigur că Isus știa acest lucru, pentru că El a vorbit foarte mult despre pâine și a folosit-o, ca să ne învețe mai mult despre Dumnezeu.

Odată, se strânsese o mare mulțime în jurul lui Isus ca să-L asculte. Oamenii străbătuseră cale lungă să ajungă până la El. Isus mergea prin mijlocul mulțimii, ascultând păsurile oamenilor, vindecându-i pe bolnavi și povestindu-le lucruri minunate despre Tatăl din cer. Ucenicii erau împreună cu El, încercând și ei să-i ajute pe oameni, atât cât puteau.

Vremea a trecut și iată că era deja după-amiaza târziu. Isus Se gândea la oamenii aceia obosiți și flămânzi. Ar fi vrut să le dea ceva de mâncare.

- Filipe, ce crezi că am putea face? l-a întrebat Isus pe unul dintre ucenici.

- Nu putem face nimic, Învățătorule. Nu avem destui bani să cumpărăm pâine pentru toți oamenii aceștia și nici nu e nici un magazin prin apropiere de unde să putem cumpăra.

Atunci s-au apropiat și ceilalți ucenici și au spus:

- Doamne, spune-le oamenilor să plece acasă.

- Nu, a răspuns Isus, nu putem face așa ceva. Trebuie să le dăm ceva de mâncare.

- Dar cum am putea, Doamne? Este imposibil! Singurul la care am văzut ceva de mâncare este băiețelul de colo. Are cinci pâinișoare mici de orz și doi peștișori.

- Aduceți-l la Mine! le-a spus Isus.

Și, astfel, băiețelul a venit la Isus și l-a dat cele cinci pâinițe pe care nu le mănncase. Oamenii s-au așezat pe iarbă. Toți ochii erau

îndreptați spre Isus și fiecare se întreba ce va face Învățătorul.

Atunci, Isus a luat coșul băiatului, a dat la o parte șervetul cu care era acoperit și a scos cele cinci pâinișoare și cei doi pești prăjiți. Apoi, rostind o rugăciune scurtă, a luat o pâinișoară din aceea rotundă și plată, ca o lipie, și a rupt-o în bucăți, pe care le-a dat ucenicilor. Oamenii se uitau la mâinile lui Isus și vedeau cu uimire cum rupea mereu, în bucăți, pâinea și peștele, dar pâinițele nu se micșorau, nici nu se terminau, la fel și cei doi peștișori. Ucenicilor li se părea că visează. Mulțimea infometată, în care se aflau și foarte mulți copii, a început să mănânce. Au mâncat cu toții pe săturate și, cu toate acestea, au mai rămas douăsprezece coșuri cu pâine.

După aceea, când Isus a încercat să-i trimită acasă, oamenii aceștia nu ar mai fi vrut să plece. Emoționați și plini de entuziasm, strigau fericiți, iar unii ar fi vrut să-L proclame pe Isus rege chiar atunci.

A doua zi, au venit din nou să Îl caute, dar Isus nu mai era acolo. După o vreme, L-au găsit departe, tocmai pe malul celălalt al lacului.

- Știu de ce Mă căutați din nou, le-a spus Isus. V-a plăcut masa de ieri și acum ați vrea să mâncați iarăși. E adevărat, aș putea să vă dau și astăzi pâine, așa ca ieri. Dar, dacă vă dau, vi se va face foame din nou. Eu pot să vă dau însă o pâine mai bună. Și, dacă veți mânca din pâinea aceasta pe care v-o dau Eu, nu veți mai flămânzi niciodată, ci veți trăi veșnic (vezi Ioan 6).

- Doamne, dă-ne pâinea aceasta, L-au rugat ei.

Atunci Isus a spus:

- Eu sunt Pâinea vieții.

Unii dintre cei ce se aflau acolo nu au înțeles și au întrebat:

- Cum adică?

Dar alții au înțeles. Isus așteaptă ca nouă să ne fie foame după cuvintele Sale, să dorim să ascultăm ce vrea El să ne spună. Cuvântul Său ne dă răspunsuri la toate problemele vieții. Pâinea din tavă ori din cuptor ne va sătura pentru scurt timp, dar pâinea lui Dumnezeu - viața Lui, Cuvântul Lui - ne va da viață acum și în veșnicie, dacă noi credem în El. Aceasta a vrut Isus să spună când a zis: „Eu sunt Pâinea vieții“.

El așteaptă ca tu să primești această pâine. El vrea să te vadă zâmbind și să te audă spunându-I: „Doamne, îți mulțumesc“.

MIERCURI

EU SUNT APA VIETII

Referința biblică: Ioan 7, 1-46.

S-a întâmplat să-ți fie vreo dată foarte sete, așa încât să simți că gura, limba și gâtul ți s-au uscat de tot? La ce te-ai putea gândi atunci, dacă nu la un pahar cu apă rece și bună?

Odată, mi s-a întâmplat și mie să-mi fie foarte sete. Eram pe munte cu un grup de tineri. Era vară și atât de cald! Merseserăm, de fapt urcaserăm, toată ziua și acum eram obosiți și ne era sete. Nu ne mai rămăsese nici un strop de apă în nici un termos. Și, cu cât ne gândeam mai mult la apă, cu atât ne era mai sete.

Deodată, cineva și-a adus aminte că, la vreo trei kilometri, înaintea noastră, ar trebui să fie un izvor cu apă limpede și rece, care ieșea chiar din stâncă, undeva sus, în munte. Am început să

ne gândim cât de minunat ar fi să putem bea apă rece de izvor. Ah, dar drumul până acolo ni s-a părut atât de lung!

În cele din urmă, am găsit locul, dar... ce dezamăgire! Era vară și izvorușul secase. Nu era acolo decât un ochi de apă, un fel de băltoacă, însă animalele sălbatice o descoperiseră înaintea noastră și apa era tulbure, iar locul mirosea îngrozitor.

Cel mai bun izvor

Isus căuta întotdeauna căi de a le vorbi oamenilor despre Dumnezeu. Era ultima zi a mării sărbători iudaice de la Ierusalim - Sărbătoarea Corturilor.

Era „ziua cea mare a praznicului“. Partea cea mai însemnată a sărbătorii era ceremonia aducerii apei.

O mare mulțime de oameni, fluturând crengi de palmier și cântând laude lui Dumnezeu, mergeau spre Siloam, de unde se aducea apă pentru o slujbă deosebită ce se făcea la Templu. În fruntea tuturor mergeau preoții, îmbrăcați în frumoasele lor haine, iar marele preot ducea un ulcior mare din aur. La Siloam, ulciorul era umplut cu apă rece, limpede și curată, apoi era adus cu grijă înapoi la Templu și, pe tot drumul, mulțimea cânta, Îl lăuda pe Dumnezeu și scotea strigăte de bucurie.

Ajunși la Templu, toți se uitau la preotul care lua ulciorul de aur, plin cu apă limpede și proaspătă, și îl turna pe altar.

Lucrul acesta trebuia să fie o aducere aminte a faptului că Dumnezeu îi dăduse poporului apă pe când se afla în pustie. Dar ceremonia aceasta trebuia să le amintească oamenilor și că, aceluia care însetează în inimile lor după El, Domnul le dă binecuvântări bogate. De fapt, în mulțimea de acolo, care părea fericită, erau mulți oameni necăjiți și triști care tânjeau, însetau după Domnul.

La încheierea slujbei, s-a sunat din trâmbițele de argint și tot poporul a cântat: „Lăudați pe Domnul căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!“ Apoi, cântecul a încetat. S-a făcut liniște pentru un timp.

Și, deodată, s-a auzit un glas foarte limpede și cunoscut. Era Isus. Oamenii s-au întors să se uite la El. Și atunci L-au auzit spunând: „Dacă îi este cuiva sete, să vină la Mine să bea. Eu sunt apa vieții.“

Atunci, oamenii au înțeles mai bine însemnătatea acelei sărbători. Ei doreau cu adevărat să Îi cunoască pe Dumnezeu. Inimile lor erau însetate. Și Isus a spus: „Eu sunt Apa. Veniți să beți de la Mine. Învățați de la Mine, ascultați ce am să vă spun și nu veți fi dezamăgiți.“

„Tu simți că îți este „sete“ de Isus?

JOI

EU SUNT PĂSTORUL CEL BUN

Referința biblică: Matei 18, 12-14; Luca 15, 3-7; Ioan 10, 11-18.

Isus știa să Se apropie de oameni într-un mod atât de interesant! El nu le ținea predici lungi. Nici nu folosea cuvinte mari. Ci doar începea să vorbească cu ei. Uneori, ascultătorii Îi puneau întrebări, dar cel mai adesea Isus le povestea. Și, prin povestirile acestea, le spunea oamenilor ce dorește Dumnezeu ca ei să știe și să înțeleagă.

Odată le-a povestit despre un mare împărat, care se afla în sala

tronului din palat, înconjurat de slujitorii săi, în fața unei mese lungi pe care se afla o grămăjoară de monede de aur. Isus a mai povestit multe alte istorioare - ca de exemplu cea despre omul nehibzuit, care își tot construia magazii și depozite în care să-și pună toate bunurile pe care le câștigase; despre Fariseul care s-a dus la Templu să se roage sau despre bogatul care locuia într-o casă foarte mare și nu voia să-l primească și pe bietul cerșetor care stătea zi și noapte afară, la poarta lui, și cerea câte ceva de mâncare.

Dar, dintre toate, lui Isus Îi plăcea cel mai mult să vorbească despre Dumnezeu, care este ca un părinte iubitor pentru noi, toți. Dumnezeu tânjește de dor să îi salveze chiar și pe copiii cei mai răi și neascultători - băieți sau fetițe. Totdeauna Isus le povestea oamenilor despre lucrurile pe care le putem vedea în fiecare zi.

Odată, pe când era cu ucenicii în drum spre Ierusalim, Isus le-a povestit ceva despre niște oi. În multe țări ale lumii, țăranii cresc și oi - nu trebuie să aibă neapărat turme mari, sute sau mii de oi, poate că doar câteva. Dimineață, devreme, stăpânul își strigă oile pe nume și acestea vin după el. Iar el le duce la pășune, în locuri unde este iarbă grasă și bună. Păstorul are grijă de oi toată ziua. Le păzește de primejdii și se îngrijește să aibă hrană îndeajuns și apă. Dacă este cald, caută un loc în care să poată sta la umbră. Apoi, spre seară, și le cheamă din nou și le duce acasă. Orice păstor își numără oile, ca să fie sigur că sunt toate, apoi închide bine țarul, pentru ca să nu poată intra nimeni acolo să le facă vreun rău în timpul nopții, cât el nu este cu oile.

Isus a povestit despre un păstor care avea o sută de oi. Într-o zi, când le-a scos afară, la pășune, o oaie neastâmpărată a fugit de restul turmei și s-a pierdut. Păs-

torul, fiindcă așa se numește cel care are grijă de oi, a fost necăjit. Se gândea: „Ce se va întâmpla dacă oița mea cade în vreo prăpastie și se zdrobește de stânci sau dacă o atacă vreo fiară sălbatică?“

Așa că a luat-o înapoi prin câmpie, apoi s-a urcat pe munte, uitându-se mereu după oaia pierdută. În cele din urmă a găsit-o. Era prea obosită ca să mai poată merge. Păstorul a luat-o, a pus-o pe umeri și a dus-o așa până acasă. După aceea și-a chemat toți prietenii.

- Sunt așa de fericit, le-a spus el. Veniți la mine să ne bucurăm împreună, pentru că mi-am găsit oaia care se pierduse.

Apoi, Isus a zis: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun e gata să-și dea viața ca să-și salveze oile.“ Vedeți, tot așa face și Dumnezeu când copiii, fete sau băieți, rătăcesc departe de El.

Noi nu suntem oi, dar Domnul ne iubește așa cum își iubește un păstor bun turma. Dacă se întâmplă să ne rătăcim și să ne îndepărtăm de El, Domnul este foarte fericit când ne întoarcem.

Isus îl cunoaște pe nume pe fiecare copil, băiat sau fetiță. El vă iubește pe fiecare în parte. El știe totul despre noi toți și ne poartă de grijă. El a murit pentru noi, pentru ca, odată, să putem fi din nou în siguranță, în căminul său. Da, Isus este o Persoană în care ne putem încrede.

VINERI

EU SUNT CALEA

Referința biblică: Ioan 14, 1-14.

Ați încercat vreodată să vă închipuiți cum ar fi fost dacă ați fi putut să mergeți cu Isus pe unde Se ducea El, când

a fost aici, pe pământ? Poate că vom încerca să facem lucrul acesta acum. Hai să închidem ochii și acolo, în mintea noastră, să așezăm fundalul pentru scena pe care o vom zugrăvi și să încercăm să ne închipuim exact cum s-ar fi petrecut lucrurile.

Iată-L pe Isus, mergând pe jos, împreună cu ucenicii, pe un drum plin de praf. Vin de la Ierusalim și se îndreaptă spre Capernaum. Este dimineață, devreme.

Pe drumul pe care merg acum Isus și ucenicii, nu se văd prea multe indicatoare care să arate direcția. Și iată-i că ajung la o răspântie. Pe care drum trebuie să o ia, ca să ajungă la Capernaum? Petru îl întreabă pe un om care stă și așteaptă ceva la marginea drumului, dar omul nu știe să le spună. Andrei vede, pe partea cealaltă, o femeie care vinde portocale. Dar nici ea nu știe. Atunci, Isus i-a spus unuia dintre ucenici:

- Întreabă-l pe omul acesta care vine spre noi, călare pe măgăruș. Cred că el trebuie să știe care e drumul.

Așa că Toma s-a îndreptat spre tânărul acela și l-a întrebat:

- Știi care este drumul care duce la Capernaum?

- Da, a răspuns omul. Eu vin chiar de la Capernaum, așa că pot să vă arăt drumul.

Și le-a arătat care era direcția cea bună.

Câteva luni mai târziu, de Paște, Isus stătea la masă cu ucenicii. Terminaseră de mâncat și Isus a început să vorbească cu ei.

- Nu vă temeți și nu vă îngrijorați. Voi credeți în Dumnezeu. Aveți încredere acum și în Mine. Acolo unde este Tatăl Meu sunt multe (locașuri) case de locuit și Eu Mă duc să le pregătesc, așa ca să fie gata când veți veni. Când totul va fi gata, Eu Mă voi întoarce și vă voi lua, pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi cu Mine, pentru totdeauna. Dacă nu

ar fi așa v-aș fi spus. Voi sunteți ucenicii Mei și știți unde Mă duc și știți și cum se ajunge acolo.

- Nu, nu știm, a spus Toma. Habar n-avem unde Te duci, cum am putea să știm drumul într-acolo?

Isus a răspuns:

- Toma, îți amintești de ziua în care ne-am dus la Capernaum? Mai știi cum am găsit drumul? Tu l-ai întrebat pe un om care tocmai venise de la Capernaum și știa drumul.

Apoi, Isus S-a întors spre ceilalți ucenici.

- Dacă vrei să ajungeți la cer, trebuie să întrebați pe cineva care a fost acolo. Mă puteți întreba pe Mine. Eu am venit din cer și Mă întorc acolo. Eu sunt Calea. Dacă vrei să ajungeți în cer, trebuie să Mă lăsați pe Mine să vă arăt direcția cea bună. Trebuie să ascultați de Mine. Eu sunt singurul care cunoaște cu adevărat calea.

Așa este. Noi nu putem ajunge să Îl vedem pe Dumnezeu și să trăim în cer, lângă El, decât dacă Îl cunoaștem pe Isus și Îl iubim. Eu sunt atât de fericit că am aflat lucrul acesta! Eu vreau să trăiesc lângă Dumnezeu pentru totdeauna. Pentru că Isus cunoaște drumul și a promis că ne va lua cu El, lucrul cel mai sigur este să-L urmăm. Nu trebuie să întrebăm pe nimeni altcineva, care e direcția bună. Isus este singura Cale. Ascultă și tu de El și urmați această cale?

SĂMBĂTĂ

EU SUNT VIATA

Referința biblică: Ioan 3, 1-21.

A fost cândva un om important, care ar fi vrut să-L vadă pe Isus. Dar, pe de altă parte, nu ar fi vrut să știe nimeni

că El a stat de vorbă cu Învățătorul. Așa că a așteptat până ce a apus soarele și s-a lăsat în tunicul. Atunci, s-a dus să-L întâlnească pe Isus într-o grădină. Avea să-I pună o mulțime de întrebări despre Dumnezeu, despre locul unde Se află Dumnezeu și despre felul cum s-ar fi putut ajunge acolo. Pe omul acesta îl chema Nicodim și poți găsi istoria lui în capitoul 3 din Ioan.

Isus a avut o discuție minunată cu Nicodim. El i-a spus:

- Cei care cred în Mine nu vor muri, așa ca oamenii păcătoși, pentru că Eu le voi da viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, Isus, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să-i pedepsească pe oameni când fac răul, ci Fiul Său a venit să-i mântuiască și să le dea viața veșnică.

Într-o zi, un băiețel a început să se gândească la viață și s-a dus la un bătrân cumsecade să-l întrebe:

- Ați putea să-mi spuneți care este lucrul cel mai important în viață?

Omul a stat puțin pe gânduri, apoi l-a dus pe băiat în stradă, unde își ținea parcată mașina. L-a luat de mână, l-a dus în fața mașinii și a lovit cu piciorul una dintre roțile din față.

- Ce este asta? l-a întrebat el pe băiat.

- O roată, a răspuns băiatul.

- Și pe roată ce e?

- Un cauciuc.

- Așa e.

Apoi l-a dus la cealaltă roată din față și la roțile din spate și i-a pus aceleași întrebări. Băiețelul era cam nedumerit și se întreba ce tot face bătrânul.

- Acum, l-a întrebat omul, spune-mi ce s-ar întâmpla dacă aș lăsa să iasă aerul din cauciucuri?

Băiatul s-a uitat amuzat la fața bătrânului - era sigur că se cam scrântise.

- Se dezumflă cauciucul.

- Așa e, aprobă bătrânul. Vezi, mașina aceasta, care merge pe patru roți îmbrăcate în cauciucuri pline cu aer, seamănă cu viața ta. Dacă nu e aer în cauciucuri, dacă sunt dezumflate, mașina nu pleacă. Așa e și cu tine. Se poate să ai un corp sănătos și puternic, un cap bun, poți să ai bani mulți sau multe jucării, dar nu asta e cel mai important. Lucrul cel mai important este să Îl ai pe Dumnezeu în viața ta. Aerul din cauciucurile mașinii Îl reprezintă pe Dumnezeu. Dacă nu Îl ai pe Domnul în viața ta, nu poți merge niciunde.

Băiețelul acela a înțeles ce a vrut Isus să spună prin cuvintele:

„Eu sunt Viața“ - Aceasta însemna: „Eu sunt fericirea ta“.

Avem nevoie de Dumnezeu în viețile noastre. Poate că Dumnezeu are un nume care ni se pare că sună ciudat, dar nu trebuie să ne fie frică de El. Dumnezeu ne iubește și L-a trimis pe Fiul Său, Isus, ca să ne arate cum este El. Ne-a povestit despre lumea Sa și locul de unde a venit. Isus ne-a spus cât de mult Se interesează Dumnezeu de fiecare dintre noi și cât suntem de prețioși pentru El. Ne-a explicat că El este Lumina, așa că nu trebuie să ne fie frică de întunericul păcatului din lumea aceasta. Ne-a spus că El este ca apa și ca pâinea, așa că, dacă ne încredem în El, niciodată nu ne va fi foame sau sete din punct de vedere spiritual.

Ne-a arătat că El este ca un păstor bun, care veghează asupra noastră tot timpul. Apoi ne-a spus că, dacă Îl urmăm pe El, nu ne vom rătăci niciodată, pentru că El este Calea. Dacă avem lumină, hrană, adăpost și ocrotire și dacă mergem cu El în fiecare zi, viața noastră va fi minunată și aici, în lumea aceasta, și acolo, la El, unde ne va duce în curând.

Nu-i așa că e minunat? Nu ești fericit?

Hai să-I mulțumim chiar acum că El este un Dumnezeu atât de mare și să-I spunem cât de mult Îl iubim. Lucrul acesta Îl va bucura și ne va face și pe noi fericiți.

ATÂT DE MULT

Atât de mult iubit-ai Doamne lumea,
Încât pe singurul Tău Fiu L-ai dat;
Ca orice muritor să aibă parte
În dar, iertarea-ntregului păcat.

Atât de mult ai părăsit Isuse
Un cer de slavă și cu pace plin;
Când ai primit să fii cu mine frate
Și-n răsplătire-al Golgotei destin.

Atât de mult aș vrea ca să Te laud,
Și inma și gândul să-Ți predau;
Și-n veacuri după veac cu adorare
Să Te privesc și-alătura să-Ți stau.

Paul Pascu

Din rugăciunile înălțate sau din discuțiile purtate între credincioși se desprinde faptul că unii dintre aceștia nu au siguranța ietării păcatelor și a unor bune relații cu Dumnezeu. Ei peregrinează pe pământul acesta, apăsați de povara unui viitor nesigur, iar gândul că și-ar putea pierde viața, în timp ce ei n-au atins încă nivelul acceptabil pentru a fi primiți în locașurile veșnice, îi face să se cutremure. Ei fac planuri spre a ajunge la înălțimea de la care să-și poată permite luxul să spună: „Eu ochii mi-i ridic/ Și vesel pot să zic/ De-azi moartea mi-e câștig/ Am pe Isus“. Dar, nereușind în străduințele lor, li se pare mai potrivit cântecul: „Dar tot mereu greșeli mă-nving/ Și înța nu pot s-o ating“.

Înaintând astfel cu greu sub povara unui prezent nerezolvat spre un viitor nesigur, își împrăstie umbrele asupra celor din jur, amenințând cu moartea optimismul și încrederea acestora.

Este oare această stare născută dintr-o corectă înțelegere a doctrinei mântuirii? Se bucură oare Isus să fie urmat de adepți care cântă, cel puțin în inima lor:

„Merg spre casă amărât, amărât, amărât/
Merg spre casă amărât/ Și eu plâng pe cale/
Mi-e frică de ce-ntâlnesc/ De viitor măngrozesc/
Merg spre casă amărât/ Și eu plâng pe cale“ - „Imnuri“ 279 (parafrazare).

Poate vă vine să zâmbiți, dar problema e foarte serioasă. Starea aceasta vine fie din repetate compromisuri cu păcatul, fie dintr-o greșită înțelegere a doctrinei mântuirii.

Dacă am trecut cu adevărat de partea lui Dumnezeu, de ce să spunem în rugăciune: „Ajută-ne, Doamne, să devenim copii ai Tăi“, când ni se spune: „Acum suntem copii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3,2). Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, noi suntem copiii Lui. Aceasta nu înseamnă că suntem perfecți, în sensul că nu mai avem de înaintat în experiența vieții de credință.

Este adevărat că nimeni nu trebuie să fie sigur de propria sa mântuire câtă vreme alege să trăiască în neleguire. Viața de păcat nu e compatibilă cu viața de creștin. Dumnezeu este sfânt, și păcatul este odios pentru El. Oricine dorește să fie aprobat de Dumnezeu trebuie să renunțe la păcat. Harul lui Dumnezeu nu ne este oferit pentru a încuraja păcătuirea, ci pentru a ne aduce biruința asupra păcatului (Tit 2,11-14).

PUTEM FI SIGURI DE MÂNTUIREA NOASTRĂ?

De asemenea, nu trebuie să credem că, dacă am primit iertarea și viața nouă în Hristos, suntem puși la adăpost de pericolul de a ne întoarce iarăși la vechea viață. Dumnezeu nu ne leagă de Sine în așa fel, încât să nu-L mai putem părăsi, dacă dorim. Omul rămâne în continuare un agent moral liber, cu posibilitatea alegerii unui alt stăpân.

Nu trebuie să uităm nici de pericolele care ne pândesc la fiecare pas, care există înăuntrul sau în afara noastră și care, într-un moment de neatenție, ne pot face să ne poticnim și să cădem (1 Petru 5,8; Luca 21, 36,38). Dar nu este necesar să cădem. Pe măsura încercărilor prin care Dumnezeu îngăduie să trecem, El ne pune la dispoziție mijloacele necesare pentru biruință (1 Corinteni 10,13).

Dar nesiguranța mântuirii nu vine numai din repetatele compromisuri cu păcatul, ci și din anumite idei false privitoare la mântuirea noastră și la felul cum aceasta trebuie percepută de cel în cauză. Una din acestea este părerea că adevăratul creștin nu mai are înclinații rele în firea sa. Când o asemenea persoană simte prezența înclinațiilor rele

în ființa sa, ea este derutată și se îndoiește că a fost cu adevărat convertită, negăsind explicații pentru această situație.

Dumnezeu, însă, nu ne-a spus că, odată cu convertirea, dispar înclinațiile spre păcătuire din firea noastră. Cred că nu vă îndoiiți de faptul că apostolul Pavel era convertit când spunea: „Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească... Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței de Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos“ (2 Corinteni 10:3,5).

Câtă vreme suntem pe pământ „trăim în firea pământească“ fără să ascultăm de îndemnul ei. Isus ne-a eliberat de sub puterea firii pământești, dar nu de prezența acesteia. „Îndemnul firii“ există, dar noi, din iubire față de Isus, nu ascultăm de ele, ci de „îndemnul Duhului“.

De aceea, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în „Hristos Isus“ (Romani 8,1). Noi nu suntem osândiți pentru „îndemnul firii“, ci pentru ascultarea de aceste îndemnuri. Ispita, chiar de natură lăuntrică, nu constituie păcat, ci alegerea din partea noastră de a ne supune ei constituie violarea poruncilor lui Dumnezeu. Boul nu este vinovat că are coarne. Va fi vinovat, însă, dacă le folosește pentru a-i împunge pe oameni.

Nici noi nu purtăm răspunderea că ne-am născut în nelegiuire (Ps. 51,5). Dar, atunci când ne dăm consimțământul ca predispozițiile noastre păcătoase să se manifeste, purtăm răspunderea acestui acord care constituie răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, alegerea unui alt stăpân. Dacă totuși un asemenea caz s-a întâmplat, nu trebuie să ne descurajăm.

Este adevărat că inima Tatălui nostru este profund rănită atunci când alegem o cale care duce la ruina noastră, dar El „este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, plin de bunătate și credinciosie“ (Exod 34,6-7).

„Nu ne face după păcatele noastre... Cum se îndură un tată de copiii săi, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El“ (Ps. 103,10.13).

Oricât ne-am simți de păcătoși, nu trebuie să ne rușinăm să venim la El. El înțelege slăbiciunile noastre și luptele noastre cu pornirile firii. Deși păcatul este oribil în fața Lui, totuși El l-a luat asupra Sa, de dragul nostru (1 Petru 2,22.24). El apelează cu putere: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11,28).

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul se vor face albe ca zăpada“ (Isaia 1,18). „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“ (Ioan 6,37). „Întoarceți-vă la Domnul Dumnezeuul vostru căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și-I pare rău de relele pe care le trimite“ (Ioel 2,13). „El nu-și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea. El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și va arunca în fundul mării toate păcatele lor.“ (Mica 7,18.19).

Dumnezeu a iertat în repetate rânduri pe poporul Său și pe copiii Săi răătăciți. A iertat pe

David, a iertat pe Solomon, a iertat pe apostolul Petru, a iertat pe Maria Magdalena, a iertat pe Saul din Tars, atunci când aceștia au venit la El cu mărturisire și căință.

Chiar ticălosului Ahab, atunci când acesta s-a căit de păcatul său, Domnul i-a comutat pedeapsa anunțată. Citiți și uimiți-vă de aceasta în 1 Împărați 21,21-29! Ce ne-ar putea face să credem că pe noi Dumnezeu nu ne-ar putea ierta?

Desigur, pentru aceasta sunt condiții, dar acestea pot fi îndeplinite cu ajutorul Său. Iată ce spune El națiunii iudeilor aflată în pragul exilului: „Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului Dumnezeului tău că ai alergat încoace și încolo la dumnezei străini“ (Ieremia 3,12.13). În momentul în care alegem să renunțăm la păcat, Domnul ne face să ne scârbim de el și ne dă „pocăința și iertarea păcatelor“ (Fapte 5,31).

Iubite cititor, încetează de a-L mai aprecia pe Dumnezeu după propria ta fire. El „nu obosește iertând“ (Isaia 55,7), așa cum obosești tu!

Formează-ți despre Dumnezeu o imagine care decurge din descoperirea pe care El a făcut-o despre Sine! Dumnezeu nu este și, din fericire, nu va deveni niciodată ca noi. Noi trebuie să devenim asemenea Lui în caracter! De aceea, când El vorbește despre Sine, crede-L pe cuvânt!

Nu construiește un Dumnezeu după chipul și asemănarea ta, ci oferă-te să te construiești El, după chipul și asemănarea Sa! El este iertător! El și pe tine te poate face iertător, căci are putere creatoare și bunăvoință uimitoare. Dacă vrei o imagine palidă a dragostei Sale, gândește-te la iubirea părinților față de copiii lor. Dar privește mai ales la Gol-

gota și vei vedea că „Dumnezeu este iubire“ (1 Ioan 4,8). E adevărat că El nu socotește pe cel vinovat drept... și pedepsește fărădelegea“ (Exod 34,7), dar pedeapsa nu-I face plăcere (Plângeri 3,33). El suferă împreună cu cei ce trebuie să suporte urmările păcatelor lor. Când Israel se afla în preajma robiei asiriene, Dumnezeu spunea: „Cum să te predau, Israele... Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă (Osea 11,8).

Majoritatea pedepselor Sale au un rol disciplinar.

Prin ele, se urmărește întoarcerea noastră pe căile fericirii, formarea unor caractere care să ne facă potriviți pentru societatea sfinților.

Când Dumnezeu epuizează toate mijloacele folosite spre îndreptare, fără rezultatele așteptate, cel mai bun lucru pentru noi și pentru univers este să fim distruși, lucru pe care Dumnezeu îl va și face la vremea sa (Matei 13,40-42).

Dar exterminarea, chiar a păcătoșilor de nerecuperat, este o lucrare străină firii lui Dumnezeu (Isaia 28,21).

Dar imi va spune cineva: „Ce te faci cu 'păcatul cu voia' sau 'păcatul împotriva Duhului Sfânt'“ despre care Biblia spune că „nu vor fi iertate nici în veacul acesta, nici în cel viitor“? (Evrei 10,26; Matei 12,31.32). Dacă aceste texte sunt interpretate în contextul biblic, ele nu contrazic nimic din ce s-a spus mai sus.

(urmare în numărul viitor)

Moldovan Aron
Secretarul Asociației Pastorale